

Întoarce-te, și vei trăi

*„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea
păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.
Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea!
Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?”*

Ezechiel 33:11

ÎNTOARCE-TE,
ȘI VEI TRĂI

O CHEMARE CĂTRE CEI NECONVERTIȚI

RICHARD
BAXTER

ÎNTOARCE-TE, ȘI VEI TRĂI. UN APEL CĂTRE CEI NECONVERTIȚI

Richard Baxter

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *A Call to the Unconverted to Turn and Live*.

Tradus și publicat în limba română cu permisiune. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Despre autor</i>	9
<i>Prefață</i>	15
<i>Introducere</i>	37
<i>Capitolul 1. Natura neschimbătoare a Legii lui Dumnezeu implică judecata păcătosului</i>	41
<i>Capitolul 2. Oferta de iertare din partea lui Dumnezeu</i>	75
<i>Capitolul 3. Plăcerea lui Dumnezeu în mântuirea omului</i>	85
<i>Capitolul 4. Jurământul lui Dumnezeu</i>	95
<i>Capitolul 5. Îndemnurile lui Dumnezeu</i>	105
<i>Capitolul 6. Dorința lui Dumnezeu și obiecțiile omului</i>	125
<i>Capitolul 7. Încăpățânarea omului în condamnarea proprie</i>	159
<i>Capitolul 8. Aplicații și concluzii</i>	179
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

DESPRE AUTOR

În paragrafele care urmează voi reproduce cuvintele pe care chiar Richard Baxter le-a lăsat, într-o notiță descoperită în biblioteca personală, la puțin timp după moartea sa.

„Am publicat, iată, un scurt tratat asupra convertirii, intitulat *O chemare către cei neconvertiți*, pe care Dumnezeu l-a binecuvântat cu un succes neașteptat, mai mare decât toate celelalte cărți pe care le-am scris, poate cu excepția cărții *The Saint's Everlasting Rest (Odihna veșnică a sfinților)*. După aproape un an, au fost tipărite circa 20.000 de exemplare cu aprobarea mea, și de atunci încă vreo 10.000, dincolo de miile de exemplare imprimare ilegal. Prin îndurarea lui Dumnezeu, am auzit că întregi familii au fost convertite prin această carte, pe care la început am considerat-o neimportantă. Și, ca și cum nu mi-ar fi fost arătată suficientă îndurare să aud astfel de vești din Anglia, Scoția și Irlanda, Dumnezeu a trimis această carte multor altor suflete, peste mări și țări. Astfel, am aflat că John Elliot, misionar la indienii Algonquin din America, a tradus întreaga Biblie în limba indienilor, după care a tradus și cartea mea. Dar Dumnezeu

s-a folosit și mai mult de ea, căci am auzit că fratele Stoop, păstor al bisericii franceze din Londra, a considerat util să o traducă în franceză. Speranța mea este ca această carte să fie folositoare și în Franța sau în Germania, ori atunci când va fi tradusă și distribuită în Olanda”.

Cotton Mather, în biografia făcută lui Baxter, povestește de un prinț indian, care a fost atât de profund impresionat de această carte, încât oridecâteori o citea, îi curgeau lacrimi.

În predica rostită la înmormântarea lui Baxter, Dr. Bates a spus:

„Cărțile lui de teologie practică au fost folosite de Dumnezeu în convertirea păcătoșilor mai mult decât orice alte cărți din vremurile noastre. Există un puls viguros în ele, care îl menține pe cititor treaz și atent. Cartea lui, *O chemare către cei neconvertiți*, chiar dacă nu este foarte laborioasă, este atât de puternică! Adevărul vorbește în ea cu atâta autoritate și putere încât îl face pe cititor să își pună mâna la inimă și să descopere că are un suflet și o conștiință, chiar dacă, până atunci, a trăit ca și cum n-ar fi fost conștient de ele. Cândva, Baxter le spunea unor prieteni că șase frați au fost convertiți citind această carte și că primea săptămânal scrisori de la oameni care erau convertiți prin intermediul cărților lui. Dar el povestea întotdeauna aceste lucruri cu o atitudine smerită, de mulțumire, fiind recunoscător lui Dumnezeu că a găsit plăcere să se folosească de el ca de un instrument spre mântuirea sufletelor”.

Lepădarea de sine și disprețul față de lume au fost haruri strălucitoare în viața lui. N-am cunoscut vreodată o persoană mai lepădată de sine și mai indiferentă față de lucrurile temporare ale acestei lumi. Răbdarea lui era cu adevărat creștină, căci a fost încercat prin multe suferințe. Numele lui a fost târât în obscuritate de o mulțime de controverse, căci multe săgeți răutăcioase au fost îndreptate către el. A fost acuzat de parafrizarea Noului Testament și condamnat la închisoare, fără a fi audiat, unde a stat mulți ani. Dar el nici nu s-a gândit la persecuția nedreaptă pe care o experimenta, ci îi scria constant cu bucurie unui bun prieten: „Ce aş putea să-mi doresc mai mult din partea lui Dumnezeu decât ca, după ce L-am slujit atât cât mi-a stat în putință, să fiu chemat să sufăr pentru El!”

Moartea dezvăluie tainele inimii, când cuvintele pe care le spunem vin din toată inima și cu cea mai puțină doză de artificialitate. Dar acest sfânt a fost același în viață și în moarte: ultimele clipe ale vieții au fost petrecute pregătind pe alții și pe sine să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu. Iată ce le spunea prietenilor care îl vizitau pe patul suferinței: „Voi ați venit aici ca să învățați cum să muriți, dar nu sunt singura persoană care trece prin moarte. Pot să vă asigur că întreaga voastră viață, oricât ar fi de lungă, este prea scurtă ca să fiți pregătiți pentru moarte. Nu vă preocupați de această lume deșartă și amăgitoare și nici de poftele firii pământești! Asigurați-vă că Îl aveți pe Dumnezeu de partea

voastră, cerul drept casa voastră, slava lui Dumnezeu drept țelul vostru și Cuvântul Lui drept standardul vieților voastre. Atunci nu vă veți teme niciodată, ci veți avea siguranța că ne vom întâlni mângâiați în cer”.

Niciodată n-am văzut un păcătos penitent mai smerit și nici un credincios sincer mai calm și mai plin de mângâiere ca Baxter. Se considera mereu drept viermele cel mai stricat (era expresia uzuală a sa) care va ajunge în cer. Admira mereu superioritatea lui Dumnezeu față de om, după ce spunea „Doamne, ce este omul? Ce sunt eu? Un vierme ticălos înaintea unui Dumnezeu măreț!” Adeseori se ruga, „Doamne, ai milă de mine păcătosul!” Cândva a spus că „Dumnezeu mă poate condamna pe drept chiar și pentru cea mai mare realizare din viață. De aceea, toată speranța mea își are temelia în îndurarea fără plată a lui Dumnezeu, în Hristos”, pentru care se și ruga adesea.

Notabilă a fost și supunerea lui față de voia lui Dumnezeu în decursul perioadelor de boală severă. Când durerea extremă îl constrângea să se roage fierbinte înaintea lui Dumnezeu ca să fie eliberat de aceasta prin moarte, adesea avea să se oprească, spunând: „Nu ține de mine să stabilesc când vrei Tu și ce vrei Tu să-mi dai”. Altădată spunea că a găsit multă mângâiere repetând cuvintele Rugăciunii Domnești și îi părea rău că unii credincioși evlavioși se avântau să combată folosirea ei. Baxter spunea că în această rugăciune sunt incluse toate cererile necesare pentru suflet și pentru trup.

Atunci când un prieten l-a mângâiat amintindu-i de mulțimea de oameni care au fost binecuvântați prin predicarea și scrierile lui, Baxter a răspuns: „N-am fost decât o peniță în mâna lui Dumnezeu. Ce laudă poate fi adusă unei penițe?” Iată cum a trăit și a murit acest sfânt binecuvântat. Am oferit aici, în doar câteva rânduri, o scurtă relatare a vieții lui. Toate lacrimile noastre, dacă le-am vărsa, ar fi insuficiente pentru pierderea așa de mare a lui din lumea noastră. Mângâierea noastră și a prietenilor lui este că el se bucură acum de răsplata binecuvântată în cer și că a lăsat aici, pe pământ, o amintire prețioasă.

Îmi închei această relatare cu propria dorință: „Fie ca Dumnezeu să mă ajute să trăiesc restul vieții în întregime spre gloria lui Dumnezeu, așa cum a trăit acest om. Iar când voi ajunge la capătul vieții, îmi doresc să mor în aceeași pace binecuvântată pe care el a avut-o. Îmi doresc să fiu cu el pe vecie în împărăția luminii și a dragostei”.

PREFAȚĂ

Dragă cititorule,

Dumnezeul cel veșnic, care te-a creat pentru viața veșnică și L-a trimis pe singurul Lui Fiu spre răscumpărarea ta, pe când tu erai pierdut, luând aminte la starea ta de păcat și pierzare, a dat Evanghelia în scris și a pecetluit-o cu Duhul Lui, poruncind slujitorilor Lui să predice Cuvântul, oferindu-ți iertarea fără plată și punându-ți înaintea Raiului, astfel încât El te cheamă de la plăcerile tale lumești și de la umblarea după lumea aceasta înșelătoare, ca să-ți dea viața pentru care ai fost creat, înainte de a muri și a ajunge fără speranță. Domnul a văzut că tu L-ai uitat și că ți-ai uitat destinul; El vede cum tratezi cu ușurătate lucrurile veșnice și cum nu înțelegi nimic despre judecata care vine. El vede cu cât curaj te arunci în păcat și cât de nepăsător ești față de sufletul tău; El vede cum faptele celor necredincioși sunt prezente în viața ta, în timp ce credința creștină este doar pe buzele tale. El vede cum ziua aceea groaznică se apropie, când vor începe întristările tale și când vei fi nevoit să îți plângi toate aceste păcate cu strigăte deznădăjduite, în chin și disperare; când

amintirea nebuniei tale îți va zdrobi inima, dacă aceasta nu va fi oprită chiar acum, prin convertirea ta adevărată.

În compasiunea Lui față de sufletul tău păcătos și ticălos, Domnul, care îți știe situația mai bine decât o poți cunoaște chiar și tu, a poruncit slujitorilor Lui să-ți vorbească în Numele Lui (2 Corinteni 5:19) pentru a-ți spune cu claritate despre păcatul și ticăloșia ta, și a te înștiința care îți va fi sfârșitul, ce tristă schimbare vei experimenta în curând, dacă nu îți abandonezi căile. Să fii răscumpărat cu un preț atât de mare prin sângele Fiului Său, Isus Hristos, și eliberat prin promisiunea iertării, a harului și a gloriei veșnice? O, El ne poruncește să îți oferim toate acestea ca pe un dar al lui Dumnezeu, și să te implorăm să iei aminte la necesitatea și valoarea a ceea ce El îți oferă. El te vede și Îi este milă de tine, în timp ce tu ești înecat în plăcerile și îngrijorările acestei lumi, umblând cu sânguință după jucăriile tale copilărești și pierzându-ți acest prețios și scurt timp pe lucruri fără valoare. De aceea, El ne-a poruncit să te chemăm și să îți spunem că ești pe punctul de a-ți pierde sufletul, să-ți spunem ce lucruri mărețe și mult mai bune ai putea să ai, dacă vei lua aminte la chemarea Lui:

„Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, și veți

mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David” (Isaia 55:1-3).

Noi, cei care îți predicăm aceste lucruri, credem în Dumnezeu și ascultăm de vocea Lui. Am venit la tine cu mesajul Lui, al Aceluia care ne-a poruncit să ne ridicăm vocile ca o trâmbiță (Isaia 58:1-2; 2 Timotei 4:1-2). Dar vai! Tu îți astupi urechile, îți înțepenești grumazul, îți împietrești inima, spre răul propriului tău suflet și spre ruina ta, și ne trimiți înapoi la Dumnezeu să-I spunem, cu suspine, că am predicat mesajul Lui dar că, în cazul tău, n-a avut nici un efect bun, nici măcar nu i-ai dat atenție cu o ureche ascultătoare. O, dacă ochii noștri ar fi o fântână de lacrimi, ca să putem deplânge pe semenii noștri nepăsători, care au pe Hristos înaintea lor, au iertarea, viața și Raiul înaintea lor și totuși n-au inimi dornice să cunoască sau să prețuiască toate aceste lucruri. Ar putea să Îl aibă pe Hristos, harul și gloria, asemenea altora, dacă nu i-ar împiedica răzvrătirea și nepăsarea lor voită!

O, dacă ne-ar umple Domnul inimile cu mai multă compasiune pentru aceste suflete mizerabile, ca să ajungem până acolo încât să ne aruncăm chiar la picioarele lor, să mergem până la casele lor și să le spunem, cu lacrimi amare, căci îndelung le-am predicat, dar în zadar! Am studiat ca să

putem folosi cuvinte *simple*, așa încât să-i facem să înțeleagă, dar mulți dintre ei nu ne vor înțelege. Am studiat ca să știm cum să folosim cuvinte *tăioase*, *sobre*, ca să-i putem face să simtă, dar ei nu simt nimic. Dacă lucrurile *suave* ale credinței i-ar convinge, i-am atrage cu ele și le-am câștiga inimile. Dacă lucrurile *groaznice*, dacă predicarea lor ar funcționa, măcar i-ar face să tremure la vederea ticăloșiei lor. Dacă *adevărul* i-ar convinge, foarte curând am reuși și noi să-i convingem. Dacă *Dumnezeu*, care i-a creat, și *Hristos*, care a fost trimis să-i răscumpere, dacă Ei ar putea fi auziți, starea lor s-ar schimba în curând. Dacă *Scriptura* ar fi auzită, dacă oamenii ar lua aminte la ea, curând am reuși. Dacă *rațiunea*, până și cele mai bune și mai puternice argumente, ar fi luate în considerare, fără îndoială că i-am convinge foarte repede. Dacă oamenii ar deschide ochii către *experiența* vieții, propria experiență, către tot ce se întâmplă în lumea aceasta, problema ar fi rezolvată. Da, dacă ar da glas, dacă ar asculta de *conștiința* din ei, starea lor ar fi mult mai bună decât este. Dar dacă niciuna dintre acestea nu sună în nici un fel în urechile lor, în inimile lor, ce am putea să facem noi pentru ei? Dacă ei Îl neglijează pe Dumnezeu cerului, care este un Dumnezeu înfricoșat, de cine atunci să asculte? Dacă dragostea inestimabilă și sângele neprețuit al Răscum-părătorului sunt luate în batjocură, ce altceva poate fi de preț înaintea ochilor lor? Dacă ei nu văd nimic atractiv cu privire la Rai, dacă bucuriile veșnice nu au nicio valoare pentru ei,

dacă ei pot să glumească despre Iad și să danseze, petrecând în jurul prăpastiei fără fund și să se joace cu focul mistuitor, ce-am putea să facem noi pentru suflete ca acestea?

Încă odată, în Numele Dumnezeului cerurilor, îți voi spune mesajul pe care El l-a poruncit, și-l voi lăsa aici, în aceste cuvinte, pentru a te converti sau a te condamna. Ascultați, luați aminte, voi toți aceia care sunteți slujitori ai firii pământești și ai Satanei, care vă petreceți zilele umblând după prosperitate pe pământ și care vă înecați conștiințele în băutură, lăcomie, lenevie și în pasiuni nebunești! Vă cunoașteți păcatele și totuși continuați să păcătuți ca și cum ați face lucrul acesta în fața lui Dumnezeu, provocându-L să nu vă scutească de pedeapsă! Ascultați, luați aminte, voi toți cei care nu vă gândiți deloc la Dumnezeu, cărora nu vă pasă deloc de lucrurile sfinte și n-aveți nicio atracție pentru cuvintele Lui sau pentru închinarea Lui; voi toți, în mintea cărora nu încap gânduri despre viața veșnică și care sunteți nepăsători cu privire la sufletele voastre nemuritoare; care nu alocați nici măcar un ceas din viață ca să vă cercetați să vedeți dacă sunteți mântuiți sau pierduți, ori dacă sunteți pregătiți să vă înfățișați înaintea Domnului! Luați aminte voi toți cei care, păcătuind împotriva luminii ce vi s-a dat, v-ați împietrit în necredință și refuzați să credeți Cuvântul lui Dumnezeu. Cel ce are urechi de auzit, să audă chemarea plină de har, dar în același timp înfricoșată, de la Dumnezeu!

Privirea Lui este ațintită asupra voastră în fiecare clipă; păcatele voastre sunt cunoscute și scrise în cartea Lui, și cu siguranță că veți auzi din nou de ele. Dumnezeu scrie chiar acum toate acestea într-o carte, și El le va scrie pe toate în conștiințele voastre, alături de terorii judecății Lui.

O, păcătoșilor, dacă ați ști ce faceți și împotriva cui păcătuți! Însăși soarele este întunecat înaintea măreției Aceleia pe care voi Îl provocați și Îl abuzați zilnic. Îngerii care au păcătuit n-au fost capabili să mai stea înaintea Lui, dar voi, viermi atât de nebuni, îndrăzniți să vă ridicați împotriva Creatorului vostru, pe care L-ați jignit fără să vă pese? O, dacă ați avea cea mai mică idee cu privire la starea sufletului ticălos care se împotrivesc Dumnezeului cel viu! Cuvintele gurii Lui, care te-au creat, pot să te distrugă într-o clipă! Însăși încruntarea Feței Lui te va tăia în bucăți și te va arunca în întunericul de afară, iar în clipa următoare vei fi în Iad. Dacă Dumnezeu este împotriva ta, toate lucrurile îți vor sta împotriva, iar această lume, pe care o iubești atât de mult, nu este decât închisoarea ta. Judecătorul vine, iar sufletul tău va pleca în curând către Iad. Peste puțină vreme, prietenii tăi vor spune despre tine, „a murit”, și atunci vei vedea venind asupra ta lucrurile pe care acum nu vrei să le crezi!

Moartea va aduce împotriva ta o acuzație atât de puternică încât nu vei fi capabil să-i răspunzi, un argument care va doborî amăgirea proprie și va dovedi drept false

toate justificările tale împotriva cuvintelor și căilor lui Dumnezeu. Cât de repede vei dori atunci să-ți schimbi opinia! Fii necredincios atunci, dacă vei mai putea să susții atunci cuvintele rostite demult, pe care obișnuiai să le arunci împotriva vieții sfinte și cerești. Susține atunci înaintea Domnului lucrurile pe care obișnuiai să le vorbești împotriva oamenilor care se temeau de Dumnezeu. Apără-ți atunci vechile opinii și gândurile răzvrătite cu privire la ascultarea sfinților. Pregătește-ți atunci cele mai puternice motive și vino cu ele înaintea Judecătorului; pledează atunci înaintea Lui, cu bărbăție, în favoarea vieții tale carnale, lumești și neevlavioase! Dar ai face bine să știi că va trebui să faci față Unuia care nu se va intimida înaintea ta și care nu este atât de ușor de convins de vreunul dintre semenii tăi.

O, suflete sărman! Între tine și acea uimitoare scenă a judecății nu există nimic decât un vâl firav de carne, care te va reduce repede la tăcere și-ți va schimba tonul vocii! De îndată ce moartea își va trage cortina, vei fi abandonat acolo fără voce; și cât de repede va veni acel ceas al judecății! Atunci când nu vei mai avea nici măcar câteva clipe de fericire, nici măcar câteva degustări de plăcere, nici măcar puțin din onorurile și bogățiile lumii, atunci când viața îți va fi deja cheltuită și când plăcerile se vor sfârși, când toate lucrurile pe care le-ai iubit vor fi trecut și când vei pierde toate lucrurile pentru care L-ai vândut pe Mântuitorul și ți-ai vândut mântuirea, nu mai rămâne nimic, decât o grea judecată. Ca

un hoț, care stă în crâșmă cheltuind cu veselie banii pe care i-a furat, când polițiștii se apropie să-l aresteze, așa este și starea ta. În vreme ce tu te scalzi în plăcerile tale carnale și în preocupări lumești, bucurându-te și laudându-te cu propria ta rușine, moartea vine în grabă să te cuprindă și să-ți ducă sufletul într-un loc și într-o stare despre care nu știi aproape nimic și la care nu te gândești aproape deloc.

Să presupunem că, pe când tu ești ocupat cu păcatele tale, săvârșindu-le cu nerușinare, un mesager vine la tine ca să te dovedească vinovat și să-ți ia viața. Dacă nu l-ai fi văzut, dar totuși ai fi știut că el are să vină, faptul acesta ți-ar fi tulburat distrația, te-ai fi gândit la graba cu care vine și ai fi auzit când a bătut la ușa ta. O, dacă ai putea vedea cu câtă repeziciune vine moartea către tine, chiar dacă încă nu te-a biruit! Nu există un curier atât de rapid, nici un mesager atât de sigur! La fel cum soarele poate fi văzut dimineața următoare pe cer, chiar dacă are multe mii de mile de parcurs în timpul nopții, tot așa de sigur este că moartea va veni repede asupra ta. Unde vor fi atunci plăcerea ta și pasiunile tale? Vei mai brava atunci și o vei mai batjocori? Vei mai rânji la cei ce te-au avertizat? În astfel de circumstanțe, este mai bine să fii un sfânt credincios sau un păgân ce se bucură de păcatele lui? *„Lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi”* (Luca 12:19-21), toate lucrurile pe care tu le-ai adunat? Nu vezi că zilele și săptămânile se duc repede, iar nopțile și diminețile

se succedă cu rapiditate una după alta? Tu dormi, dar „*nimicirea ta nu dormitează*”; tu tot amâni, „*dar judecata te paște de multă vreme*” (cf. 2 Petru 2:3-5) iar în final vei descoperi că ești „*păstrat... ca să fii pedepsit*” (cf. 2 Petru 2:8-9). O, dacă ai fi înțelept să pricepi aceasta și dacă ai lua aminte la sfârșitul tău (Deuteronom 32:29). Cel ce are urechi de auzit, să audă, să audă chemarea lui Dumnezeu la mântuire, în această zi.

O, păcătoși nepăsători! Dacă ați cunoaște dragostea pe care o neglijați și valoarea sângelui lui Hristos, pe care o disprețuiți! O, dacă ați cunoaște bogățiile Evangheliei! O, dacă ați cunoaște siguranța, gloria și fericirea acelei vieți veșnice, la care acum nici nu vreți să vă gândiți în inimile voastre și pe care nu o căutați cu sârguință (Evrei 6:6, 12:28; Matei 6:12). Dacă ați cunoaște ce înseamnă viața nesfârșită cu Dumnezeu pe care acum o ignorați, cât de repede ați abandona păcatele voastre, cât de repede v-ați schimba mintea și viața, faptele și tovărășiile, și v-ați întoarce râurile simțămintelor voastre, îndreptându-vă și ațintindu-vă viețile într-o cu totul altă cale! Cât de hotărât v-ați împotrivi ispitelor care acum vă înșeală și vă poartă departe de Dumnezeu! Cât de zelos ați umbla după viața aceea binecuvântată! Cât de fierbinte ați veni înaintea lui Dumnezeu la rugăciune! Cât de sârguincioși ați fi în ascultarea, învățarea și cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu! Cât de serioși ați fi în meditare asupra legilor lui Dumnezeu (Psalmii 1:2)! Cât de înfricoșător ar fi să păcătuiți cu gândul, vorba sau fapta, și cât de atent ați

căuta să fiți plăcuți lui Dumnezeu și să creșteți în sfințenie! O, ce oameni diferiți ați fi! Dar de ce să nu credeți Cuvântul sigur al lui Dumnezeu și de ce să nu fiți convinși de El, Acela care vă deschide ușa acestor lucruri glorioase și eterne?

Da, vreau să spun că și aici, pe pământ, nu știi mai nimic despre diferența între viața pe care o refuzi și pe care ai putea să o ai. Copiii lui Dumnezeu vorbesc cu El, atunci când tu nici măcar nu îndrăznești să te gândești la El și când singurele tale preocupări sunt legate de această lume și de firea pământească. Partea lor este în cer, pe când tu ești complet străin de ea, stomacul tău este dumnezeul tău și umbli după lucrurile lumești (Filipeni 3:18-20).

Pe când ei caută fața lui Dumnezeu, tu nu cauți nimic înalt în această lume, ci ești cuprins de umbrele și lucrurile amăgitoare ale ei, lucruri lipsite de valoare. Cât de josnică este viața ta pământească, firească și păcătoasă, prin comparație cu viața spirituală, nobilă, a credincioșilor adevărați! Mai degrabă aș avea parte de câtuși de puțin din mângâierile pe care până și gândul la moștenirea veșnică le oferă celor credincioși, chiar dacă aș primi odată cu acestea toate batjocurile și suferințele lor, decât să am toate plăcerile și toată prosperitatea înșelătoare ale tale. N-aș putea să mă bucur de nici una dintre muștrările ascuțite și tainice ale conștiinței tale, nici de gândurile întunecate și îngrozitoare ale morții și ale vieții viitoare.

Dacă aș fi în starea ta carnală, de om neconvertit, dacă aș cunoaște ceea ce cunosc și aș crede ceea ce cred, îmi închipui că viața mi-ar fi o pregustare a Iadului. Cât de des m-aș gândi la terorii pe care Domnul le va da în ziua aceea groaznică, ce stă să vină! Cu siguranță că moartea și Iadul ar fi proaspete înaintea ochilor mei: m-aș gândi la ele ziua și le-aș visa noaptea. Mi-aș așterne capul în frică și m-aș deștepta cu groază; aș trăi cu teamă ca nu cumva moartea să vină înainte ca eu să fiu convertit. Aș avea puțină credință în orice lucru pe care l-aș poseda și puțină plăcere în orice fel de companie, puțină bucurie în orice lucru din lume, atâta vreme cât aș ști că mă aflu sub blestemul și mânia lui Dumnezeu! Mi-ar fi frică să aud acea voce din Luca 12:20: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul”, iar acea groaznică sentință din Isaia 48:22 și 57:21 ar fi scrisă apăsător în conștiința mea: „*Cei răi n-au pace, zice Domnul*”.

O, biet păcătos! Există o viață mult mai fericită decât aceasta, pe care o poți trăi, dacă ai fi cu adevărat dornic să asculți de Hristos și să vii la Dumnezeu. Ai putea atunci să te apropii de Dumnezeu cu îndrăzneală, să I te adresezi ca Tată și, mângâiat, să îți încredințezi sufletul și trupul în mâna Lui. Apoi, când vei vedea promisiunile Lui, vei putea spune, „Toate acestea sunt ale mele!” Când vei vedea blestemele Lui, vei putea spune, „De toate acestea sunt eu sunt eliberat!” Când vei citi Legea Lui, vei vedea toate lucrurile de care ai fost salvat! Când vei citi Evanghelia, Îl vei vedea pe Cel care

te-a răscumpărat, vei admira manifestarea dragostei Lui, a vieții Lui sfinte și a suferințelor Lui, și-L vei vedea implicat pe deplin în lucrarea mântuirii tale. Vei vedea moartea învinsă și cerul deschis, vei vedea învierea și gloriificarea ta asigurate în învierea și gloriificarea Domnului tău. Când vei privi la poporul Lui, vei putea spune, „Ei sunt frații și tovarășii mei!” Când vei privi la cei neconvertiți, te vei bucura la gândul că tu ai fost salvat din acea stare. Când vei privi la ceruri, la soare și lună, la numeroasele stele, te vei opri și vei spune: „Fața Tatălui meu este infinit mai glorioasă! Fericirea pe care El ne-a promis-o este atât de înaltă încât carnea și sângele nu pot să o cuprindă!” Chiar și moartea, regele fricii, poate să îți aducă bucurie în inimă, pentru că ea va aduce ziua eliberării tale din rămășițele păcatului și ale întristării, și ziua în care ai crezut, ai nădăjduit și pe care ai așteptat-o, ziua când vei vedea lucrurile binecuvântate care ți-au fost promise. Ce zici, cititorule? Nu este aceasta o viață mult mai încântătoare, să fii asigurat de mântuirea ta și gata să mori, în loc să trăiești precum cei necredincioși, care își încarcă inimile cu lăcomie, beție și cu preocupările acestei vieți și, astfel, vor fi luați prin surprindere de acea zi? O, privește deci în jurul tău și gândește-te la ceea ce faci; nu arunca astfel de speranțe ca fiind fără valoare. Firea pământească și lumea aceasta nu pot să-ți dea astfel de mângâieri și astfel de nădejdi!

Apoi, dincolo de toată ruina pe care o aduci asupra ta, ești și sursa necazurilor altora, atâta vreme cât rămâi neconvertit. Produci necazuri stăpânirilor, care trebuie să tot dea legi ca să-ți înfrâneze răutatea. Produci necazuri predicatorilor, prin împotrivirea ta față de lumina și călăuzirea care ți se oferă. Păcatul și ruina ta sunt cea mai mare sursă de întristări și de necazuri pentru ei în această lume. Tu ești cel care tulbură pacea sfântă și ordinea bisericilor, și care afectează unitatea și reformarea lor, fiind rușinea și necazul bisericilor în care intri și a locurilor unde te afli.

Ah, Doamne, cât de greu și trist este că, chiar și aici, unde Evanghelia abundă, în orașele și satele noastre, există mulțimi de oameni necredincioși iar localitățile noastre sunt îmbibate cu atât de multă senzualitate! Noi ne-am fi gândit că, după toată această lumină și toate aceste experiențe și după toată această îndurare a lui Dumnezeu, oamenii din această națiune vor strânge rândurile și se vor întoarce la Domnul! Ne-am fi gândit că își vor deplânge toate păcatele din trecut și Îl vor dori pe Domnul, că se vor apropia de El cu umilință, mărturisindu-și păcatele cu transparență și implorând iertarea lor de către Domnul! Ne-am fi închipuit că, după atâta insistență și după toate dovezile Scripturii, pe care ei le-au auzit, după toate aceste îndurări și mijloace ale harului, ne-am fi gândit că n-ar putea să existe nici măcar o persoană necredincioasă printre noi, niciun om lumesc, ni-

ciun bețiv, niciun dușman al sfințeniei, nici unul dintre aceștia n-ar fi trebuit să se mai găsească în țara noastră. Oricare ar fi celelalte lucruri asupra cărora n-am fi de acord, ne-am fi gândit că, până acum, cu toții ar fi trebuit să cădem de acord să trăim o viață sfântă și cerească, în ascultare de Dumnezeu, de Cuvântul Lui și de predicatorii Lui, și în dragoste și pace unii față de ceilalți.

Dar vai! Cât de departe sunt oamenii de această stare! Majoritatea dintre ei, în cele mai multe locuri, și-au pus nădejdea în lucrurile pământești și nu caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, ci consideră sfințenia un lucru de care n-au nevoie. Familiile lor sunt lipsite de rugăciune, copiii lor nu învață în cunoștința lui Hristos și nici despre legământul harului, nici nu sunt crescuți în învățătura Domnului. Cât de puține sunt familiile care se tem de Domnul și care cercetează Cuvântul Lui ca să vadă cum să trăiască și ce să facă, fiind dornice să fie învățate și călăuzite în a umbla din inimă după viața veșnică! Ba chiar aceste puține familii sunt adesea batjocorite de vecinii lor! Când îi vedem pe unii trăind în beții, în mândrie și carnalitate, majoritatea fiind nepăsători la mântuirea lor, deși starea lor este clară, dincolo de orice controversă, totuși cu greu îi putem convinge să se vadă așa cum sunt, cu atât mai puțin să fie recuperați și reformati! Vai, după ce am făcut tot ce-am putut pentru scoaterea lor din păcate, ne vedem nevoiți să îi

lăsăm așa cum i-am găsit. Iar dacă, potrivit Legii lui Dumnezeu, îi dăm afară din părtășia bisericii după ce au respins cu încăpățănare toate muștrările noastre, ei răcnesc ca și cum am fi dușmanii lor, iar inimile le sunt pline de răutate împotriva noastră. Mai degrabă s-ar porni împotriva Domnului și a legilor Lui, împotriva bisericii și a predicatorilor, decât împotriva păcatelor lor de moarte. Astfel astăzi, când Dumnezeu ne cheamă la reformarea bisericii Lui, mulțimi de oameni sunt încă încăpățânați, orbindu-se singuri și împietrindu-și inimile așa încât, chiar și în aceste zile de lumină, ei sunt vrăjmași încăpățânați ai harului, neputând fi aduși să-și vadă nebunia prin nicio chemare a lui Dumnezeu, și nici să conștientizeze ceea ce este spre binele lor. O, dacă oamenii *„ar fi cunoscut și ei, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să le dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii lor”* (Luca 19:42).

O, suflete mizerabile și nebune! Cine v-a fermecat mințile cu o astfel de nebunie și inimile așa încât să le ducă la moarte; încât să fiți vrăjmași de moarte propriilor voastre vieți și să vă continuați traiul în încăpățănare, mergând constant către condamnarea voastră, astfel încât nici Cuvântul lui Dumnezeu și nici insistențele copiilor Lui să nu vă schimbe opiniile, să nu vă prindă de mâini și să nu vă oprească înainte de a ajunge dincolo de posibilitatea de a fi vindecați! Ei bine, păcătoșilor! Această viață nu va ține veșnic. Această răbdare nu va aștepta după voi pe veci. Credeți că puteți abuza de

Creatorul vostru și să le sluiți vrăjmașilor Lui, pângărindu-vă sufletele și necăjind lumea, greșind față de biserică și aducând ocară asupra celor evlavioși, întristându-vă predicatoarii, și toate acestea fără un preț? Nu știți cât de mult vă va costa, dar veți afla curând, dacă nu veți vă veți feri de condamnarea veșnică printr-o convertire adevărată și printr-o ascultare imediată de chemarea lui Dumnezeu. „Cel ce are urechi de auzit, să audă”, atâta vreme cât îndurarea are o voce care vă cheamă!

O obiecție pe care o descopăr adesea pe buzele celor necredincioși este că, „Nu putem face nimic fără Dumnezeu, nu putem avea harul și credința dacă Dumnezeu nu ni le dă. Dacă El ar vrea, și noi ne-am întoarce imediat la El”. Și astfel ei cred că și-au găsit scuza. Răspunsul meu este acesta:

1. *Chiar dacă nu te poți vindeca singur, totuși poți să te rănești și să te otrăvești singur.* Dumnezeu este Cel care trebuie să îți sfințească inima, dar cine ți-a corupt-o? Ai bea intenționat otravă, doar pentru că nu te poți vindeca singur? Mi s-ar părea normal să eviți acest lucru, să fii foarte atent să nu păcătuiești, chiar dacă nu poți repara ceea ce păcatul strică!

2. *Chiar dacă nu poți fi convertit fără harul special al lui Dumnezeu, trebuie să știi că Dumnezeu îți dă mijloacele pe care El le-a lăsat ca să ajungi la convertire, alături de responsabilitatea de a răspunde luminii pe care El ți-a dat-o.* Ai

putea să spui cu sinceritate că faci tot ceea ce îți stă în putință? Poți să spui că nu te poți împotrivi ispitei de a merge la crâșmă sau de a evita compania care îți împietrește inima și te atrage în păcat? Ești tu incapabil să auzi Cuvântul lui Dumnezeu și să te gândești la ceea ce ai auzit, luând aminte la starea ta și la lucrurile veșnice? Ești un incapabil să citești cărți bune zi de zi sau măcar în ziua Domnului, și să conversezi cu cei care se tem de Domnul? Cei mai mulți dintre voi nu puteți spune că ați făcut tot ceea ce v-a stat în putere!

3. *Astfel, chiar dacă nu poți, în absența harului, să te întorci la Dumnezeu, trebuie să știi că te-ai împotrivit harului și ajutorului Lui prin practicarea voită a păcatului și prin neglijența ta. Dacă nu faci tot ceea ce poți, Dumnezeu are tot dreptul să îți refuze acel har prin care ai putea să faci mai mult.*

4. *În ce privește hotărârile lui Dumnezeu, El nu a decis niciodată să mântuiască pe altcineva decât pe cei sfințiți, dar nici nu a hotărât să condamne pe altcineva decât pe cei neleguiți. Cu siguranță că Dumnezeu a hotărât dacă pământul tău va fi roditor sau va fi sterp anul acesta și tot El a hotărât cât de mult vei trăi în această lume, inclusiv dacă vei fi mântuit sau nu. Totuși, vei crede că este nebun acela care n-ar mai ara și nici n-ar mai semăna câmpul, spunând, „Dacă Dumnezeu a hotărât ca pământul meu să aducă roadă, o va aduce, indiferent dacă eu ar și semăna sau nu. Dacă Dumnezeu a hotărât ca eu să trăiesc, voi trăi, indiferent dacă mănânc sau nu. Dar dacă El a hotărât acest lucru, nu mâncarea*

mă va ține în viață”. Ai ști cum să îi răspunzi unui astfel de om? Dacă da, atunci știi cum să răspunzi propriei persoane, căci situația ta este exact aceeași. Hotărârile lui Dumnezeu sunt incontestabile în ce privește atât trupul cât și sufletul tău. Dacă te îndoiești de acest lucru, atunci ai putea să-ți iei riscul, în primul rând în ce privește trupul tău, înainte de a te aventura să încerci să vezi dacă este valabil în ce privește sufletul tău. Vezi prima dată dacă Dumnezeu te va ține în viață fără hrană sau haine și dacă îți va da roade fără să ari și să fără să semeni, dacă te va aduce la capătul vieții fără să muncești și fără să te îngrijești de trupul tău. Apoi, dacă vei fi suficient de iute în aceasta, încearcă apoi să vezi dacă Dumnezeu te va duce în cer fără ca tu să folosești cu sârguință mijloacele pe care El le-a lăsat pentru mântuirea sufletului tău.

Ei bine, prietenii mei, mai am trei cereri, și voi sfârși.

În primul rând, vreau să te rog să citești cu seriozitate această carte, astfel încât ea să fie modalitatea prin care sufletul tău să fie câștigat pentru Dumnezeu. Dacă nu pot să-ți cer nici măcar un efort atât de mic pentru mântuirea ta, încât să citești câteva scurte învățături ca acestea, atunci ai puțină speranță și mai mult ca sigur că vei pieri.

În al doilea rând, atunci când vei fi încheiat de citit această carte, te rog să găsești un loc unde să fii singur și să meditezi puțin la ceea ce ai citit, gândindu-te, ca și cum ai fi

înaintea lui Dumnezeu, dacă lucrurile spuse aici sunt adevărate sau nu. După aceea, așează-te pe genunchi și imploră-L pe Domnul să-ți deschidă ochii să înțelegi adevărul și să-ți întoarcă inima la dragostea lui Dumnezeu, cerându-I să-ți dea harul mântuitor pe care l-ai neglijat atât de multă vreme, căutându-L zi de zi, până când inima ta va fi schimbată.

În al treilea rând, dacă după ce ai citit, ai meditat și te-ai rugat, ți-ai cunoscut păcatul și ticăloșia, nu întârzia, ci abandonează imediat căile și tovarășii tăi păcătoși, și întoarce-te la Dumnezeu, ascultând de chemarea Lui. Dacă îți iubești sufletul, fii atent să nu mergi împotriva unei chemări atât de clare de la Dumnezeu și împotriva cunoștinței și conștiinței tale, ca să nu-ți fie mai rău în Ziua Judecății decât le va fi Sodomei și Gomorei. Caută-L pe Dumnezeu ca unul care este dornic să cunoască adevărul, și nu fi înșelător cu propriul tău suflet. Cercetează zilnic Sfintele Scripturi și vezi dacă lucrurile acestea sunt adevărate sau nu. Vezi dacă este mai sigur să te încrezi în cer sau în pământ, în Dumnezeu sau în om, în duh sau în carne. Vezi dacă este mai sigur să trăiești în sfințenie sau în păcat, într-o stare sfințită sau într-o stare păcătoasă. Vezi dacă este sigur pentru tine să mai amâni o singură zi. După ce ai descoperit ce anume este mai bun, hotărăște-te și fă-ți alegerea fără amânare. Dacă îți iubești sufletul cu adevărat și nu iubești chinurile veșnice, te implor, ca și cum rugămintea mea ar veni de la Domnul – ia aminte la sfaturile acestea de bun-simț.

O, ce orașe și țări fericite, ce națiune fericită am avea, dacă i-am putea convinge pe vecinii noștri să răspundă unei chemări atât de importante. Dacă am putea să vedem poporul nostru sfânt și cu adevărat ceresc. Aceasta ar zidi unitatea, pacea, siguranța și gloria bisericilor noastre. Ar asigura fericirea vecinilor noștri și mângâierea sufletelor noastre. Cu ce dragoste și bucurie am putea atunci trăi unii cu alții! Cum ne-ar încuraja cu îndrăzneală slujitorii bisericilor noastre și cum ne-ar mângâia sufletele pe patul de moarte! Cât de mângâiați ar fi la înmormântarea ta cei care îți vor lăsa trupul în groapă, în așteptarea că sufletele voastre se vor întâlni în Rai și trupurile voastre vor fi înviate la acea glorie cerească!

Dar dacă cei mai mulți dintre voi veți continua viețile nepăsători, ignoranți, lumești, carnali, păgâni, iar toate dorințele și străduințele noastre nu vor avea succes în a vă feri de condamnarea voită pe care o aduceți asupra voastră, atunci noi trebuie să Îl imităm pe Domnul nostru, care Și-a găsit plăcerea în acele puține comori și în acea mică turmă care va primi Împărăția, în timp ce alții vor secera pierzarea pe care au semănat-o. În natură, lucrurile deosebite sunt puține. Lumea nu are mai multe Luni sau mai mulți Sori, nici mai mult aur sau argint. De aceea, dacă poarta este strâmtă, așa cum spune Scriptura, și dacă puțini sunt cei care găsesc mântuirea, totuși Dumnezeu va avea gloria Lui și plăcerea Lui în acei puțini oameni. Iar atunci când Hristos va veni „*din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să îi pedepsească pe cei ce*

nu-L cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:7-10), venirea Lui va fi glorificată în sfinții Lui și admirată în toți credincioșii adevărați. În ce privește restul, chiar dacă Dumnezeu știa aceasta, prin refuzul de către ei a lucrării Duhului Lui, ei se vor distruge în final pe ei înșiși, așa încât noi, cei care suntem slujitorii Lui, nu putem considera că străduințele noastre sunt în zadar, chiar dacă aceștia nu vor fi adunați împreună cu noi în ziua de apoi.

Cititorule, atunci când vei termina de parcurs această carte, în ceea ce mă privește, am făcut tot ceea ce am putut față de tine, dar păcatul încă mai are de lucru în viața ta, chiar dacă tu crezi că ai uitat de el de multă vreme. Satana încă n-a terminat cu tine, chiar dacă poate că el nu este acum înaintea ochilor tăi. Dumnezeu n-a terminat încă cu tine, chiar dacă aceasta poate fi ultima dată când El te cheamă. Ți-am scris aceste sfaturi ca unul care se îndreaptă către o altă lume, cunoscând că lucrurile despre care vorbesc vor fi văzute clar și cunoscând că va trebui să ajungi și tu acolo, cât de curând. Dacă mă vei întâlni vreodată fiind mângâiat în prezența Domnului care ne-a creat; dacă vei scăpa vreodată de rănilor veșnice pregătite pentru cei care resping mântuirea și pentru toți cei care nu sunt sfințiți prin Duhul Sfânt și care nu iubesc părtășia sfinților, ca membri în adunarea Lui sfântă din toată lumea; dacă speri să vezi vreodată în pace și

liniște fața lui Hristos, Judecătorul și măreția Tatălui, și să fii primit în slavă, atunci când vei pleca gol din această lume, atunci te implor, îți poruncesc, deschide-ți urechea și ascultă chemarea lui Dumnezeu, întoarce-te cu hotărâre, și vei trăi! Dar dacă nu vei face acest lucru, chiar dacă nu vei avea nici un alt motiv decât lipsa dorinței tale, te chem să răspunzi înaintea Domnului și să mărturisești că te-am avertizat și că nu vei fi condamnat fără să fi fost chemat să te întorci ca să trăiești, ci pentru că n-ai vrut să crezi și să ascuți chemarea.

*Slujitorul tău serios,
Richard Baxter
11 Decembrie 1657.*

INTRODUCERE

„Spune-le: ,Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11)

Pentru multe persoane ca și pentru mine, a fost întotdeauna uluitor să citesc în Sfânta Scriptură cât de puțini oameni vor fi mântuiți și că cea mai mare parte a celor care sunt „chemați” la convingerea de păcatele lor, vor fi respinși pe veci din Împărăția cerurilor și vor fi chinuiți în focul cel veșnic. Oamenii nu cred aceste lucruri când le citesc, dar cei ce le cred, se simt convinși să strige asemenea lui Pavel: *„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!”* (Romani 11:33). Dar chiar și natura ne învață pe toți că cei ce săvârșesc rele se fac vinovați de acestea și, de aceea, atunci când suntem martorii unei fapte rele, simțământul

dreptății ne provoacă să îl învinuim pe făptaș pentru acel lucru. Dacă am vedea un om ucis și tăiat în bucăți, imediat am întreba, „Cine a săvârșit această cruzime?” Dacă cineva ar incendia intenționat orașul nostru, noi am întreba - „Ce persoană ticăloasă a făcut asta?” Dar când citim că majoritatea oamenilor vor arde în Iad pe veci, mulți am spune că Satana este de vină! Dar nu el este cauza principală: el nu forțează pe nimeni să păcătuiască, ci doar îi ispitește pe oameni, după care îi lasă în voia lor, dacă vor sau nu să păcătuiască. El nu îi duce la crâșmă cu forța și nici nu le deschide gurile, turnându-le băutura pe gât. Satana nu îi împiedică să participe la biserică, la slujirea Domnului, nici nu le oprește inimile să se gândească la lucrurile sfinte.

Dimpotrivă, păcatul este o problemă între Dumnezeu și pe cel păcătos. Dar dilema este că Dumnezeu nu-și poate asuma responsabilitatea pentru păcatul omului, iar omul, rău fiind, de regulă neagă că este responsabil. Iată, deci, care este controversa din textul meu: Domnul spune că oamenii sunt vinovați, iar oamenii gândesc că este vina lui Dumnezeu. Aceeași controversă este tratată și în Ezechiel 18:25, unde oamenii ajung să spună deschis: „*Calea Domnului nu este dreaptă!*”, în timp ce Dumnezeu afirmă, „*Oare nu mai degrabă căile voastre nu sunt drepte?*” La fel și aici, în capitoul 33:9, ei spun: „*fărădelegile și păcatele noastre sunt asupra noastră, și din pricina lor tânjim; cum am putea să trăim?*” Dacă trebuie să murim și să o sfârșim mizerabil, ce

mai putem face? - ca și cum n-ar fi fost vina lor, ci a lui Dumnezeu! Dar răspunsul lui Dumnezeu Îl dezvinovățește și arată cum acești oameni pot avea eliberarea, dacă doresc, convingându-i să folosească modalitățile pe care El le-a lăsat pentru mântuirea lor. Dar dacă ei nu vor să le folosească, El nu va eșua și nici nu va greși atunci când îi va pedepsi. El este Cel ce va fi Judecătorul lor. Ei nu pot fi judecătorii lui Dumnezeu, căci nu au nici autoritatea, nici înțelepciunea și nici legitimitatea pentru o astfel de responsabilitate.

Cuvintele din acest verset conțin, în primul rând, dezvinovățirea lui Dumnezeu de responsabilitatea pentru distrugerea lor, pe care El o face fără a abandona judecățile care sunt necesare conform Legii Lui, doar prin a afirma că El nu găsește plăcere în moartea lor. Dimpotrivă, El dorește ca ei să trăiască, și le confirmă aceasta printr-un jurământ. În al doilea rând, textul conține un îndemn expres adresat celor răi de a se întoarce la El, prin care Dumnezeu nu doar că poruncește, dar și insistă și apelează la rațiunea lor, spunând: „*Pentru ce să muriți?*” Scopul direct al mesajului Lui către ei este acesta: să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască.

Vom vedea acum care este esența textului nostru, urmând observațiile generale de mai jos:

1) Legea neschimbată a lui Dumnezeu îi îndeamnă pe oamenii răi să se întoarcă, altfel ei vor muri.

2) Promisiunea lui Dumnezeu este că cel rău va trăi, dacă se va întoarce de la răutatea lui.

3) Dumnezeu găsește plăcere în convertirea și mântuirea omului, nu în moartea și condamnarea acestuia. El mai degrabă dorește ca oamenii răi să se întoarcă și să trăiască, decât să continue în viața lor de păcat și să moară.

4) Acesta este un adevăr atât de sigur încât, pentru a nu lăsa nicio umbră de îndoială cu privire la el, Dumnezeu l-a confirmat înaintea oamenilor cu toată seriozitatea, prin jurământul Lui.

5) Domnul a repetat și a întărit poruncile și îndemnurile Lui adresate celor răi, pentru ca ei să se întoarcă.

6) Domnul apelează la rațiune atunci când Își susține îndemnurile către ei, și îi întreabă pe cei răi, „Pentru ce să muriți?”

7) Dacă, după toate acestea, cei răi nu se întorc, dorința lui Dumnezeu rămâne ca ei să nu piară, dar, datorită încăpățânării lor, ei vor muri, iar această împotrivire este și cauza condamnării lor finale.

Odată ce am subliniat înaintea ta aceste idei clare, vreau acum să adaug câteva detalii pentru fiecare dintre ele, în ordinea în care le-am enumerat.

1

NATURA NESCHIMBĂTOARE A LEGII LUI DUMNEZEU IMPLICĂ JUDECATA PĂCĂTOSULUI

CONVERTIREA SAU CONDAMNAREA

Dacă vrei să crezi ceva despre Dumnezeu, crede acest lucru: există doar unul dintre următoarele două destine pentru oamenii răi – convertirea sau condamnarea. Este un lucru trist, dar cel rău cu greu ar putea fi convins de adevărul și de logica acestei realități. Nici nu este de mirare că cei care se simt vinovați se răzvrătesc împotriva Legii, căci puțini ajung să creadă ceea ce nu-și doresc să fie adevărat și chiar mai puțini și-ar dori să fie adevărat ceea ce ei înțeleg că le stă împotriva. Dar pe cel rău nu-l va mântui nici răzvrătirea față de lege și nici împotrivirea față de judecător. Legea n-a fost dată ca ei (sau oricare dintre noi) să o judece, ci pentru a-și conduce viața călăuziți de ea și să fie judecați prin intermediul ei. Dar, dacă cineva este atât de orb încât să pună sub

semnul întrebării fie adevărul, fie justețea acestei Legi a lui Dumnezeu, îi voi da acelui om, pe scurt, dovada care să satisfacă orice obiecție din partea unei persoane raționale.

În primul rând, dacă ai semne de întrebare, neștiind dacă avem de-a face cu porunca lui Dumnezeu sau nu, iată doar câteva pasaje, dincolo de sute alte texte care ar putea fi citate:

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18:3);

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3);

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17);

„Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:9-10);

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14);

„Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să-I placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:8-9);

„Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă” (Galateni 6:15);

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie” (1 Petru 1:3);

„Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:1-2);

„Cei răi se întorc la locuința morților: toate neamurile care uită pe Dumnezeu” (Psalmii 9:17).

Dacă ești unul care pretinde că el crede Cuvântul lui Dumnezeu, cel puțin poți să fii de acord că omul trebuie să fie convertit, altfel va fi condamnat. Fără îndoială, tu trebuie să mărturisești că acest lucru este adevărat, altfel vei spune clar că nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu. Mai mult, odată ce ai ajuns în acest punct, pentru tine există puțină speranță: poți să te vezi într-o situație cât vrei tu de bună, dar este foarte probabil că nu ești departe de Iad. Dacă tu Îi spui lui Dumnezeu că nu Îl crezi, atunci nici să nu-L învinuiești dacă El nu te va mai avertiza niciodată sau dacă te va abandona ca pe un om fără speranță! Cu ce scop să te mai avertizeze, dacă tu nu Îl vei crede? Chiar dacă Dumnezeu ți-ar trimite un înger din cer, tu tot n-ai crede, căci un înger nu poate face

nimic altceva decât să îți predice Cuvântul lui Dumnezeu. Iar dacă vreun înger ți-ar aduce o altă evanghelie, Galateni 1:8 îți poruncește să nu-l primești, ci să îl consideri blestemat! Este evident că niciun înger nu trebuie crezut mai presus de Fiul lui Dumnezeu, care a venit de la Tatăl pentru a ne aduce această învățătură. Iar dacă tu nu Îl crezi pe Dumnezeu Fiul, atunci nu-i poți crede nici pe îngerii din cer. Dacă vrei să rămâi în această stare înaintea lui Dumnezeu, tot ce pot face este să te las până când Dumnezeu se va ocupa de tine într-o modalitate mai convingătoare.

O OBJECȚIE OBIȘNUITĂ

Dar aș vrea să aud motivele pentru care tu nu crezi acest cuvânt din partea lui Dumnezeu, care ne spune că cel rău trebuie să fie convertit, altfel va fi condamnat. Știu care este motivul, știu care este obiecția ta: tu gândești că este puțin probabil ca Dumnezeu să fie atât de lipsit de milă. Tu crezi că ar fi o cruzime din partea Lui să condamne pe vecie un suflet pentru „un lucru atât de mărunț”, pentru o viață de păcat. Drept răspuns, voi apăra dreptatea lui Dumnezeu în legile și judecățile Lui.

Cred că vei fi de acord că este un lucru foarte normal ca un suflet nemuritor să trăiască după legi care promet o răsplată veșnică și care amenință cu o pedeapsă veșnică, căci inima omului este atât de rea, încât el n-ar putea fi înfrânat prin nimic altceva decât prin speranța sau frica de lucrurile

veșnice. Când descoperi că așa stau lucrurile în Cuvântul lui Dumnezeu și că așa va judeca El în final, crezi că ești în măsură să contrazici Cuvântul Lui? Vei putea tu să Îl chemi la judecată pe Creatorul tău și să examinezi Cuvântul Lui, acuzându-L sau suspectându-L de minciună? Te-ai îndrepta tu împotriva Lui și L-ai judeca după legea propriei tale imaginații? Ești tu mai înțelept, mai bun și mai drept decât este El? Ar trebui cumva ca Dumnezeuul cerului să vină la tine ca să învețe înțelepciunea? Ar fi nevoie ca înțelepciunea infinită să învețe de la nebunie, și sfințenia infinită să fie corectată de un păcătos egoist, care nu este în stare să se păstreze curat nici măcar o oră? Ar trebui ca Dumnezeuul atotputernic să stea înaintea tribunalului unui vierme? O, oribilă aroganță a țărânei moarte! Ar putea vreodată o cârțiță, un bulgăre de țărână sau de gunoi să acuze soarele că este întunecat și să se apuce să ilumineze lumea? Unde ai fost tu atunci când Cel Atotputernic a făcut aceste legi, ca să te cheme să-I dai lecții? Evident că El le-a făcut înainte ca tu să te naști, fără să simți nevoia ca tu să-L sfătuiești. Când tu ai apărut pe lume, a fost prea târziu ca să mai poți schimba ceva.

Dacă ai fi putut să faci o lucrare atât de măreață, ar fi trebuit să ieși din nimicnicia ta. Ar fi trebuit să Îl fi contrazis pe Hristos, atunci când a fost pe pământ, sau pe Moise, înaintea Lui. Ar fi trebuit să fi fost capabil să-l salvezi pe Adam și pe toți urmașii lui păcătoși de la moartea amenințătoare, astfel încât să nu mai fie nevoie de Hristos! Deoarece păcatul

este un rău atât de mare, încât a fost nevoie de moartea lui Hristos pentru ispășirea lui, nici nu este de mirare dacă aflăm că păcatul merită pedepsit cu pierzarea noastră veșnică. Și ce-ar fi dacă Dumnezeu Și-ar pierde răbdarea și te-ar lăsa să te prăbușești în Iad, chiar acum, când tu te ridici împotriva Cuvântului Lui? Ai mai crede că nu există Iad?

Eu cred că nici cei mai buni oameni nu pot fi judecători competenți ai păcatului, darămite cei răi. Vai! Noi suntem și orbi, și părtinitori. Noi judecăm după simțăminte, care ne orbesc rațiunea. Chiar și în lucrurile obișnuite, pământești, putem vedea cum majoritatea oamenilor cred despre ei înșiși că sunt buni și că toți ceilalți îi tratează greșit. Și, chiar dacă prietenii lor, mai înțelepți și mai imparțiali, încearcă să-i convingă că lucrurile nu stau chiar așa, efortul lor este în zadar. Dincolo de asta, toți știm că infractorul este mult prea părtinitor pentru a judeca legea sau hotărârile judecătorului. Astfel, nu poți cunoaște niciodată pe deplin pedeapsa dreaptă pentru păcat până nu cunoști pe deplin cât de rău este păcatul. Și nu poți cunoaște vreodată pe deplin cât de rău este păcatul până nu vei cunoaște pe deplin (1) valoarea sufletului dat de Dumnezeu, pe care păcatul îl deformează; (2) valoarea sfințeniei, pe care el o jignește; (3) valoarea slavei, pe care el o disprețuiește; (4) valoarea și autoritatea rațiunii, pe care el o calcă în picioare; și (5) măreția și sfințenia infinită a celui Dumnezeu, împotriva căruia păcatul este făcut! Când vei cunoaște pe deplin toate acestea, atunci vei

cunoaște cu adevărat care este pedeapsa îndreptățită pentru păcat.

Cum ar putea cineva să creadă că ar fi normal ca un suflet păcătos să ajungă în cer? Vai! Un astfel de suflet n-ar putea să-L iubească pe Dumnezeu acolo, și nici să facă vreo slujire acceptabilă înaintea Lui. Acești oameni sunt împotriviți lui Dumnezeu, ei sunt scârbiți de lucrurile pe care El le iubește și iubesc lucrurile de care El este scârbit. Dacă ei sunt incapabili până și de acea părtășie imperfectă cu El pe care o au sfinții pe pământ, cum ar putea să trăiască ei în dragostea perfectă față de El și să își găsească încântarea deplină și comuniunea cu El, care sunt fericirea Raiului? Nimeni nu te va acuza vreodată că nu ai avut milă și că nu ți-ai făcut din vrăjmașul tău sfătuitor de suflet. Cu toate acestea, tu ai curajul și îndrăzneala să Îl învinuiești pe Domnul absolut, pe Suveranul cel mai înțelept și mai îndurător al lumii, pentru condamnarea dreaptă a celor neconvertiți la pierzarea veșnică!

APLICAȚIE

Vin acum și insist înaintea voastră, toți cei care vă iubiți sufletele, și vă cer ca, în loc să vă certați cu Dumnezeu și să vă împotriviți Cuvântului Lui, să vă lăsați smeriți de el imediat și să-l folosiți spre binele vostru. Toți oamenii trebuie să fie ori convertiți, ori condamnați. Nu există nicio altă cale, decât să te întorci sau să mori. Când vei auzi aceleași

cuvinte chiar din gura lui Dumnezeu, Cel care nu poate să mintă și care este Creatorul și Judecătorul lumii, atunci va fi momentul când toți cei ce au urechi vor auzi. Nu ești decât un suflet mort și condamnat, dacă nu vei fi convertit. Dacă ți-aș spune orice altceva, te-aș înșela. Dar eu n-am de gând să ascund acest adevăr dinaintea ochilor tăi, nici să adaug ruinei tale pentru ca, astfel, să mă fac vinovat de sângele tău, așa cum spune pasajul nostru, la doar câteva versete mai de vreme: *„Când îi zic celui rău: ‚Răule, vei muri negreșit!’ și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta”* (Ezechiel 33:8). Vezi, deci, că deși această învățătură poate fi dură și neprimitoare, este exact ceea ce noi trebuie să predicăm și tu trebuie să auzi, pentru că este mai ușor să auzi despre ea și să trăiești. Dacă n-ar fi fost necesar, nu ți-aș fi tulburat auzul sensibil cu adevărurile care pot să ți se pară dure și amare. Iadul n-ar fi atât de plin dacă oamenii ar fi dornici doar să își cunoască starea, să asculte învățătura despre Iad și să se gândească la ea. Motivul pentru care atât de puțini scapă de Iad este că oamenii nu se străduiesc să intre pe Poarta strâmtă a convertirii (Matei 7:13) și nu merg pe calea îngustă a sfințeniei, câtă vreme se poate. Ei nu se străduiesc pentru că nu sunt treziți să simtă într-un mod autentic pericolul în care se află, și nu sunt treziți pentru că urăsc să audă sau să se gândească la aceasta. Parțial, cauza acestei situații stă într-o sentimentalitate nebună și într-o

iubire de sine carnală. Pe de altă parte, ei nici nu cred Cuvântul lui Dumnezeu, care îi avertizează. Eu cred că greutatea acestui adevăr ar trebui să te forțeze să ți-l amintești mereu, ar trebui să te urmeze oriunde mergi și să nu-ți dea odihnă, până când vei fi convertit. Dacă ai auzi aceste cuvinte prin vocea unui înger – „Trebuie să fii ori convertit, ori condamnat; să te întorci la Dumnezeu, ori vei muri” – ți s-ar lipi aceste cuvinte în minte și te-ar bântui zi și noapte, așa încât ți le vei aminti oricând vei păcătui, ca și cum vocea aceea ți-ar suna mereu proaspăt în urechi – „Întoarce-te la Dumnezeu sau vei muri!” O, fericit ar fi sufletul tău dacă ar fi astfel convins, dacă aceste cuvinte n-ar fi uitate sau nu ți-ar da pace până când îți vor atrage inima la Dumnezeu. Dar dacă le vei ignora cu ușurință, prin necredință și uitare, cum ar mai putea să fie ele de ajutor în convertirea și mântuirea ta? Ține minte însă aceasta, căci ea va adăuga la întristarea ta: chiar dacă ai putea să-ți scoți gândurile acestea din inimă, nu le poți scoate din Biblie, căci ele vor rămâne ca un adevăr bine înrădăcinat, care susține mereu că nu există nicio altă cale decât ori întoarcerea la Dumnezeu, ori moartea ta.

Cum se face atunci că inimile păcătoșilor nu sunt străpunse de un adevăr atât de mare? Ne-am aștepta ca, după acestea, orice suflet neconvertit ce aude cuvintele de mai sus să fie străpuns în inimă și să își spună – „Aceasta este situația mea”; și să nu închidă ochiul până nu va fi el însuși convertit. Nu vă înșelați, dragi cititori, această atitudine nepăsătoare

nu va dura mult. Convertirea și condamnarea sunt lucruri care trezesc conștiința omului. Pot să spun dinainte, ca și cum aș fi văzut deja cu ochii mei, că fie harul, fie Iadul vor aduce la viață în curând aceste lucruri și te vor face să spui, „Ce-am făcut? Ce hotărâri nebune am urmat?” Atitudinea batjocoritoare și indiferența păcătoșilor nu va mai dura mult! Somnul lor răzvrătit va ajunge la capăt, simțămintele lor se vor întoarce la viață, imediat ce vor muri sau se vor întoarce la Dumnezeu.

RĂSPUNS LA DOUĂ OBIECȚII

Aș putea să văd deja cum inimile celor neconvertiți se vor împietri folosindu-se de două lucruri și făcând toate eforturile mele zadarnice, dacă nu voi îndepărta obstacolele de pe cale. Aceste două lucruri se referă la înțelegerea greșită a cuvintelor „rău” și „întoarcere”. Unii vor zice în mintea lor că „da, este adevărat, cei răi trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, altfel vor muri; dar asta nu mi se aplică. Eu nu sunt rău, chiar dacă sunt un păcătos, la fel ca toți ceilalți”. Alții gândesc: „este adevărat că trebuie să ne întoarcem de la căile noastre rele, dar eu am fost mântuit deja cu multă vreme în urmă”. Astfel, câtă vreme cei răi nu-și văd răutatea, ci se consideră deja mântuiți, toată străduința noastră de a-i convinge să se întoarcă la Dumnezeu pare pierdută. De aceea, înainte să merg mai departe, voi explica sensul expresiei „cel rău” și voi arăta cine sunt cei care trebuie să se întoarcă la

Dumnezeu, ca să nu moară. De asemenea, voi arăta ce înseamnă întoarcerea la Dumnezeu și cine sunt cei cu adevărat convertiți. Nu cred că mai este nevoie să subliniez faptul că un om rău și unul convertit sunt total opuși. Niciunul dintre cei convertiți nu poate fi denumit „rău” și niciunul dintre cei răi nu poate fi denumit „convertit”. De aceea, a fi un om rău și a fi un om neconvertit este unul și același lucru.

Ca să vă pot explica ce este convertirea și ce este răutatea, haideți să luăm subiectul acesta de la capătul istoriei. La început, a fost plăcut Marelui Creator al lumii să creeze trei feluri de ființe. Pe îngeri, El i-a creat ca duhuri pure, fără trup, astfel că i-a destinat cerului, nu pentru a locui pe pământ. Pe animale, El le-a făcut cu trupuri, dar fără duhuri nemuritoare, astfel încât ele au fost create doar pentru pământ, nu și pentru cer. Omul are o natură de mijloc, între cele două, întrucât el are și trup și suflet, și astfel el este creat pentru a locui pământul, dar numai în călătoria lui către cer. De aceea, acest pământ nu este locuința lui veșnică și fericirea lui. Scopul pentru care omul a fost creat este să privească la măreția glorioasă a Domnului și să-I aducă laude împreună cu îngerii sfinți, să-L iubească și să fie plin de dragostea Lui pe veci.

Întrucât acesta a fost scopul pentru care omul a fost creat, Dumnezeu i-a dat două modalități esențiale pentru a-l atinge: prima, înclinația corectă a inimii, și a doua, rânduirea corectă a vieții. Pentru prima, Dumnezeu a pus în om

căutarea după Creatorul lui, dându-i o astfel de cunoaștere a Lui ce era potrivită stării lui inițiale, și o inimă înclinată către Dumnezeu, în dragoste sfântă. Cu toate acestea, Dumnezeu nu l-a așezat în această stare așa încât el să nu poată ieși din ea, ci l-a lăsat în mâna voinței sale libere. Pentru a doua, Dumnezeu a făcut ceea ce era drept: i-a dat omului o lege perfectă, cerându-i să continue să trăiască în dragoste de Dumnezeu și în ascultare perfectă de El. Prin încălcarea voită a acestei legi, omul nu doar că și-a distrus nădejdea la viața veșnică, ci și-a și întors inima împotriva lui Dumnezeu, ațintindu-și-o apoi către lucrurile firești, lumești. În felul acesta, el a alungat din sufletul lui chipul spiritual al lui Dumnezeu, așa încât omul nu doar că este lipsit de gloria lui Dumnezeu, dar el s-a și situat dincolo posibilitatea de a se folosi de mijloacele prin care ar fi putut să obțină această slavă.

Astfel, el a pierdut înclinația sfântă și dragostea sufletului lui față de Dumnezeu și, în locul ei, a moștenit o înclinație și o dragoste față de plăcerile trupești și lucrurile lumii, crescând în depărtarea de Dumnezeu până acolo încât întregul curs al vieții lui n-a fost altceva decât umblarea după înclinațiile propriei inimi. Așa cum Scriptura spune, cu toții ne naștem în această lume având această natură: „*Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul*” (Iov 14:4). După cum leul are o natură crudă dinainte de a-și devora prada, și după cum o viperă este veninoasă prin natura ei, înainte de a mușca, tot așa și noi, din

pruncie, avem aceste naturi păcătoase, aceste înclinații stricate, înainte ca să putem gândi, vorbi sau face lucruri rele, și din acest izvor curge tot păcatul din viețile noastre. Dar nu doar atât, ci atunci când Dumnezeu, în îndurarea Lui, ne-a trimis un Remediul, pe Domnul Isus Hristos, ca să fie Mântuitorul sufletelor noastre și să ne ducă înapoi la Dumnezeu, tocmai pentru că noi, prin natura noastră, iubim starea de păcat în care ne aflăm și urâm să fim scoși din ea, ne-am împotrivit mijloacelor prin care puteam fi recuperați. Chiar dacă obiceiurile ne-au învățat să Îi mulțumim lui Hristos pentru bunătatea Lui, totuși natura carnală din noi ne convinge să refuzăm remediile Lui și să dorim să ne scuzăm atunci când ni se poruncește să luăm medicamentul pe care El ni-l oferă. Ea ne convinge să refuzăm să abandonăm totul și să Îl urmăm în glorie, la Dumnezeu. Mă rog ca tu să citești din nou aceste cuvinte și să le subliniezi, căci în ele ai o descriere adevărată a stării naturale a omului, a stării omului rău. Oricine se găsește în această stare a naturii sale corupte, așa cum spune Scriptura, este un om „rău”, un mort spiritual.

Prin aceasta se poate înțelege și ce înseamnă să fii convertit, care este țelul îndurării lui Dumnezeu, care nu dorește ca omul să piară în păcatul lui, ci i-a trimis omului un Remediul, pe Fiul Lui, trimis să ia natura noastră și să fie atât Dumnezeu cât și om într-o singură Persoană, devenind Mijlocitor între Dumnezeu și om. Prin moartea Lui pentru păcatele

noastre pe cruce, El ne-a răscumpărat din blestemul lui Dumnezeu și de sub puterea diavolului. În final, după ce ne-a răscumpărat, Tatăl i-a dat pe copiii Lui în mâinile Fiului. În baza acestui adevăr, Tatăl și Mijlocitorul au creat o nouă lege și un nou legământ pentru om, nu ca primul, care dădea viață doar celui care asculta într-un mod perfect și care condamna omul pentru orice păcat. În noul legământ, Hristos a făcut o lege a harului, sau o promisiune de iertare și viață veșnică tuturor care, prin adevărata pocăință și credință în Hristos, sunt convertiți la Dumnezeu. Mai mult, pentru că Domnul cunoaște că inima omului este atât de stricată încât, în ciuda harului lui Dumnezeu, el nu va accepta remediul dacă ar fi lăsat de capul lui, Duhul Sfânt și-a luat slujba de a-i inspira pe apostoli și de a ne lăsa Scripturile, atestate prin minuni, pentru a-i ilumina și converti pe aleșii Lui.

Astfel, vedem cum Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au fiecare lucrarea Lui. Lucrarea Tatălui a constat în creația noastră, în stăpânirea asupra noastră, prin Legea Lui, ca ființe raționale ale Sale, și de a ne judeca prin ea. De asemenea, în îndurarea Lui, Tatăl ne-a trimis un Răscumpărător, atunci când noi eram pierduți; L-a trimis pe Fiul Lui și a acceptat răscumpărarea făcută de El. Lucrarea Fiului pentru noi a constat în răscumpărarea noastră prin suferințele Sale și neprihănirea Lui, dându-ne promisiunea, sau legea harului. El stăpânește și judecă lumea ca Răscumpărător al nostru (în termenii harului), mijlocind pentru noi pentru ca beneficiile morții Lui

să ne fie împărtășite. El trimite și Duhul Sfânt, odată cu Tatăl. Lucrările Duhului Sfânt pentru noi constau în scrierea Scripturilor sfinte prin inspirarea și călăuzirea profeților și apostolilor. Duhul iluminează păstorii și slujitorii obișnuiți ai Evangheliei, făcându-i capabili și ajutându-i să propovăduiască acest Cuvânt. Prin același Cuvânt, El iluminează și convertește sufletele oamenilor. Așadar, după cum nu puteai să fii o ființă rațională dacă Tatăl nu te-ar fi creat astfel, tot așa, dacă Fiul nu te-a răscumpărat, nu poți avea acces la Dumnezeu. Nu pot fi părtaș lui Hristos și nici mântuit, dacă Duhul Sfânt nu te sfințește. Toate acestea au ca scop să refacă chipul lui Dumnezeu în sufletul tău și să-ți îndrepte inima înapoi către El și, prin aceasta, să îți întoarcă direcția vieții, de la lucrurile pământești la lucrurile cerești, eliberându-te din robia firii tale egoiste și carnale.

CARACTERISTICILE CELOR CONVERTIȚI ȘI ALE CELOR NECONVERTIȚI

Înainte de a merge mai departe cu subiectul acestei cărți, vreau să explic diferența dintre omul convertit și cel neconvertit.

În primul rând, omul neconvertit (sau rău) este cel ale cărui interese sunt îndreptate în principal către lumea pământească. El iubește prosperitatea lui carnală mai presus decât lucrurile cerești, astfel încât preferă lucrurile firii pământești, și nu discernе, nici nu-i plac lucrurile Duhului.

Chiar dacă el poate să spună că Raiul este mai bun decât pământul, în realitate el nu crede că acest lucru este adevărat, căci, dacă ar putea fi sigur că ar trăi pe veci pe pământ, nu l-ar interesa deloc Raiul, ci ar fi mulțumit să rămână aici. O viață de sfințenie perfectă, înaintea ochilor lui Dumnezeu și în dragoste și laude la adresa Lui, trăită pe vecie în Rai, nu este deloc atractivă inimii lui așa cum este o viață de sănătate, bogăție și onoruri aici, pe pământ. Și, chiar dacă ar putea pretinde, în mod fals, că Îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice, un astfel de om nu a simțit niciodată puterea dragostei divine în interior, căci mintea lui este îndreptată mai mult asupra lumii sau asupra plăcerilor lumești decât asupra lui Dumnezeu. Altfel spus, oricine iubește pământul mai mult decât cerul și prosperitatea lumească mai mult decât pe Dumnezeu, este o persoană neconvertită.

Prin contrast, un om convertit este iluminat și conștientizează frumusețea lui Dumnezeu. Astfel, el crede că gloria pe care poate să o aibă alături de Dumnezeu este atât de frumoasă, încât inima lui îi este ațintită asupra lui Dumnezeu mai mult decât asupra oricărui lucru din lumea aceasta. El ar prefera mai degrabă să vadă fața lui Dumnezeu și să trăiască în dragoste și laudă sfântă la adresa Lui, decât să aibă toată bogăția sau plăcerile lumii. El vede că orice alt lucru este deșertăciune și că nimic altcineva, cu excepția lui Dumnezeu, nu poate să îi umple sufletul. Indiferent către ce di-

recție se îndreaptă lumea, el își acumulează comorile și speranța în cer, și merge hotărât înainte, abandonând orice lucru din lumea aceasta. După cum focul se îndreaptă întotdeauna în sus și acul compasului arată mereu către nord, tot așa și sufletul convertit țintește neconținut către Dumnezeu. Nimic altceva nu îl poate împlini și nici nu își poate găsi mulțumirea și odihna decât în dragostea Lui. Cu alte cuvinte, toți cei care sunt convertiți Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât toată lumea la un loc. Pentru cel convertit, lucrurile cerești sunt mai atrăgătoare decât prosperitatea lumească. Dovada că aceste lucruri sunt adevărate se poate găsi în versete din Scriptură precum: Filipeni 3:18, 21; Matei 6:19-21; Coloseni 3:1-5; Romani 8:5-9, 18, 23; Psalmii 73:25-26.

În al doilea rând, o persoană rea este una care are ca scop principal să prospere în această lume și să își împlinească scopurile sale pământești. Chiar dacă un astfel de om ar putea să citească, să audă și să facă multe dintre îndatoririle religioase exterioare, ba chiar să evite păcate grosolane, el nu va avea niciodată ca scop principal al vieții să fie plăcut lui Dumnezeu și să ajungă la slava veșnică. Astfel, el Îi întoarce spatele lui Dumnezeu atunci când umblă după atracțiile lumii și Îl slujește doar când a terminat să-și satisfacă plăcerile firii pământești, căci nu s-ar despărți de pământ de dragul cerului.

Un om convertit, dimpotrivă, are ca principal țel al vieții lui să fie plăcut lui Dumnezeu și să ajungă la mântuire,

așa încât el consideră toate binecuvântările acestei vieți ca pe niște simple instrumente în călătoria lui către cealaltă viață și se folosește de lumea aceasta doar în supunere de Dumnezeu. El iubește viața sfântă și tânjește să fie și mai sfânt. Singurele păcate care există în viața lui sunt cele pe care le urăște și față de care suspină, se roagă și se străduiește să scape. Direcția către care el merge și înclinația vieții lui sunt mereu către Dumnezeu. Dacă păcătuiește, acest lucru este contrar înclinației inimii și vieții lui și, de aceea, el se ridică din nou și își deplânge starea, fără a îndrăzni să mai trăiască în mod conștient în vreun păcat cunoscut. Nu există nimic în această lume care să-i fie atât de drag încât să nu poată renunța la el pentru Dumnezeu și de dragul Lui. Toate aceste lucruri sunt dovedite în Scriptură în versete precum: Coloseni 3:1-5; Matei 6:20, 33; Luca 18:22-23, 29; Luca 14:18, 24, 26-27; Romani 13; Luca 12:21 etc.

În al treilea rând, sufletul unui om neconvertit nu conștientizează, nici nu se bucură cu privire la taina răscumpărării, și nici nu găsește plăcere, cu mulțumire, într-un Mântuitor care i se oferă. El nu poate fi cuprins de dragostea Răscumpărătorului, și nici nu dorește să I se supună în calitate de Medic al sufletului, astfel încât să fie mântuit de vinovăția și de sub puterea păcatelor lui și recuperat pentru Dumnezeu. Inima lui este insensibilă la acest beneficiu extraordinar, ba chiar el se așază împotriva modalităților de vindecare lăsate, prin care ar putea fi recuperat. Chiar dacă ar putea fi

dornic să se arate religios din punct de vedere exterior, totuși sufletul lui nu se predă niciodată lui Hristos, nici Cuvântului și Duhului Lui.

Prin comparație, sufletul convertit, simțindu-se falimentat de păcat și conștientizând că și-a pierdut pacea cu Dumnezeu și nădejdea Raiului, aflându-se în pericolul pierzării veșnice, se gândește adânc la adevărurile răscumpărării sale cu mulțumire și, crezând în Domnul Isus ca singurul său Mântuitor, se predă în mâna Acestuia, de la care așteaptă înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. El îl consideră pe Hristos drept viața sufletului lui și trăiește prin El, folosindu-L ca vindecător pentru orice rană, admirând înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu în această lucrare minunată de răscumpărare a omului. Cu alte cuvinte, Hristos locuiește în inima lui prin credință, iar viața pe care el o trăiește acum este prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care l-a iubit și s-a dat pe sine pentru el. Pentru a vedea aceste adevăruri în Scriptură, te rog să citești pasaje precum: Iov 1:11-12; Iov 3:20; Ioan 15:2-4; 1 Corinteni 1:20; 1 Corinteni 2:2.

Ai văzut acum din Cuvântul lui Dumnezeu, în termeni simpli, cine sunt cei neconvertiți (sau răi) și cei convertiți. Oamenii neinformați cred că, dacă un om nu înjură sau nu folosește limbaj abuziv, dacă nu este un bețiv, curvar, hoț sau dacă nu a greșit nimănui, și dacă merge la biserică, își spune rugăciunea, ia parte la sacramente și uneori își întinde

mâna pentru a-i ajuta pe săraci, acel om nu poate să fie un neconvertit. Alteori, dacă vreun om s-a făcut vinovat de beții, înjurături, jocuri de noroc sau vicii similare, după care se lasă de acestea, ei cred că acesta este un pocăit. Alții cred că, dacă un om a fost multă vreme vrăjmaș și batjocoritor al evlaviei, dar apoi o laudă și se alătură celor care sunt sfinți, și de aceea este urât de cei răi, cum sunt cei evlavioși, atunci ei gândesc că această persoană trebuie să fie un om născut din nou. Unii gândesc că ei sunt convertiți datorită faptului că au ajuns să aibă o opinie nouă, sau pentru că și-au schimbat religia. Alții cred că, dacă au ajuns să le fie frică de Iad și au muștrări de conștiință, dacă și-au propus și au promis să-și corecteze căile și urmează o viață cu un comportament adecvat și religios, aceea trebuie să fie o convertire adevărată. Fără îndoială că cei din ultima categorie sunt suflete foarte amăgite, care probabil vor rata să beneficieze de orice fel de îndemnuri din partea noastră. Asta pentru că, atunci când ei aud spunându-se că cel rău trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, altfel va muri, ei gândesc că aceste lucruri nu le sunt aplicabile. Ei nu se consideră răi, pentru că ei cred că s-au întors deja la Dumnezeu. De aceea, situația lor este ca atunci când Hristos a spus unora dintre conducătorii iudeilor, care se considerau superiori oamenilor obișnuiți: „*Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu*” (Matei 21:31). Asta nu înseamnă că o curvă sau un păcătos ar putea fi mântuit fără convertire,

dar că este mai ușor să îi faci pe acești oameni să își conștientizeze păcatul și ruina, și să fie conștienți de nevoia schimbării, decât atunci când ai de-a face cu cei auto-neprihăniți, care se înșeală gândindu-se că ei sunt deja convertiți.

O, oameni buni, convertirea este o lucrare diferită de majoritatea celor de care suntem noi conștienți! Nu este un lucru ușor să duci o minte pământească în cer și să îi arăți omului frumusețea deosebită a lui Dumnezeu, să îl faci să fie copleșit de o dragoste față de El care nu poate fi stinsă de nimic. Nu este un lucru mărunț să frângi o inimă din cauza păcatului și să faci acel om să alerge să-și găsească la refugiu la Hristos, îmbrățișându-L recunoscător ca pe viața sufletului lui. Nu este ceva mărunț să schimbi direcția și înclinația inimii unui om, astfel încât el să renunțe la lucrurile pe care le-a considerat comori și să-și strângă lucruri de preț acolo unde n-a făcut-o niciodată până atunci. Nu este puțin lucru să faci pe cineva să nu mai trăiască pentru același scop, să-l determini să nu mai fie mânat de aceeași dragoste pentru lume, așa cum era în trecut. Altfel spus, cel care este în Hristos este „o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). El are o nouă gândire, dorințe noi și hotărâri noi, întristări noi, o dragoste și o încântare după lucruri noi. Gândurile lui sunt noi, vorbirea lui este diferită, prietenii lui, dacă este posibil, sunt alții și comportamentul lui este altul. Păcatul, care înainte îl încânta, acum îi este dezgustător și groaznic, așa încât el fuge

de păcat ca de moarte. Lumea, ca pe care o îndrăgea atât de mult, acum îl necăjește și i se pare o deșertăciune completă.

Dumnezeu, care anterior era neglijat, acum este singura lui fericire. În timp ce, în trecut, Dumnezeu nu se afla în mintea lui, și orice poftă îi cucerea privirile, acum, El este aproape de inima lui, așa încât are întâietate în toate lucrurile. Inima lui este acum concentrată asupra lui Dumnezeu și se întristează când El își ascunde fața. Un astfel de om nu se poate vedea pe sine într-o stare bună, în lipsa lui Dumnezeu. Hristos Însuși, la care rareori se gândea cândva, este acum singura lui speranță și refugiu, și el trăiește cu Hristos, considerându-L pâinea lui zilnică. El nu se poate ruga fără Hristos, nu se poate bucura fără El, nu poate gândi, vorbi sau trăi fără El. Raiul, care anterior nu era nimic altceva decât o scăpare de la Iad atunci când gândea că nu va mai putea să rămână în această lume, este acum considerat casa lui, singurul loc pentru nădejdea și odihna lui, acolo unde Îl va vedea, iubi și lăuda pe Dumnezeul care îi umple deja inima. Iadul, care în trecut i se părea nimic mai mult decât o sperietoare care să îi îndepărteze pe oameni de păcat, acum este un loc real în care nu poți să mergi și cu care nu poți să te joci.

Faptele sfințeniei, de care se simțea plictisit anterior și de care anumiți oameni erau mai preocupați decât era necesar, sunt acum atât scopul lui central cât și modalitatea lui de recreere. Biblia, care anterior i se părea o simplă carte,

acum este Legea lui Dumnezeu, o scrisoare care i-a fost trimisă din cer, semnată cu Numele Maiestății veșnice. Ea este standardul pentru gândurile, vorbele și faptele lui. Poruncile ei sunt obligatorii, amenințările ei sunt îngrozitoare, iar promisiunile ei dau viață sufletului. Cei credincioși, care i se păreau la fel ca alți oameni, acum sunt cei mai fericiți și mai buni oameni de pe pământ. Cei răi, tovarășii lui dinainte, sunt acum prilejul întristărilor lui. Acum el este mai degrabă înclinat să se roage pentru ei și să deplângă starea lor de păcat și ruină, pe când înainte râdea împreună de păcatele lor (Psalmii 16:3; Psalmii 15:4; Filipeni 3:18).

Cu alte cuvinte, el are acum scopuri noi în gândurile lui, o cale nouă pe care să meargă și, de aceea, inima și viața lui sunt noi. Înainte, firea lui pământească era scopul pentru care trăia. Plăcerile lui și avantajele lumești erau calea pe care mergea. Dar acum, Dumnezeu și slava veșnică sunt scopurile lui, Hristos, Duhul, Cuvântul, sfințenia lui Dumnezeu, neprihănirea și dragostea pentru ceilalți – acestea sunt calea pe care merge și țelurile lui. Anterior, eul era marele lui stăpân, care dădea la o parte toate lucrurile legate de Dumnezeu și de conștiință. Acum, Dumnezeu în Hristos, prin Duhul, Cuvântul și lucrarea, au devenit stăpânii lui, și toate celelalte au trecut pe locul dinapoi. Această convertire, așadar, nu este una care afectează unul, două sau douăzeci de lucruri din viață, ci este o convertire a întregului suflet, este o schimbare a însăși scopului și direcției vieții omului. Un om

poate să se îndrepte pe o altă cale decât cea pe care mergea anterior, și totuși să meargă în aceeași direcție, către același loc. Dar este cu totul altceva să întorci complet spatele și să te îndrepti în călătoria ta mergând pe calea opusă celei de până acum. Așa este și în cazul convertirii adevărate. Un om poate să se întoarcă de la beție la o viață responsabilă, să își abandoneze prietenii stricați și să se lase de păcatele grosolane, să se apuce să împlinească chiar unele îndatoriri exterioare ale religiei, și totuși să meargă pe aceeași cale și în aceeași direcție ca și anterior, împlinindu-și poftele egoiste și carnale mai presus de orice și umblând după înclinațiile inimii și ale sufletului lui păcătos. Dar când el este convertit, acest egoism este lepădat și omorât, iar Dumnezeu este pus pe primul loc, fața omului fiind acum îndreptată într-o altă direcție. Acela care cândva era focalizat pe sine și trăia pentru sine, este acum, prin sfințire, devotat lui Dumnezeu și trăiește pentru Dumnezeu. Pe când înainte el se întreba ce să facă cu timpul, energia și averile lui, acum el Îl întreabă pe Dumnezeu și le folosește pentru El, spre gloria Lui. Anterior, el Îl lăuda pe Dumnezeu doar în măsura în care laudele lui erau asociate cu împlinirea poftelor lui carnale. Acum, el este hotărât să Îi fie plăcut lui Dumnezeu, indiferent cât de mult ar trebui să disprețuiască firea pământească și eul. Aceasta este marea schimbare pe care Dumnezeu o face în toți cei care vor fi mântuiți.

Oamenii spun adesea despre Duhul Sfânt că este Cel care ne sfințește, dar foarte mulți dintre ei nu au cunoașterea personală, prin experiență, a sfințirii adevărate despre care tocmai am scris. Ceea ce am enumerat până acum este lucrarea Duhului Sfânt în orice credincios adevărat. Orice bărbat și femeie din lume care vor să fie mântuiți trebuie să aibă această lucrare în ei, altfel vor fi condamnați la pierzare veșnică. Ei trebuie să se întoarcă, sau vor muri. Crezi tu toate acestea, sau nu? Evident că nu poți îndrăzni să spui nu, căci lucrurile sunt dincolo de posibilitatea de a le nega sau de a te îndoii de ele. Acestea nu sunt lucruri controversate, asupra cărora vreun învățat evlavios să aibă o părere diferită de a altuia. Orice denominație care pretinde și merită să fie denumită creștină este de acord cu ceea ce am spus. Dacă tu nu-L crezi pe Dumnezeu adevărului și lucrurile în care orice cult creștin crede, atunci ești complet fără scuză.

Dar, dacă spui că le crezi, cum se face că trăiești atât de liniștit, într-o stare neconvertită? Cum știi că ești convertit? S-a petrecut această schimbare minunată și în sufletul tău? Ai fost astfel născut din nou și făcut o făptură nouă? Ție, care nu ai experimentat niciodată personal aceste lucruri, nu ți se par străine? Dacă nu poți spune care a fost ziua sau săptămâna schimbării tale sau chiar predica la care ai fost convertit, poți măcar să vezi în tine lucrarea de convertire? Poți să spui că o astfel de schimbare există cu adevărat și că inima ta este așa cum am descris mai devreme? Vai! Se vede că

majoritatea oamenilor își urmează cursurile vieților lor lumești și se deranjează prea puțin cu astfel de gânduri. Dacă ei pot să stea departe de păcate scandaloase și pot să spună, „Nu sunt un curvar, hoț, blasfemiator sau răufăcător; eu merg la biserică și îmi spun rugăciunile”, ei gândesc că aceasta este convertirea adevărată și că ei vor fi mântuiți la fel ca oricine altcineva. Vai, dar aceasta este amăgirea voastră nebunească, este o batjocură a slavei veșnice și o neglijență mult prea mare cu privire la sufletele voastre nemuritoare! Puteți să glumiți astfel cu Raiul și Iadul?

Luați aminte: trupurile voastre vor fi așternute curând în țărână, iar îngerii sau demonii vă vor apuca sufletele, așa încât veți fi imediat în compania altora decât cei cu care vă întovărășiți acum. Încă puțină vreme veți mai locui în aceste case pământești, veți mai lucra în afacerile voastre, veți mai merge în biserici și veți mai locui acest pământ. Încă puțin veți mai auzi cu urechile voastre și veți mai vedea cu ochii voștri, veți mai vorbi cu gurile voastre, până în ziua învierii.

Cum puteți să nu vă gândiți la aceasta? O, în ce loc veți fi în curând, fie în chinuri, fie în bucurie! O, ce priveliște veți avea în curând înaintea ochilor – Raiul sau Iadul! Ce gânduri vă vor umple în curând inimile – cu încântare de nedescris sau cu groază înfricoșătoare! În ce lucrare veți fi implicați în curând – în lauda Domnului, alături de sfinți și îngeri, sau în focul care nu se stinge, alături de demoni! Ați putea să negli-

jați toate aceste lucruri? Toate vor fi atunci fără sfârșit și pecetluite printr-o hotărâre de neschimbat! Veșnicia, veșnicia va fi măsura bucuriei sau a întristării tale. Ai putea să le ignori? Toate sunt adevărate, peste măsură de adevărate. Trebuie doar să te duci înapoi și încolo încă puțină vreme, să te culci și să te trezești de câteva ori, și în curând vei muri și tu, și vei descoperi că toate lucrurile pe care ți le-am spus aici sunt adevărate. Atunci îți vei aminti ce ai citit în această carte și toate lucrurile îți vor fi aduse în memorie. Atunci vei ști că acestea sunt lucruri de o mie de ori mai importante decât orice altceva pe pământ. Cum să le ignori?

Dragi prieteni, dacă Domnul nu m-ar fi trezit să cred și să pun la inimă aceste lucruri, aș fi rămas într-o stare întunecată și egoistă, și aș fi pierit pe veci. Dar acum, că El m-a făcut cu adevărat conștient de ele, sunt constrâns să vi le spun și vouă. Dacă ați avea ochii deschiși ca să puteți vedea Iadul, și dacă v-ați vedea acolo vecinii, care au murit neconvertiți, dacă i-ați vedea târându-se acolo cu strigăte hidoase, deși aici, pe pământ, erau printre cei pe care îi considerați oameni cinstiți, o astfel de priveriște v-ar determina să mergeți acasă și să vă gândiți la ea, să vă gândiți din nou și să îi avertizați pe toți ceilalți din jurul vostru. Ați face lucrul acesta ca și acel bogat nenorocit din Luca 16:28, care a vrut să-i avertizeze pe frații lui, ca să nu meargă și ei în acel loc de chin.

Credința este un fel de vedere, ea este ochiul sufletului. Atunci când eu Îl cred pe Dumnezeu, este ca și cum aș vedea

și, de aceea, vă cer să mă iertați dacă voi fi pe jumătate insistent cu voi în aceste privințe, dacă mă comport ca și cum le-aș fi văzut. Dacă aș muri mâine și mi-ar fi în putere să mă întorc din cealaltă lume și să vă povestesc ce am văzut, ați fi dispuși să mă ascultați? M-ați crede și ați lua aminte la ce aș avea să vă spun? Dacă aș putea să predic un singur mesaj către voi după ce aș fi murit și văzut ce se întâmplă în lumea viitoare, nu mi-ați cere oare să vă vorbesc clar, să vă spun adevărul? Nu v-ați aduna cu mulțimile ca să mă auziți? Și nu ați pune la inimă mesajul meu? Dar nu este nevoie să se întâmple acest lucru, pentru că Dumnezeu a lăsat deja modalitatea prin care să ne învețe despre lumea viitoare, prin intermediul Scripturilor și prin predicatori. El nu se va lua după mintea necredincioșilor așa încât să trimită oameni din morți la ei. El nu Își va altera modalitatea de a ne transmite adevărurile Lui. Dacă cineva s-ar apuca să se certe cu soarele, Dumnezeu nu s-ar lua după mintea aceluia om așa încât să îi dea soarelui mai multă lumină, doar ca să-i satisfacă aceluia om capriciul.

Prietenii mei, vă implor să mă ascultați ca și cum m-ați ascultat dacă aș fi venit dintre morți la voi. Adevărul pe care vi-l spun este garantat același pe care vi-l aș fi spus și dacă aș fi fost acolo și aș fi văzut aceste lucruri cu ochii mei. Isus Hristos nu poate niciodată să vă înșele, după cum nici Cuvântul lui Dumnezeu nu vă înșeală, căci Dumnezeu a dat Scriptura și a pecetluit-o cu minuni și cu lucrarea sfântă a

Duhului. Ori credeți aceste lucruri, ori nu veți crede nimic. Ori credeți și ascultați aceste lucruri, ori veți pieri. Dacă veți crede Cuvântul lui Dumnezeu și dacă vă pasă de mântuirea sufletelor voastre, atunci vin înaintea voastră implorându-vă cu această cerință rațională: nu amânați, ci amintiți-vă ceea ce v-am vorbit aici și cercetați-vă inimile cu sârguință.

Puneți-vă întrebările următoare: „Sunt aceste lucruri adevărate? Trebuie să mă întorc și eu la Dumnezeu, altfel voi muri? Trebuie să fiu și eu ori convertit, ori condamnat?”

A venit și vremea mea, deci, să privesc în jurul meu, înainte de a fi prea târziu. O, dar de ce nu am privit la aceste lucruri până acum? De ce am ignorat un lucru atât de important? O, Dumnezeule binecuvântat, este doar îndurarea Ta că nu mi-ai luat viața până acum, că mai pot avea încă nădejdea vieții veșnice! Să mă ferească Dumnezeu să ignor acest lucru de acum înainte. Dar în ce stare este sufletul meu acum? Sunt eu convertit, sau nu? S-a petrecut vreodată o schimbare sau o lucrare a Duhului în sufletul meu? Am fost eu iluminat prin Cuvânt și prin Duhul Domnului ca să îmi văd ticăloșia păcatului, nevoia unui Mântuitor, dragostea lui Hristos și trăsăturile minunate ale lui Dumnezeu și ale slavei? Am eu inima zdrobită și smerită din cauza vieții mele trecute? M-am gândit eu cu recunoștință la Mântuitorul și Domnul meu, care S-a dat pentru iertarea mea și pentru a da viață sufletului meu? Urăsc eu viața mea păcătoasă din trecut și rămășița oricărui păcat care se găsește în mine? Fug

eu de acestea ca de niște dușmani mortali? Practic eu lepădarea de sine, căutând o viață de sfințenie și ascultare de Dumnezeu? Iubesc eu și găsesc încântare în sfințenie? Pot să spun cu adevărat că sunt mort față de lume și față de firea pământească, și că trăiesc pentru Dumnezeu și pentru slava pe care El o promite? Prețuiesc eu Raiul mai mult decât orice pe pământ? Este Dumnezeu prioritatea sufletului meu? Da, sunt sigur, cândva trăiam în principal pentru lume și pentru firea pământească și nu Îi dădeam lui Dumnezeu nimic altceva decât o slujire lipsită de dorința inimii, doar lucrurile pe care firea pământească era dornică să le ofere. Dar acum, este inima mea întoarsă și merge ea pe o altă cale? Am eu acum un țel nou, un scop nou, simțăminte noi? Mi-am pus eu nădejdea și inima în cer? Este scopul inimii și vieții mele să ajung în cer, să văd fața glorioasă a lui Dumnezeu și să trăiesc în dragostea și lauda Lui veșnică? Iar atunci când păcătuiesc, se petrece acest lucru împotriva înclinației obișnuite a inimii mele? Reușesc eu să biruiesc, în natura mea nouă, păcate mari? Mă străduiesc eu și sunt dornic să scap de slăbiciunile mele?

Aceasta este starea unui suflet convertit și așa trebuie să fie și starea mea, altfel voi pieri. Este oare cu adevărat aceasta și starea mea? Este momentul să elimin această îndoială, înainte ca Judecătorul cel înfricoșat să o scoată la lumină. Nu sunt atât de orb cu privire la inima și viața mea încât să nu pot vedea dacă sunt convertit sau nu. Dacă nu,

nu îmi este de niciun ajutor să îmi tratez sufletul cu amăgiri și cu speranțe false. Sunt hotărât să nu mă mai înșel singur, ci să mă străduiesc să știu dacă sunt convertit cu adevărat. Dacă sunt, atunci mă voi bucura de aceasta și Îl voi glorifica pe Domnul meu cel plin de har, fiind hotărât să merg înainte până voi obține cununa. Dar dacă nu sunt convertit, trebuie să merg și să implor, să cer harul care mă va converti și mă va întoarce către Dumnezeu. Și voi face aceasta fără vreo amânare. Dacă voi descoperi cu timpul că nu merg pe calea lui Dumnezeu, prin ajutorul Lui, mă voi întoarce și voi fi recuperat. Dar dacă voi rămâne în starea în care sunt, inima mea se va depărta de Dumnezeu, va crește în orbire și în împietrire, sau voi fi luat de pe pământ prin moarte, și atunci va fi prea târziu. Atunci nu voi mai avea șansa pocăinței și a convertirii - trebuie să știu acum dacă sunt convertit, sau nu voi ști niciodată”.

Dragii mei, rugămintea mea către voi este să puneți inimă în această lucrare și astfel să vă cercetați până veți vedea dacă sunteți convertiți sau nu. Acest lucru este important, așa că nu lăsați nepăsarea și rutina să vă deruteze atenția de la el. Multe mii de oameni sunt într-o stare deplorabilă doar pentru că ei se gândesc că se află pe calea mântuirii, deși realitatea este alta. Ei se consideră convertiți, deși nici vorbă de așa ceva. Acești oameni, când îi chemăm să se întoarcă de la păcate către Dumnezeu, se duc mai departe așa cum au venit și nu cred că această chemare li se adresează,

fiindcă se gândesc că ei deja s-au întors și că, dacă vor continua așa, în final le va fi bine. Dar, ceea ce este tragic, este că ei fac aceste lucruri în timp ce trăiesc pentru lume și pentru firea pământească, fiind străini de Dumnezeu și de viața veșnică, și departe de calea către cer. Toate aceste lucruri sunt grave cu privire la ei, pentru că nu putem să îi convingem să se gândească câtuși de puțin cu seriozitate la starea lor și să petreacă măcar câteva ore în cercetarea sufletelor lor.

Nu este adevărat că există astăzi mulți oameni ce se înșeală singuri, care aud mesajul, dar niciodată nu alocă un ceas măcar ca să-și cerceteze sufletele și să vadă dacă sunt cu adevărat convertiți sau nu? O, Dumnezeu este îndurător în a-Și aținti privirea către astfel de oameni pentru a-i mântui de la Iad, dar ei nu vor să facă nimic spre binele lor! Dacă toți cei care sunt pe calea către Iad ar ști aceste lucruri, n-ar îndrăzni să-și continue drumul pe ea. Cea mai mare speranță pe care diavolul o are ca să vă ducă la condamnare este să vă mențină orbi și ignoranți cu privire la starea voastră, și să vă facă să credeți că sunteți bine și așa, pe calea pe care mergeți acum.

Dacă ați ști că sunteți pe o altă cale, care nu duce la cer și că, de aceea, ați fi pierduți pe vecie dacă ați muri așa cum sunteți, ați îndrăzni să dormiți o singură noapte în starea actuală? Ați putea să mai trăiți o singură zi în această stare? Ați putea să râdeți din inimă sau să fiți fericiți într-o astfel

de stare, neștiind dacă ați putea fi aruncați în Iad chiar în următorul ceas? Mai mult ca sigur că aceste lucruri v-ar constrânge să uitați de tovărășiile și cursul vieților voastre trecute, și v-ar așeza pe căile sfințeniei și ale părtășiei sfinților. Evident că v-ar conduce să strigați la Dumnezeu, cerând o inimă nouă și căutând ajutor de la cei care se pricep să vă sfătuiască. Este clar că nimeni dintre voi nu este lipsit de preocupare cu privire la condamnarea sau mântuirea lui. Dacă așa stau lucrurile, atunci vă implor să vă cercetați imediat inimile și să nu le dați odihnă până când vă veți descoperi starea reală. Dacă ea este bună, atunci vă veți putea bucura și veți putea continua așa. Dar dacă starea inimilor voastre este rea, trebuie să vă întoarceți imediat, să căutați împăcarea cu Dumnezeu, ca unii care cred că trebuie să se întoarcă la El, altfel vor muri. Ce veți spune acum? V-ați hotărât să vă gândiți mult la sufletele voastre? Vă veți cerceta cu sârguință sufletele, când veți ajunge acasă? Este cererea mea față de voi lipsită de rațiune? Conștiințele voastre știu că nu. Vă implor, de dragul aceluși Dumnezeu care vă poruncește și înaintea Căruia vă veți înfățișa în scurt timp pentru judecată, să nu îmi refuzați această rugămintă. Faceți-o de dragul sufletelor voastre, căci trebuie să vă întoarceți la El, sau veți muri. Cercetați-vă să vedeți dacă sunteți în credință, zidiți pe o temelie sigură, dacă sunteți convertiți sau nu. Nu vă riscați sufletele evitând să luați precauțiile necesare!

2

OFERTA DE IERTARE DIN PARTEA LUI DUMNEZEU

„Spune-le: ,Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11).

Ți-am oferit deja o descriere adevărată a celor care sunt convertiți, precum și a schimbării pe care convertirea o face în suflet. De asemenea, am repetat din toată inima tine îndemnul de a îți evalua singur starea, în mod imparțial și detaliat. Te rog să nu rămâi într-o stare de mulțumire până vei ști dacă ești cu adevărat convertit! Dar poate că vei spune, „Acum, după ce știm că nu suntem convertiți, ce trebuie să facem?” Această întrebare mă conduce la cea de-a doua parte a acestei cărți, care sper că va oferi răspunsul corect.

Domnul ne spune aici ce anume Îi face plăcere: ca omul rău să se întoarcă și să trăiască. Pentru cel convertit, Raiul

este la fel de sigur precum este Iadul pentru cel neconvertit. „Întoarce-te, și vei trăi” este un adevăr la fel de sigur ca și „Întoarce-te, sau vei muri”. Dumnezeu nu avea nicio obligație să ne dea un Mântuitor, nici să deschidă pentru noi o ușă a speranței, nici să ne cheme să ne pocăim și să ne întoarcem la El, după ce noi ne-am îndepărtat de El prin păcat; dar a făcut aceste lucruri pentru a-Și preamări îndurarea. Păcătoșilor, niciunul dintre voi nu are vreun motiv să meargă acasă și să spună că vă predic disperarea. Eu sunt acela care închide ușa milei sau voi înșivă faceți aceasta? Sunt eu acela care spune că Dumnezeu nu are îndurare pentru voi, dacă nu vă întoarceți la El și nu sunteți sfințiți? Când ați auzit vreodată un predicator spunând că nu mai există speranță pentru voi, deși voi vă pocăiți și sunteți convertiți? Nu, ceea ce noi predicăm este tocmai opusul.

Noi vă vestim de la Domnul faptul că oricine este născut din nou, prin credință și pocăință, devine o făptură nouă și este mântuit cu siguranță. Atât de departe suntem noi de a încerca să vă convingem să fiți disperați, încât ceea ce facem este să vă îndemnăm să nu vă îndoiiți de mântuirea voastră!

Viața, nu moartea este ceea ce conține prima parte a mesajului nostru către voi. Porunca pe care noi o avem este să vă oferim mântuirea, mântuirea sigură, imediată, glorioasă și veșnică, și aceasta pentru fiecare dintre voi. Ea este disponibilă pentru toți, de la cel mai sărman cerșetor până

la cel mai mare nobil, de la cel mai rău dintre voi, chiar bețiivi, blasfemiatori, lumești, hoți, disprețuitori ai căii sfinte a mântuirii și până la cei mai rafinați și religioși. Noi avem porunca de la Domnul, Stăpânul nostru, să vă oferim o iertare veșnică, dacă voi vă veți întoarce la El. Avem porunca să vă implorăm și să insistăm înaintea voastră să acceptați această ofertă, să vă spunem ce anume a pregătit, ce îndurare și răbdare vă așteaptă, ce gânduri de bunătate are Dumnezeu față de voi și cât de fericiți, cât de siguri și bucuroși ați putea fi, dacă v-ați întoarce la El.

Pe de altă parte, avem, fără îndoială, și un mesaj al mâniei și al morții, ba încă o moarte și o mânie dublă. Dar mesajul nostru principal nu se referă nici la mânie și nici la moarte. Trebuie totuși să vă spunem despre mânia care este asupra voastră deja și despre moartea în care sunteți născuți, din cauza încălcării Legii lui Dumnezeu. Nimeni altcineva decât voi nu a adus această moarte asupra voastră. Trebuie să vă spunem de asemenea și despre cealaltă moarte, moartea a doua, și de chinurile care vor cădea asupra celor care nu vor fi convertiți, o pierzare fără remediu. Dar faptul că vă spunem despre pierzarea voastră nu are ca scop să vă facă viața mizerabilă, ci să vă conducă să căutați îndurarea lui Dumnezeu și să vă provoace să umblați după harul Răscumpărătorului. Tot ceea ce vă spunem este adevărul pe care trebuie să îl cunoașteți, căci nimeni nu merge la medic decât

dacă vrea să afle dacă este bolnav. Dar, întrucât aceste lucruri sunt adevărate, trebuie să vi le spunem, așa încât ele sunt ultima și cea mai tristă parte din mesajul nostru.

Fără îndoială, trebuie mai întâi să vă oferim îndurare, dacă vreți să vă întoarceți la Dumnezeu. Cei care nu se vor întoarce, care nu vor asculta vocea îndurării, lor va trebui să le vorbim despre condamnare. Nu vreți să abandonați toate nelegiuirile voastre, fără amânare, și să răspundeți chemării lui Hristos, să fiți convertiți și să deveniți astfel făpturi noi? Dacă da, atunci pentru voi nu există vreun cuvânt de condamnare, mânie sau moarte. În Numele Domnului vieții, ceea ce trebuie să vă propovăduiesc, chiar și celui mai mare și mai bătrân dintre păcătoși, este că puteți fi părtași îndurării și mântuirii, dacă vă întoarceți la El. Există îndurare la Dumnezeu, există suficiență în ceea ce Hristos a împlinit; promisiunea este fără plată, deplină și universală. Puteți avea viața, dacă vă întoarceți la El.

Acestea fiind spuse, dacă vă iubiți sufletele, amintiți-vă ce spune Scriptura despre întoarcerea la Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă să încercați să reparați casa aceea veche, ci să o demolați complet și să construiți una nouă, pe Hristos, Stânca și Temelia sigură. Nu înseamnă să corectăm sau să reparăm ceva în cursul carnal al vieților noastre, ci să omorâm firea pământească și să trăim după îndemnul Duhului. Nu înseamnă să slujim în continuare firea pământească

și lumea, într-o modalitate ceva mai reformată, fără a practica păcate scandaloase și manifestând un anume soi de religiozitate. Nu, ci ea înseamnă să îți schimbi stăpânul, faptele și scopurile, și să îți îndrepti fața în direcția opusă, dedicându-te pe tine și tot ceea ce ai lui Dumnezeu. Aceasta este schimbarea care trebuie făcută, dacă vrei să trăiești. Poate că tu întrebi, unde se găsește această ofertă în Scriptură? În plus față de pasajul pe care l-am indicat mai devreme, eu o pot descoperi în sute de pasaje ale Scripturii, dintre care îți voi oferi câteva în cele ce urmează:

Ezechiel 18, în care este prezentată pe cât de clar e posibil;

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:17-21);

„Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia oricărei făpturi. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:15-16);

„Și le-a zis: ‚Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor Neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim” (Luca 24:46-47);

„Dumnezeul părinților noștri L-a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să-i dea Israelului pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 5:30-31);

„Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise” (Faptele Apostolilor 13:38-39);

„Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă” (Galateni 6:15);

„La ceasul cinei, l-a trimis pe robul său să le spună celor poftiți: ‚Veniți, căci iată că toate sunt gata’. Și stăpânul i-a zis robului: ‚Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa” (Luca 14:17, 23).

Vedeți, deci, că noi avem porunca de a vă oferi tuturor viața și de a vă spune, din partea lui Dumnezeu, că, dacă vă veți întoarce, veți trăi. Acesta este un lucru în care vă puteți pune încrederea cu siguranță cu privire la sufletele voastre, căci dragostea lui Dumnezeu este izvorul acestei oferte (Ioan

3:16), iar sângele Fiului lui Dumnezeu a cumpărat-o. Credințioșia și adevărul lui Dumnezeu sunt implicate aici pentru a face promisiunea fermă. Minunile au întărit adevărul ei. Predicatorii sunt trimiși în toată lumea ca să îl proclame. Sacramentele botezului și Cinei Domnului sunt instituite ca o amintire solemnă a îndurării oferită celor care o acceptă. Duhul lui Dumnezeu deschide inima să o primească și El este arvuna pentru moștenirea ei deplină. Fără îndoială, adevărul acestui mesaj trece dincolo de controverse: cel mai rău dintre voi, ba chiar oricare dintre voi, dacă veți fi convertiți, sunteți mântuiți.

Pe de altă parte, dacă vreunul dintre voi crede că poate să fie mântuit fără convertire, atunci pot să spun că îți pui credința într-o minciună. Dacă eu ți-aș predica aceasta, aș predica o minciună. A crede un astfel de lucru nu înseamnă a-L crede pe Dumnezeu, ci este o credință a diavolilor, o credință în inimile voastre înșelătoare. Dumnezeu are promisiunea vieții, dar și Satana are promisiunea unei vieți. Promisiunea lui Dumnezeu este aceasta: „Întoarce-te și vei trăi”; promisiunea diavolului este, „Vei trăi, indiferent dacă te întorci sau nu”. Așa cum ți-am arătat, Cuvântul lui Dumnezeu este: *„Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”* (Matei 18:3); *„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”* (Ioan 3:3); *„Urmăriți pacea*

cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul”
(Evrei 12:14).

Cuvintele diavolului sunt, „Poți fi mântuit fără să fii născut din nou și convertit; vei fi bine și fără a fi sfânt; Dumnezeu vrea doar să te sperie; de fapt, El este mult mai îndurător decât pretinde; El îți va face bine mai mult bine decât spune în Cuvântul Lui”. Dar, vai! Cea mai mare parte a oamenilor din această lume cred mai degrabă aceste cuvinte ale diavolului în loc să creadă Cuvântul lui Dumnezeu. Este ca și cum astăzi, prin păcatul nostru, am aduce moartea în lume. Și, ca și atunci, când Dumnezeu spune, ca și primilor noștri părinți, „Dacă mâncați, veți muri”; diavolul vine și spune, „Nu veți muri, dacă doar veți spune după aceea ‚Doamne, ai milă de mine’, și vă lăsați de păcate, când nu mai puteți să le practicați”. Paradoxul este că lumea crede mai degrabă acest cuvânt de la Satana. O, răutate haină, să îl crezi pe diavolul înaintea lui Dumnezeu!

Dar lucrurile stau chiar mai rău, când ei pretind, într-un fel blasfemiator, că ei cred în Dumnezeu și că își pun nădejdea în El pentru mântuirea lor, dar gândesc în același timp despre Cuvântul lui Dumnezeu că este o minciună, zugrăvind-L pe Dumnezeu după chipul Satanei, cel care a fost de fapt mincinos de la început. Când a spus vreodată Dumnezeu că cei neregenerați, neconvertiți și nesfințiți vor fi mântuiți? Arătați un astfel de text din Scriptură. Vă provoc să faceți aceasta, dacă puteți. Dar acesta este cuvântul diavolului, și a-

l crede înseamnă a-l crede pe diavolul și a blasfemia împotriva lui Dumnezeu! Dar voi spuneți că asta înseamnă credință în Dumnezeu? În Cuvântul lui Dumnezeu există tot ceea ce este nevoie pentru mângâierea și întărirea inimilor celor sfințiți, dar în el nu se găsește nici măcar un cuvânt care să încurajeze răutatea. El nu le oferă oamenilor nici cea mai mică speranță de a fi mântuiți, dacă aceștia nu sunt niciodată sfințiți.

Dar, dacă vă veți întoarce, dacă veți merge pe calea îndurării, Domnul este gata să vă primească. Atunci când vă veți întoarce la El, vă puteți încrede în Dumnezeu cu îndrăzneală pentru mântuirea voastră, căci El Și-a dat cuvântul că va face acest lucru. El nu poate fi Tată decât pentru copiii Lui și El nu-i va mântui decât pe cei care uită de lume, de diavol și de firea pământească, și care vin în familia Lui pentru a fi mădulare ale Fiului Său și pentru a avea părtășie cu sfinții Lui. Dar, dacă oamenii nu vin la Dumnezeu, vina le aparține în totalitate. Ușa Lui este deschisă și El nu refuză pe nimeni. El nu a trimis niciodată un mesaj vreunui dintre voi, spunând „Acum este prea târziu, nu te voi primi, chiar dacă ești convertit”. Este adevărat, El putea să facă lucrul acesta și nu ar greși cu nimic, dar nu a făcut și nici nu face asta. El este gata și acum să te primească, dacă vii cu sinceritate și din toată inima la El.

3

PLĂCEREA LUI DUMNEZEU ÎN MÂNTUIREA OMULUI

Hai deți să analizăm acum următoarele aspecte. Noi spunem despre Dumnezeu că simpla Lui voie, sau dragostea Lui Dumnezeu, se manifestă față de tot ceea ce este bun din punct vedere natural sau moral, conform cu natura și mărirea acelei bunătăți. Astfel, El ar găsi plăcere în convertirea și mântuirea tuturor oamenilor, chiar dacă acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Dar Dumnezeu, ca Stăpân și Dătător al Legii în această lume, are o voie practică îndreptată către mântuirea lor astfel încât să pregătească pentru ei darul fără plată al lui Hristos și al vieții Lui și actul iertării pentru toate păcatele lor, dacă ei nu resping aceste lucruri. El le poruncește mesagerilor Lui să le ofere acest dar tuturor oamenilor din lume și să îi îndemne să îl accepte.

Totuși, în calitate de Dătător al Legii, El este hotărât ca toți cei care nu vor dori să se întoarcă la El, să moară. Iar în calitate de Judecător, El va executa această hotărâre, atunci când ziua harului lor se va consuma. Așadar, chiar dacă El

dorește în mod autentic convertirea acelor care nu vor fi vreodată convertiți, El nu acționează în direcția aceasta ca și cum ceea ce El a stabilit va trebui să se întâmple obligatoriu, iar oamenii să nu se poată împotrivi. Un rege poate foarte bine să le spună tuturor ucigașilor și ticăloșilor din țara lui, „Nu găsesc nicio plăcere în moartea voastră, ci mai degrabă vreau ca voi să ascultați de legile mele și să trăiți. Dar dacă nu vreți să faceți aceasta, hotărârea mea este că veți muri”. La fel, judecătorul poate să îi spună hoțului sau criminalului, „Nu găsesc nimic plăcut în moartea ta. Aș fi fost mai fericit dacă nu ai încălcat legea și ți-ai fi salvat astfel viața. Dar, văzând că nu ai făcut acest lucru, sunt obligat să te condamn, altfel n-aș mai fi un judecător cinstit”.

Așadar, chiar dacă Dumnezeu nu găsește nicio plăcere în condamnarea ta, El te cheamă să te întorci și să trăiești. Dar El trebuie să demonstreze dreptatea Lui și să pună în aplicare legile Sale. De aceea, El este pe deplin hotărât ca, dacă tu nu vei fi convertit, atunci vei fi condamnat. Iată aici un adevăr greu: nimeni n-ar fi condamnat dacă Dumnezeu ar fi făcut toate lucrurile astfel încât oamenii să fie obligați să creadă în El. Dar, întrucât Hristos ne spune că puțini vor fi mântuiți, suntem avertizați că, deși Dumnezeu este atât de mult împotriva condamnării tale încât te avertizează și te învață, punându-ți înaintea viața și moartea și oferindu-ți posibilitatea să alegi, poruncind slujitorilor Lui să te îndemne să fugi de condamnare și să accepți îndurarea lui, dacă tu refuzi

aceste chemări de la Dumnezeu, atunci nu vei avea nicio scuză dacă vei pieri. Dacă, după toate aceste eforturi ale Lui, tu vei rămâne neconvertit, El declară față de tine că este hotărât cu privire la condamnarea ta, și ne-a poruncit să îți spunem în Numele Lui că, *„dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, trebuie să moară din pricina aceasta”* (Ezechiel 33:18). Însuși Hristos a spus continuu că *„dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”* (Matei 18:3) și *„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”* (Ioan 3:3). Fără convertire, zadarnic vei spera la Împărăția lui Hristos și vei visa că Dumnezeu va dori să te aibă acolo, căci acest lucru este imposibil.

Altfel spus, poți vedea din înțelesul textului că Dumnezeu, marele Dătător de lege din Univers, nu găsește nici o plăcere în moartea celui rău, ci mai degrabă El vrea ca păcătoșii să se întoarcă și să trăiască. Chiar dacă, în calitate de Judecător, El găsește plăcere în dreptate și Își manifestă ura față de păcat, fiind astfel decis că nimeni nu va trăi, decât cei care se întorc la El, totuși El nu găsește plăcere în pieirea celor care nu se întorc la El. Acest lucru este indicat în următoarele pasaje ale Scripturii:

1) *Însăși natura plină de har a lui Dumnezeu ne arată că El nu găsește plăcere în moartea ta* (Exod 34:6; 20:6).

2) *Dacă lui Dumnezeu I-ar fi plăcut mai mult moartea decât convertirea ta, nu ți-ar fi poruncit atât de frecvent în Cuvântul Lui să te întorci la El. El nu ar fi făcut atâtea promisiuni că vei trăi, dacă te vei întoarce. El nu ar fi insistat pe lângă tine, aducându-ți atâtea motive. Natura Evangheliei lui Dumnezeu dovedește acest lucru ca adevărat.*

3) *Porunca pe care El le-a dat-o slujitorilor Evangheliei dovedește că, dacă Dumnezeu găsea plăcere în condamnarea ta mai mult decât în convertirea și mântuirea ta, El nu ar fi trimis niciodată pe nimeni ca să îți ofere îndurare și să te învețe care este calea vieții, atât în adunări cât și prin discuții personale. El n-ar fi trimis slujitorii Lui să te îndemne să te întorci și să trăiești. El nu ți-ar fi transmis care sunt păcatele tale și nici nu ți-ar fi prevestit pericolul viitor. El n-ar fi trimis pe nimeni care să facă tot ceea ce îi este cu putință spre convertirea ta, oameni care să insiste atât de răbdător, în ciuda disprețului și abuzului manifestat de tine la adresa lor. Ar fi făcut Dumnezeu aceste lucruri și ar fi dat poruncile Lui spre binele tău, dacă găsea vreo plăcere în moartea ta?*

4) *Providența lui Dumnezeu dovedește dragostea Lui. Dacă Dumnezeu ar fi vrut mai degrabă ca tu să fii condamnat, El nu și-ar fi întărit Cuvântul prin lucrările Lui și nici nu te-ar fi atras la El prin bunătatea pe care ți-a arătat-o zilnic. El nu ți-ar fi dat îndurările acestei vieți, care sunt modalități prin care să te atragă la pocăință (Romani 2:4). Dumnezeu nu te-ar fi adus atât de des sub nuiua Lui pentru a te*

îndrepta de pe căile tale rele. El nu ți-ar fi pus înaintea ochilor atât de multe exemple și nici n-ar fi așteptat atât de răbdător cu tine, zi după zi și an după an.

Iată, acestea nu sunt trăsăturile unuia care găsește plăcere în moartea ta. Dacă așa ar fi stat lucrurile, cât de ușor ai fi ajuns de multă vreme în Iad! Cât de des ar fi putut El să te prindă chiar în mijlocul păcatelor tale, chiar în momentul când ai blasfemiat sau ai mințit, în mijlocul ignoranței, mândriei și carnalității! El ar fi putut să se năpustească asupra ta, luându-ți respirația sau lovindu-te cu plăgile Lui, atunci când erai prins în beția ta sau când ai batjocorit căile Lui. El ar fi putut să te arunce imediat în cealaltă lume, unde focul nu se stinge. Ce lucru mărunț ar fi pentru Cel Atotputernic să oprească pe veci limba celui mai profan blasfemiator și să lege mâinile celui mai rău persecutor ori să calmeze furia celui mai mare dintre vrăjmașii Lui, făcându-i pe fiecare dintre aceștia să conștientizeze că nu sunt decât niște viermi înaintea Lui. Dacă El ar arunca o singură privire asupra ta, ai cădea secerat în mormântul tău. Dacă El i-ar porunci unuia dintre îngerii Lui să distrugă zece mii de păcătoși, cât de repede s-ar împlini acest lucru!

Cât de ușor ar putea El să te pună la pat și să te lase acolo agonizând în durere, hrănindu-te cu vorbele de ocară pe care tu însuți le-ai folosit împotriva poporului Lui, împotriva Cuvântului Lui, a închinării Lui și a căilor Lui sfinte. Cât de ușor ar fi pentru El să te facă să implori rugăciunile

acelora pe care i-ai disprețuit! Cât de repede ar putea El să îți supună trupul durerilor și suspinelor, și să te facă prea slab ca să îți mai poți susține sufletul, așa încât să ajungi să te scârbești mai mult decât de gunoiul acestei lumi! Cât de ușor ar fi pentru Dumnezeu să îți distrugă acel trup, pe care acum îl iubești și căruia nu-i refuzi nimic, chiar dacă pe Dumnezeu Îl respingi. Cât de repede ți l-ar putea distruge, chiar dacă acum ți-l satisfaci cu hrană, băutură și haine, dar ignori ceea ce Dumnezeu poruncește.

Atunci când tu îți apărăi cu pasiune păcatul și te răzvrăteai împotriva celor care te îndepărtau de el, arătându-ți aroganța împotriva celor ce te mustrau, umblând după faptele întunericului – cât de ușor ar fi putut atunci Dumnezeu să te smulgă într-o clipă, ducându-te înaintea Maiestății Sale înfricoșătoare, acolo unde te-ai fi întâlnit cu zeci de mii de îngeri glorioși înaintea tronului Lui! Cât de repede ai fi redus la tăcere dacă ți s-ar pune întrebarea – „Ce ai acum de spus împotriva Creatorului tău, a adevărului Lui, a slujitorilor Lui sau a căilor Lui sfinte? Susține-ți acum cazul și adu acum cele mai bune argumente. Ce poți spune acum pentru a-ți justifica păcatele? Dă acum socoteală pentru viața ta lumească și carnală, și pentru felul cum ai folosit îndurările de care ai avut parte!” O, dacă Dumnezeu te-ar aduce acum înaintea tronului Lui de judecată și ți-ar prezenta situația ta, felul cum te-ai comportat aici pe pământ, cum ți s-ar înmuia inima ta încăpățânată, cum ți s-ar coborî privirile mândre,

cum ți-ar păli fața și cum ți s-ar transforma cuvintele îndrăznețe în tăcere absolută sau strigăte de groază! Cât de repede ar putea El să spună sufletului tău vinovat în orice clipă, „Pleacă din acel trup, nu mai trăi acolo!”, și nu ai putea să I te împotrivești! Un singur cuvânt ieșit din gura Lui ți-ar lua veselia vieții prezente și ai înlemni cu totul. Dacă El ți-ar spune, „Gata cu viața”, sau „Trăiește în Iad!”, n-ai putea să împiedici porunca Lui.

Dar Dumnezeu încă nu a făcut niciunul dintre aceste lucruri, ci te-a susținut în viață cu îndurare, ți-a dat respirație, pe care tu ai folosit-o împotriva Lui. Ți-a dat acele îndurări pe care le-ai folosit pentru firea ta pământească. Te-a ajutat tot felul de binecuvântări pe care le-ai cheltuit pentru a-ți satisface gâtul lacom. Ți-a dat fiecare minut pe care l-ai irosit în lenevie, beție sau comportament lumesc. Nu îți demonstrează toate acestea, răbdarea și îndurarea Lui, faptul că El nu dorește condamnarea ta? Poate să ardă o lampă fără combustibil? Pot să stea casele tale în picioare fără ca pământul să le susțină? Tu n-ai putea să trăiești nici măcar un ceas fără ajutorul lui Dumnezeu! De ce crezi că te-a susținut El în viață atât de multă vreme, dacă nu ca să îți dea timp să iei aminte la nebunia căilor tale, și să te întorci, ca să trăiești? Ar pune cineva intenționat arme în mâinile vrăjmașilor lui sau i-ar oferi cineva unui ucigaș acces în casa lui, ca să-i omoare copiii? Și-ar ajuta cineva un slujitor leneș, care se distrează sau doarme în timp ce ar trebui să lucreze? Este

evident faptul că, în final, vei recunoaște că Dumnezeu a avut îndelungă răbdare cu tine.

5) Mai mult, prin faptul că Fiul Lui a suferit, Dumnezeu demonstrează și mai mult că nu găsește plăcere în moartea celui rău. Dacă ar fi fost altfel, ar fi plătit El un preț atât de mare pentru răscumpărarea din moarte a oamenilor? De ce i-ar mai fi uimit El până și pe îngeri? S-ar mai fi întrupat Dumnezeu și ar mai fi venit El în această lume ca un slujitor, ar mai fi unit El umanitatea cu Dumnezeirea într-o singură Persoană? Ce rost ar mai fi avut viața de suferință a lui Hristos și moartea Lui pentru păcătoși, dacă Dumnezeu ar fi găsit mai degrabă plăcere în moartea lor? Să presupunem că L-ai fi văzut ocupat cu predicarea și vindecarea oamenilor, așa cum Îl poți vedea în Marcu 3:21, cu postul îndelung, ca în Matei 4, cu noapțile de rugăciune, ca în Luca 6:12, sau cu rugăciunea cu lacrimi de sânge, ca în Luca 22:44, ori suferind blestemul morții pe cruce și dându-Și sufletul ca jertfă pentru păcatele noastre. Te-ai gândi cumva că aceste semne ar aparține cuiva care ar găsi plăcere în moartea celui rău?

Nu te gândi să te scuzi prin a spune că acestea au fost făcute doar pentru aleșii Lui, căci păcatul tău și păcatul întregii lumi L-au pus pe Răscumpărător pe cruce. Sacrificiul Lui și satisfacerea de către El a dreptății lui Dumnezeu sunt suficiente pentru toți iar roadele lor sunt oferite și unuia, și altuia. Este adevărat, însă, că niciodată nu a fost în intenția

Lui să ierte și să mântuiască pe vreunul care nu va fi convertit, prin credință și pocăință. Ai fi putut suspecta că El doarește moartea păcătosului, dacă nu L-ai vedea și nu L-ai auzi plângând și fiind întristat pentru starea celor nepocăiți și încăpățânați, precum în Luca 14:41-42, ori deplângând împietrirea inimilor lor, când a spus, „*De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut!*” (Matei 23:37? Sau când L-ai văzut și L-ai auzit pe cruce rugându-se pentru persecutorii Lui, „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Când Dumnezeu a iubit atât de mult (nu doar a iubit, ci a iubit atât de mult) lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El, printr-o credință reală, să nu piară ci să aibă viața veșnică, eu gândesc că El a dovedit astfel, împotriva răutății oamenilor și a diavolilor, că nu găsește nicio plăcere în moartea celui rău, ci mai degrabă vrea ca el să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască.

6) *Ia aminte la Cuvântul Aceluia care cunoaște cel mai bine voia Lui, dacă nimic altceva nu te mulțumește. Sau cel puțin crede jurământul pe care El l-a făcut.*

4

JURĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU

Dacă îndrăznești să pui la îndoială Cuvântul Lui, sper că măcar nu vei îndrăzni să chestionezi jurământul Lui. Întrucât Hristos a arătat cu toată seriozitatea că oamenii neregenerați și neconvertiți nu pot intra în Împărăția cerurilor (Matei 18:3; Ioan 3:3), Dumnezeu a jurat că El nu găsește plăcere în moartea lor, ci în convertirea și viața lor. Acest lucru este repetat și în Evrei 6:13, 16-18: *„Dumnezeu, când i-a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși... Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie, care pune capăt orișicărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să le dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte”*.

APLICAȚIE

Te implor, dacă ești un păcătos neconvertit și auzi aceste cuvinte, să te gândești pentru o clipă la învățătura care este predicată aici și să te gândești cine este cel care găsește plăcere în păcatul și condamnarea ta! Cu siguranță că nu este Dumnezeu. El a jurat, în ceea ce Îl privește, că nu găsește plăcere în acestea, așa încât nu cred că poți îndrăzni să spui că tu bei, blasfemiezi și neglijezi îndatoririle sfinte, stingând astfel Duhul, cu scopul de a fi plăcut lui Dumnezeu! A spune așa ceva înseamnă a-L batjocori pe Împărat, a încălca legile Lui și a căuta moartea, în timp ce tu pretinzi că faci toate aceste lucruri ca să Îi fii pe plac.

Cine este, deci, acela care găsește plăcere în păcatul și moartea ta? Cu siguranță că nimeni dintre cei care poartă chipul lui Dumnezeu, pentru că toți aceștia au aceeași gândire ca a Lui. Domnul cunoaște că nu este nimic plăcut înaintea învățătorilor tăi credincioși să te vadă cum slujești vrăjmașului tău de moarte și cum, cu nebulie, îți riști starea ta veșnică, alergând cu bună știință în flăcările Iadului. Pentru ei, nu este nimic plăcut să vadă atâta orbire, împietrire a inimii, nepăsare, răzvrătire, orice răutate și încăpățănare în sufletul tău, atâta alergare împotriva căilor păcii și ale vieții. Ei știi că toate acestea sunt semnele morții și ale mâniei lui Dumnezeu și cunosc din Cuvântul lui Dumnezeu care va fi sfârșitul celor care se dovedesc a fi astfel. De aceea, pentru ei nu este nimic plăcut să te vadă în această stare, la fel cum

nici unui medic grijuliu nu îi place să vadă semnele morții în pacienții lui. Vai! Să vezi dinainte chinurile tale veșnice și să nu știi cum să le previi! Să vezi cât de aproape ești de Iad și să fii incapabil să crezi în el și să iei seama la el! Să vezi cât de ușor, cât de sigur ai putea să scapi de acea judecată, dacă ai ști cum să devii dornic de aceasta! Cât de ușor ai putea să ajungi să fii părtaș mântuirii veșnice, dacă te-ai întoarce și ți-ai face din aceasta principala preocupare a vieții! Dar tu nu vrei.

În ciuda faptului că viețile noastre sunt dedicate mântuirii tale, nu putem să te convingem să faci același lucru. Noi studiem zi și noapte pentru a vedea ce trebuie să îți spunem ca să te putem convinge și să te îndemnăm, și totuși ești lipsit de dorință. Îți punem înaintea Cuvântul lui Dumnezeu și îți arătăm fiecare capitol și fiecare verset unde scrie că nu poți fi mântuit dacă nu ești convertit, dar, cu toate acestea, ne vedem nevoiți să te lăsăm așa cum te-am găsit. Noi nădăjduim că tu vei crede Cuvântul, chiar dacă nu ne vei crede și că vei lua aminte la el, atunci când îți arătăm exemplele clare din Scriptură. Dar speranța noastră este deșartă și truda noastră la fel, pentru că nu vedem nicio schimbare mântuitoare în inima ta. Crezi că acesta este un lucru plăcut pentru noi? Rugăciunea noastră de taină adesea este una în care plângem înaintea lui Dumnezeu cu inimi triste, spunând, „*Cei răi n-au pace*” (Isaia 48:22; 57:21). Dar până și cei mai răi dintre oameni refuză să creadă că sunt cu adevărat

răi. Noi le-am arătat din Cuvânt, unde este scris, „*Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi*” (Romani 8:13), iar ei spun adesea că ei cred în Dumnezeu, când de fapt nu cred, nici nu dau crezare Cuvântului Lui. Ei spun că au nădejde în Dumnezeu dar, de fapt, singura lor nădejde este ca amenințările Cuvântului Lui să nu fie adevărate.

Chiar dacă le arătăm unde anume spune Dumnezeu că, atunci când omul rău moare, pier și toate speranțele lui, nu putem să îi smulgem din speranțele lor amăgitoare (Proverbe 11:7). Le arătăm cât de nefolositor și urât este păcatul, dar ei îl iubesc și, de aceea, nu vor să îl abandoneze. Le vorbim despre prețul mare pe care îl plătesc pentru această plăcere față de păcat, și că ei trebuie să îl plătească în chinurile veșnice, dar ei nu vor să creadă, ci continuă în păcate, ca majoritatea celorlalți oameni. Pentru că Dumnezeu este îndurător și nu îi judecă imediat, ei nu cred în El și își riscă sufletele, spunând că nu contează ce va veni peste ei în viitor. Le spunem cât de dornic este Domnul să îi primească, dar tocmai acest lucru îi face să amâne pocăința și îi determină să fie și mai împotriviți în păcatele lor, și mai îndrăzneți în săvârșirea lor.

Unii dintre oameni afirmă că ei intenționează să se pocăiască, dar rămân la fel. Alții susțin că s-au pocăit deja, însă ei nu sunt convertiți din păcatele lor. Noi îi îndemnăm, îi implorăm, le oferim ajutorul nostru, dar nu îi putem convinge.

Bețivii rămân bețivi, senzualii rămân senzuali, iubitorii de lume rămân cu inimile alipite de ea, cei ignoranți rămân în întunecimea lor iar cei mândri și aroganți rămân neschimbați. Doar puțini dintre aceștia ajung să își conștientizeze și să își mărturisească păcatele și chiar mai puțini le vor abandona, căci preferă să se mângâie pe ei înșiși cu ideea că toți suntem păcătoși, ca și cum n-ar exista nicio diferență între un păcătos convertit și unul neconvertit.

Unii dintre ei nici nu vor dori să se apropie de noi atunci când suntem gata să îi învățăm, ci ei gândesc că știu suficiente lucruri și nu au nevoie să fie învățați. Alții ne vor asculta, dar în final vor face tot ce doresc. Majoritatea sunt oameni morți spiritual, căci ei nu pot simți nimic, așa încât, când noi le vorbim despre lucrurile care au implicații veșnice, nu putem să înrădăcinăm nici măcar un cuvânt în inimile lor. Dacă noi nu îi ascultăm și nu le încălzim inimile, spunându-le ce vor să audă și oferindu-le acces la Cina Domnului, ei ne vor urî și ne vor disprețui, chiar dacă aceste lucruri ar fi împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Ei ar prefera ca noi să nu ascultăm de Dumnezeu și să ne condamnăm propriile suflete, doar ca să le putem fi astfel pe plac, chiar dacă, prin aceasta, ei nu se vor întoarce la Dumnezeu și nu își vor mântui sufletele! După propria gândire, ei sunt mai înțelepți decât toți învățătorii lor. Oricât am insista înaintea lor, nu-i putem schimba, căci ei sunt siguri

cu privire la calea pe care merg. Noi îi vedem gata să se prăbușească în Iad, dar nu îi putem ajuta. Știm că, dacă s-ar întoarce cu totul și cu sinceritate, ar putea fi mântuiți, dar nu îi putem convinge. Și dacă i-am implora îngenunchind înaintea lor, tot nu le-am schimba opinia. Și dacă i-am implora cu lacrimi, tot nu și-ar îndrepta căile. Ce altceva am putea face pentru ei?

Iată, acestea sunt gemetele și acesta este plânsul ascuns al multor sărmani predicatori. Credeți, oare, că astfel de oameni ar găsi vreo plăcere în moartea voastră? Ar fi oare ceva plăcut să te vedem continuând în păcat, și să nu avem nicio putere să te oprim? Să te vedem atât de ruinat și să nu putem face nimic ca să te convingem de starea ta? Să vedem veselia ta, dar să știm că ești la doar o clipă de Iad? Să ne gândim că vei avea de suferit pe veci, pentru că nu vrei să te întorci? Să conștientizăm ce viață de slavă veșnică disprețuiești acum și o respingi în mod intenționat? Ce lucru ar putea exista pe care tu să nu-l faci ca să îl întristezi pe predicatorul tău?

Cine este, atunci, acela care găsește plăcere în păcatul și moartea ta? Cu siguranță niciunul dintre prietenii tăi evlavioși. Pentru ei, gândul la ruina ta veșnică le întristează sufletele. Ei plâng adesea pentru tine, chiar dacă tu nu le mulțumești niciodată pentru asta și nici nu pui la inimă aceste lucruri. Cine, deci, găsește plăcere în păcatul tău? Nimeni altcineva, cu excepția celor trei mari dușmani ai lui Dumnezeu, cărora le slujești:

1) *Fără îndoială că diavolul găsește plăcere în păcatul și moartea ta, pentru că acesta este însăși scopul tuturor ispitelor lui. Acesta este scopul la care el veghează zi și noapte, iar tu nu poți găsi o altă modalitate mai eficientă de a fi plăcut lui decât prin a continua în păcatul tău. Cât de bucuros este el atunci când te vede intrând în crâșmă sau când te aude blestemând și înjurând, ori când vorbești spurcat și când comiți păcate de orice alt fel! Cât de bucuros este când te aude batjocorindu-l pe predicatorul tău, care se străduiește să te despartă de păcatul tău, și îți dă ajutor ca să fii mântuit! Iată, acestea sunt încântările Satanei!*

2) *Ceilalți oameni răi găsesc și ei plăcere în păcatul și moartea ta, pentru că toate acestea sunt în acord cu natura lor stricată.*

3) *Firea pământească este de asemenea dușmanul tău. Știu că tu, în cel mai fericit caz, nu dorești în mod intenționat să fii plăcut diavolului, chiar dacă în realitate asta faci. Mai știi și că nu faci pe placul altor oameni răi în mod voit, chiar dacă finalitatea este aceeași. Dar, în ceea ce privește firea pământească, aici tu îi faci pe plac cu intenție, chiar dacă ea este până la urmă cel mai mare și mai periculos vrăjmaș al tău. Firea pământească este cea care dorește să fie gădilată, care cere să fie satisfăcută cu mâncare, băutură, haine, care cere compania altor oameni și care găsește plăcere în aplauzele și respectul lumii, care este gădilată în tot felul de partimi, pofte, lenevie – iată, ea este prăpastia care devorează*

totul. Acesta este dumnezeul pe care tu îl slujești, căci și Scriptura spune despre oameni ca tine că „*dumnezeul lor este pântecul*” (Filipeni 3:19).

Dă-mi voie să-ți pun acum câteva întrebări provocatoare, care ar trebui luate în seamă, de altfel, de orice persoană care este capabilă să gândească rațional și care crede că are un suflet de mântuit sau de pierdut, înainte de a continua în plăcerile păcatului:

1) *Ar trebui cumva să faci mai mult pe plac firii tale pământești decât Creatorului tău?* Ai vrea să îți manifesti disprețul față de Domnul, față de predicatorii tăi și față de prietenii tăi evlavioși, complăcându-te în toate poftele tale păcătoase și în dorințele tale senzuale? Nu este Dumnezeu vrednic să stăpânească peste trupul tău? Dacă El nu va stăpâni peste tine, nici nu te va mântui. Nu te poți aștepta ca El să te mântuiască în altfel de condiții!

2) *Găsește conștiința ta plăcere atunci când firea pământească se complăce în păcat?* Nu îți spune mai degrabă ea că starea ta nu este deloc bună și că nu ești atât de sigur pe cât ai tu impresia? N-ar trebui mai degrabă să te îngrijești de sufletul și conștiința ta decât de firea ta pământească?

3) *Nu grăbește cumva firea ta pământească propria distrugere?* Ea iubește momeala, dar iubește și cârligul? Iubește băuturile tari și mâncărurile luxoase, iubește viața, distracțiile și sportul, iubește bogăția, iubește să fie vorbită de bine

de alți oameni și să fie cineva în lume – dar iubește și blestemul lui Dumnezeu? Îi place să stea tremurând înaintea tronului Lui de judecată și să fie condamnată la focul veșnic? Iubește să fie chinuită alături de îngerii căzuți pe vecie? Trebuie să iei în considerare toate lucrurile, căci nu există separare între păcat și Iad, decât prin credință și convertire adevărată. Dacă vrei să păstrezi păcatul, trebuie să iei și Iadul cu tine. Dacă moartea și Iadul sunt plăcute, atunci nu este de mirare dacă vei continua în păcat. Dar dacă aceste lucruri nu îți plac – sunt sigur că asta este situația – atunci indiferent cât de plăcut este păcatul, merită să pierdem viața veșnică? Merită să prețuim o băutură, o viață ușoară, cuvintele lingușitoare ale păcătoșilor sau bogățiile acestei lumi mai presus decât bucuriile Raiului? Sau merită ele suferințele focului veșnic?

Amintește-ți din nou că iată, în textul nostru, Dumnezeu jură că El nu găsește nicio plăcere în moartea ta, ci mai degrabă vrea să te întorci la El și să trăiești. Dar dacă tu continui în viața aceasta de păcat și mori astfel, ține minte că lui Dumnezeu nu I-a plăcut ceea ce ai făcut. Tu ai plăcut lumii și firii tale pământești. Iar dacă oamenii se condamnă singuri prin preocuparea lor de a fi plăcuți firii lor pământești, și astfel se duc în chinurile veșnice pentru o mână de plăceri păcătoase, neavând dorința, inima sau harul de a asculta de Dumnezeu sau de oamenii care îi îndeamnă să se întoarcă,

ce remediu mai rămâne în final? Ei trebuie să suporte consecințele faptelor lor, pentru că loc de pocăință nu va mai exista. Va fi prea târziu.

5

ÎNDEMNUROILE LUI DUMNEZEU

„De ce să mori?” Există vreun păcătos neconvertit care aude aceste cuvinte, aceste îndemnuri de la Dumnezeu? Există vreun bărbat sau femeie care citește aceste rânduri și care este încă străin de lucrarea înnoitoare și sfințitoare a Duhului Sfânt? Ascultați atunci vocea Creatorului vostru și întoarceți-vă la El prin Hristos, fără întârziere. Vreți să știți voia lui Dumnezeu? Iată care este voia Lui: să vă întoarceți imediat. Să trimită Dumnezeu cel viu un mesaj atât de insistent creaturilor Sale și ele să nu îl asculte? Ascultați, deci, toți cei care vă trageți de la El respirația. Domnul, care v-a dat ființă, a trimis un mesaj din cer, care spune: „Întoarce-te, întoarce-te, de ce să mori?” Cel ce are urechi de auzit, să audă. Am putea ignora vocea Maiestății veșnice? Dacă El trimite un tunet, se naște imediat teama în tine, dar Cuvântul Lui este mai puternic, căci el se referă la viața sau moartea ta veșnică! În Cuvântul Lui se găsesc deopotrivă o poruncă și un îndemn: „Îți poruncesc, în baza datoriei pe care o ai

față de Mine, Creatorul și Răscumpărătorul tău, ca să te lepezi de firea pământească, de lume și de diavolul, și să te întorci la Mine, ca să poți trăi. Îți poruncesc ca, dacă Îl iubești și te temi de Acela care te-a creat, dacă îți iubești propria viață, chiar viața veșnică, întoarce-te la Mine și vei trăi! Dacă vrei să scapi de chinul veșnic, întoarce-te, întoarce-te, de ce să mori?” Ar putea exista o inimă în om, în orice ființă rațională, care ar putea refuza un astfel de mesaj chiar și o singură dată, care ar putea refuza o astfel de poruncă, un astfel de îndemn? O, ce lucru înfricoșător trebuie să fie atunci inima omului!

Luați aminte, deci, toți cei care vă iubiți viețile, toți cei care vă gândiți la mântuirea sufletelor voastre! Aici aveți cel mai plăcut mesaj care a fost trimis vreodată urechilor omului: „Întoarce-te, întoarce-te, de ce să mori?” Încă nu ai fost aruncat pradă disperării. Iată, îți este oferită îndurarea! Întoarce-te, și o vei avea. O, cu ce inimă plină de fericire ar trebui să primiți aceste vești! Știu că nu este pentru prima dată când auziți aceste lucruri, dar le-ați pus la inimă sau le puneți acum? Ascultați, voi toți cei păcătoși nepăsători, ascultați Cuvântul Domnului! Ascultați, voi toți cei care iubiți lumea, voi toți cei care umblați după plăcerile voastre pământești, voi toți lacomilor, bețivilor, curvarilor și blasfemiatorilor, voi toți mincinoșilor, bârfitorilor, scandalagiilor și batjocoritorilor: „Întoarce-te, întoarce-te, de ce să mori?” Luați aminte, toți cei care sunteți lipsiți de dragostea lui

Dumnezeu, ale căror inimi nu tânjesc după El și nu sunt cuprinse de nădejdea slavei, ci sunt concentrate mai degrabă asupra prosperității pământești și a plăcerilor decât asupra bucuriilor cerului. Voi toți cei care sunteți religioși când și când, și Îi dați lui Dumnezeu doar ceea ce firea pământească vă permite, dar care nu i-ați refuzat nimic acesteia. Voi toți cei care v-ați lepădat de Hristos pentru orice nimicuri ale lumii și care, în această lume, aveți lucruri care vă sunt dragi, pe care nu le-ați abandona pentru Hristos, dacă El v-ar cere, ci mai degrabă ați risca să fiți obiectul mâniei Lui: „Întoarce-te, întoarce-te, de ce să mori?” Dacă n-ai auzit niciodată această chemare, sau n-ai ascultat de ea până acum, amintește-ți măcar că astăzi ți-a fost prezentată din Cuvântul lui Dumnezeu și că ai fost îndemnat să te întorci, ca să poți trăi. Dacă nu faci acest lucru, vei muri cu siguranță.

Ce veți face acum, prieteni? Care este hotărârea voastră? Vă veți întoarce sau nu? Nu ezitați nici o clipă, pendulând între cele două decizii: dacă Domnul este Dumnezeu, atunci mergeți după El și ascultați-L. Dacă firea voastră pământească este dumnezeul vostru, atunci mergeți după ea. Dacă Raiul este mai bun decât pământul și plăcerile firii pământești, atunci lepădați toate acestea și căutați o țară mai bună, „unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6:19-21), căutând cu toată puterea „o împărăție, care nu se poate clătina” (Evrei 12:28). Folosiți-vă viețile pentru scopuri înalte și îndreptați-vă preocupările și truda în

altă direcție decât până acum. Dar, dacă pământul vi se pare mai bun decât Raiul, atunci păstrați-l și folosiți-vă de el după cum doriți.

V-ați hotărât ce să faceți? Dacă nu, voi mai pune înaintea voastră câteva aspecte, și poate că rațiunea vă va determina să vă hotărâți.

1. Luați aminte la pregătirile pe care îndurarea Domnului le-a făcut pentru mântuirea voastră și cât de dezamăgitor trebuie să fie ca vreun om să fie condamnat după toate acestea. A existat o vreme când sabia înflăcărată era ridicată și blestemul Legii lui Dumnezeu v-ar fi împiedicat dacă ați fi vrut să vă întoarceți la El. A existat o vreme când voi și toți prietenii voștri din lume, n-ați fi putut să obțineți singuri iertarea păcatelor voastre din trecut, chiar dacă v-ați pocăit și v-ați reformat viețile oricât de mult. Dar Hristos a înlăturat acest impediment prin vărsarea sângelui Lui! A existat o vreme când Dumnezeu era complet neîmpăcat cu omul, pentru că dreptatea cerută de Legea Lui nu era îndeplinită. Dar acum, El este satisfăcut cu jertfa lui Hristos și împăcat prin faptul că a primit sacrificiul și viața lui Hristos, și îți oferă împăcarea cu El prin acestea, îndemnându-te să le primești. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Corinteni 5:18-19).

Păcătoșilor, avem porunca să vă prezentăm același mesaj astăzi, ca și cum ar veni de la Domnul: „*Veniți, căci iată că toate sunt gata*” (Luca 14:17). Toate lucrurile sunt gata, dar voi sunteți încă nepregătiți?

Dumnezeu este gata să vă primească și să ierte tot ce ați făcut împotriva Lui, dacă veți veni la El. Indiferent cât de îndelung ai păcătuit și cât de intenționat ai fost în păcatele tale, El este gata să arunce totul înapoia Lui, dacă vii la El. Chiar dacă ai fost un fiu rătăcitor și ai fugit de Dumnezeu Tatăl, El vrea să te primească și să te îmbrățișeze, să se bucure de convertirea ta. Trebuie doar să te întorci. Acest lucru este valabil chiar și pentru cei mai lumești dintre voi și pentru cei mai stricați, mai bețivi și mai păcătoși, căci toți Îl vor descoperi pe Dumnezeu gata să îi primească cu căldură. Nu îți mișcă inima în niciun fel când auzi aceste lucruri?

O, păcătosule, dacă ai o inimă de carne în tine și nu una de piatră, cred că ar trebui să îți se topească în piept! Ar trebui cumva ca Mai Marele cerurilor să aștepte întoarcerea ta și să fie gata să te primească, după ce L-ai abuzat și neglijat atât de îndelung? Ar trebui ca Dumnezeu, care ar putea în orice clipă să Își împlinească dreptatea prin condamnarea ta, să găsească plăcere în convertirea ta, dar tu să nu fii în niciun fel mișcat în inima ta și nici gata să vii la El? Ai tu mai puține motive și mai puțină dorință de a veni la El, decât are Dumnezeu dorința să te invite și să te primească?

Dar asta nu este totul. Hristos și-a făcut partea pe cruce și asta într-un fel încât Tatăl să te poată primi pe baza jertfei Lui. Trebuie doar să vii. Ce, nu ești gata? Evanghelia ți-a oferit în mod expres iertarea, dar tu nu ești gata să o primești? Predicatorii Evangheliei sunt pregătiți să te ajute, sunt gata să se roage pentru tine, dar tu încă nu ești pregătit? Toți cei care se tem de Dumnezeu din jurul tău sunt gata să se bucure de convertirea ta și să te primească în părtășia sfinților, să-ți întindă mâna dreaptă a părtășiei, chiar dacă ai fost întotdeauna atât de scandalos în comportamentul tău. Trebuie doar să te întorci, să fii convertit în inima ta și să vii la El. Sunt toți aceștia gata să te primească, dar tu nu ești gata să vii?

Fără îndoială, cerul însăși este pregătit! Domnul te va duce în slava sfinților Lui, oricât de mult păcat ar fi fost în sufletul tău în trecut. Vei fi curățat, ca să poți avea un loc înaintea tronului Lui. Îngerii Lui sunt gata să îți ducă sufletul în locul bucuriei, dacă ai veni cu inima sinceră, cu pocăință. Dumnezeu este gata, jertfa lui Hristos este îndeplinită, promisiunea este făcută și iertarea este la dispoziția ta. Predicatorii și poporul lui Dumnezeu sunt pregătiți, cerul și îngerii sunt gata, și toți aceștia așteaptă convertirea ta. Nu ești gata? Ce? Nu ești gata să trăiești, după ce ai fost atât de multă vreme mort? Nu ești gata să ajungi să îți înțelegi corect starea, așa cum fiul risipitor și-a venit în fire, chiar dacă multă vreme ai gândit greșit? Nu ești gata să fii mântuit, după ce

ai fost mult timp pregătit pentru condamnare? Nu ești gata să te alipești de Hristos, care te poate elibera, dar ești gata să te cufunzi în condamnarea ta? Nu ești pregătit să fii mântuit de Iad, dar ai fi mai degrabă pregătit să fii aruncat în el, fără putință de scăpare?

O, omule! Oare știi ce faci în clipele acestea? Dacă mori neconvertit, nu există nici cea mai mică îndoială că vei avea de-a face cu condamnarea ta. Chiar acum, ești mai degrabă pregătit să accepți ideea că nu ești sigur că vei mai trăi chiar și un ceas, dar nu ești gata să te întorci și să trăiești? O, suflet sărman! N-ai slujit firea pământească și pe diavolul suficient de mult timp? Noi avem parte suficient de păcat? Îți face păcatul atât de mult bine și este atât de avantajos pentru tine? Știi tu cu adevărat ce este păcatul, ca să ți-l dorești în continuare tot mai mult?

N-ai avut parte de atât de multe chemări, de atât de multe îndurări, de atât de multe încercări și exemple? N-ai văzut atâtea suflete care s-au coborât în mormânt? Cum poți să nu fii gata să te lași de păcatele tale și să vii la Hristos? Ce? După atât de multe eforturi de a te convinge, după atâtea muștrări de conștiință și după atâtea promisiuni, tot nu ești gata să te întorci și să trăiești? O, dacă ai avea ochii și inima deschise ca să vezi ce ofertă frumoasă ți se face chiar acum și ce mesaj fericit este predicat prin noi, care îți cerem să vii, căci „toate lucrurile sunt gata”!

2. *Ia în considerare de asemenea ce chemări ai primit, cât de multe, cât de clare, cât de insistente, cât de amenințătoare și totuși cât de fericite și încurajatoare.* Iată, Cel care face invitația este însuși Dumnezeu. El, care poruncește cerului și pământului, îți poruncește să te întorci – imediat și fără amânare. El poruncește soarelui să alerge în cursa lui, să se ridice pe cer în fiecare dimineață și, chiar dacă este atât de glorios, atât de strălucitor, și de multe ori mai mare decât pământul, totuși el ascultă de Creatorul lui și nu eșuează nici măcar un minut în împlinirea poruncii Lui. Tot El le poruncește tuturor planetelor și corpurilor cerești, și ele Îl ascultă imediat. El îi poruncește mării să se ridice și să se coboare, și întreaga creație ascultă în întregime. Îngerii din cer ascultă de voia Lui, când El îi trimite să slujească unor viermi atât de nebuni ca noi (Evrei 1:14). Cu toate acestea, atunci când El îi poruncește unui păcătos să se întoarcă la El, acesta nu Îl ascultă, căci se consideră mai înțelept decât Dumnezeu, își justifică păcatul și refuză ascultarea. La un singur cuvânt al Celui Atotputernic, cerurile și tot ceea ce se găsește în ele ascultă, dar dacă El îl cheamă pe un bețiv să iasă din crâșmă, acesta nu va asculta. Dacă El îl cheamă pe un păcătos lumesc și carnal să se lepede de sine, să părăsească firea pământescă și să își îndrepte inima către o moștenire mai bună, acesta nu Îl va asculta!

Dacă ai avea cea mai mică fărâmbă de dragoste în tine, ai cunoaște că este vocea Lui cea care spune să te întorci. Ți-

ai spune imediat, „O, aceasta este chemarea Tatălui meu! Cum aş putea să nu Îl ascult din inimă? Oile lui Hristos, *„merg după El, pentru că Îi cunosc glasul”* (Ioan 10:4). Dacă ai avea câtuşi de puţină viaţă spirituală în tine, cel puţin ai spune, „Această chemare este vocea înfricoşătoare a lui Dumnezeu, şi cine ar îndrăzni să se răzvrătească împotriva ei?” Iată ce spunea profetul Amos: *„Domnul, Dumnezeul oştirilor, atinge pământul, şi se topeşte, şi toţi locuitorii lui jălesc”* (Amos 9:5).

Vei continua oare să înaintezi în păcat şi să dispreţuieşti Cuvântul Lui, să te împotriveşti Duhului Lui şi să îţi astupi urechile la auzul chemării Lui? Cine este cel care va pierde cel mai mult din această atitudine? Cunoşti tu împotriva cui te răzvrăteşti şi cu cine te lupti? Ar fi de departe mult mai înţelept şi mai uşor să te lupti cu fiarele sălbatice, să umbli desculţ şi să te lupti cu mâinile goale, decât să te războieşti cu Dumnezeu. *„Nu vă înşelaţi: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va şi secera”* (Galateni 6:7). Poţi să îţi baţi joc de oricine pe lumea aceasta, dar nu de Dumnezeu. Ți-ar fi mai uşor să te joci cu focul cu mâinile goale decât să ai de-a face cu focul mâniei Lui arzătoare: *„fiindcă Dumnezeul nostru este ,un foc mistuitor”* (Evrei 12:29).

O, ce adversar sărman eşti înaintea lui Dumnezeu!
„Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!”

(Evrei 10:31). Este un lucru îngrozitor să te lupți cu Dumnezeu sau să I te împotrivești. Dacă îți iubești sufletul, ia aminte la ceea ce faci. Ce vei spune atunci când El va începe să pună în aplicare dreptatea Lui împotriva ta, în mânia Lui?

Ce vei face când El va îndrepta mâna Lui împotriva ta? Te vei mai putea lupta atunci împotriva judecății Lui, așa cum te împotrivești acum harului Lui? Da, este adevărat că Domnul spune, „*N-am nici o mânie*” (Isaia 27:4), adică El nu găsește plăcere în distrugerea ta. Cu toate acestea, tot El spune: „*Dar dacă voi găsi măcăciuni și spini, voi merge la luptă împotriva lor, și-i voi arde pe toți*” (Isaia 27:4).

Este o luptă complet inegală ca spinii și măcăciunii să se războiască cu focul! Tot așa este și pentru voi, toți cei pe care Dumnezeu vă cheamă. Luați aminte, în același timp, și prin ce instrumente și cât de des, cât de insistent sunteți voi chemați:

1) *Fiecare pagină a cărții binecuvântate a lui Dumnezeu are o voce care te cheamă, „Întoarce-te și vei trăi, întoarce-te sau vei muri!”* Cum poți să o deschizi, să citești o pagină sau să ascuți un capitol și să nu conștientizezi că Dumnezeu poruncește către tine să te întorci la El?

2) *Aceasta este vocea oricărei predici pe care o auzi, căci care ar fi altfel scopul tuturor predicilor, dacă nu să te cheme și să te îndemne să te întorci la Dumnezeu?*

3) *Vocea Duhului, în multe Lui intervenții în conștiința ta, îți repetă aceste cuvinte din nou și din nou, și te îndeamnă să te întorci la Dumnezeu.*

4) *Uneori este vocea propriei tale conștiințe cea care te cheamă. Nu este adevărat că adeseori ești convins că starea ta nu este bună? Nu te cheamă des conștiința ta să te întorci la Dumnezeu și nu spune ea că trebuie să fii o făptură nouă, să te întorci de la căile tale?*

5) *Exemplele de oameni evlavioși îți vorbesc cu har despre nevoia de a te întoarce. Atunci când îi vezi pe aceștia trăind o viață cerească și fugind de păcatul de care tu ești încântat, acest lucru te cheamă cu adevărat să te întorci la Dumnezeu.*

6) *Chemarea de la Dumnezeu se manifestă și prin vocea tuturor lucrărilor Lui, care sunt ca niște cărți ale lui Dumnezeu ce te învață această lecție, prin ea arătându-se măreția, înțelepciunea și bunătatea Lui și chemându-te să le observi și să Îl admiri pe Creator, așa cum este spus în Psalmul 19:1-2: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El”. De fiecare dată când vezi soarele ridicându-se deasupra ta, ești martorul unei chemări, ca și cum ți-ar spune, „Pentru ce călătoresc eu pe cer și înconjur lumea în fiecare zi, dacă nu ca să declar omenirii gloria Creatorului ei?”*

De ce te mai găsesc încă implicat în lucrările păcatului și trăindu-ți viața în ignoranță? „*Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina*” (Efeseni 5:14). „*Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele*” (Romani 13:11-14).

7) *Fiecare îndurare de care ai parte îți vorbește.* Dacă ai avea urechi să le auzi și să le înțelegi, toate aceste binecuvântări de care ai parte strigă către tine: „Întoarce-te!” De ce crezi că te suportă pământul, dacă nu ca să te întorci și să-I slujești Domnului? De ce îți dă pământul roadele lui, dacă nu ca să Îl slujești? De ce ți se permite să respiri aerul din atmosferă, dacă nu pentru a-L sluji? De ce te poți ajuta de toate creaturile pământului, dacă nu ca să-I slujești Domnului și ție însuși? De ce crezi că ți-a dat El timp, sănătate și putere trupească? De ce îți dă hrană și băutură și haine, dacă nu pentru slujirea Lui? Crezi că ai ceva pe care să nu-l fi primit? Și, dacă ai primit aceste lucruri, nu este rațional și normal să

te gândești de la cine și cu ce scop le-ai primit? Nu strigi niciodată către El ca să-ți ofere ajutor în necazurile tale? N-ai înțeles deci că este datoria ta să te întorci să-L slujești, dacă vrei ca El să te salveze? El și-a făcut partea și te-a tolerat multă vreme, te-a chemat an după an. Tu nu vrei să te întorci?

Poate că îți amintești pilda smochinului neroditor din Luca 13:6-9. Atunci când Domnul a spus, „*Taie-l, de ce să mai cuprindă pământul degeaba?*”, I s-a cerut să îi mai dea răgaz timp de un an și apoi, dacă nu va aduce roade, va fi tăiat. Hristos însuși face aplicația aceasta de două ori, în versetele 3 și 5: „*Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel*”. Dar oare cât de mulți ani a privit Dumnezeu după roadele dragostei și sfințeniei în viața ta, nu a găsit nici unul, și totuși te-a tolerat. De câte ori nu ai provocat dreptatea Lui prin ignoranța ta, nepăsarea și neascultarea ta voită, determinându-L să spună, „*Taie-l, de ce să mai cuprindă pământul degeaba?*”, dar îndurarea a prevalat și răbdarea așteaptă lovitura fatală și astăzi.

Dacă ai avea înțelepciunea unei ființe raționale, ai cunoaște faptul că toate aceste lucruri te cheamă să te întorci la Dumnezeu. „*Și crezi tu, omule, care îi judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o*

comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Romani 2:3-6).

8) *Vocea fiecărei încercări și suferințe din viața ta te cheamă să te întorci la Dumnezeu fără întârziere.* Boala și durerea strigă către tine, „Întoarce-te!” Sărăcia, moartea prietenilor tăi și orice dovadă a nuiiei Lui, care te muștră, strigă către tine să te întorci. Îți vei astupa oare urechile în fața acestei chemări? Toate acestea au venit asupra ta și te-au făcut să simți durere, să gemi sub nuiia Domnului, dar cum se face că ele nu te pot determina să te întorci la El?

9) *Însăși natura și ființa ta insistă să te întorci.* De ce crezi că ai rațiune, dacă nu ca să-ți stăpânești firea pământească și să-I slujești Domnului tău? De ce crezi că ai un suflet capabil de înțelepciune, dacă nu ca să înveți și să cunoști voia Lui și să o îplinești? De ce ți-a fost dată o inimă cu care poți să iubești, să te temi și să ai dorințe, dacă nu ca să te temi de Dumnezeu, să Îl iubești și să Îl dorești?

10) *Poate că până și încercările tale de religiozitate te cheamă să te întorci și să-L slujești pe Dumnezeu cu adevărat.* Poate că I-ai promis lui Dumnezeu că te vei dedica Lui prin botez și ai promis că vei renunța la lume, la firea pământească și la diavolul, încercând să confirmi prin aceasta mărturia ta de creștin. Poate că ai și participat la sacramentele Lui în anumite perioade. Cum ai putea totuși să promiți, să

juri înaintea Domnului că Îi vei fi credincios, dar să nu te întorci la El niciodată?

Pune acum toate aceste lucruri împreună și vezi ce rezultă. Sfânta Scriptură te cheamă să te întorci. Predicatorii lui Hristos te cheamă să te întorci. Duhul Sfânt strigă către tine, „Întoarce-te!” Conștiința ta face același lucru, la fel ca și cei evlavioși, prin îndemnul și exemplul lor. Întreaga lume și toate creaturile de pe fața pământului se apropie de tine și te îndeamnă să te întorci. Răbdarea lui Dumnezeu, pe care ai experimentat-o până în ziua de azi, strigă către tine să te întorci. Toate îndurările și binecuvântările lui Dumnezeu pe care le-ai primit fac același lucru. Nuiuaa muștrării lui Dumnezeu te îndreaptă către întoarcerea ta. Însăși rațiunea și ființa ta pledează înaintea ta să te întorci la Dumnezeu. La fel fac toate promisiunile pe care I le-ai făcut lui Dumnezeu. Nu ești încă hotărât să te întorci?

11) *Te-ai gândit vreodată în ce calitate stai înaintea Aceluia care te cheamă să te întorci?* Tu Îi aparții și datorezi lui Dumnezeu tot ce ai și tot ce ești. În lumina acestui lucru, nu are El dreptul să le poruncească tuturor celor care sunt ai Lui? Tu ești slujitorul Lui în mod absolut și n-ar trebui să slujești niciunui alt stăpân! Ești total dependent de îndurarea Lui, iar viața ta este în mâna Lui. El este hotărât să te mântuiască, dar nu va face aceasta în alte condiții decât în condițiile Lui. Nici nu îți dai seama cât de mulți vrăjmași spirituali ai, care ar fi încântați dacă Dumnezeu te-ar abandona

și te-ar lăsa singur înaintea lor, la bunul lor plac. O, cât de repede s-ar ocupa ei de tine într-o altă manieră! N-ai putea fi eliberat de ei decât prin a te întoarce la Dumnezeu. Tu deja te afli sub mânia lui Dumnezeu prin păcatele tale și nu știi câtă răbdare mai poate avea cu tine. Poate că acesta este ultimul tău an de viață, poate este chiar ultima zi. Sabia Lui se află chiar la inima ta în timp ce Cuvântul Lui se află în urechile tale. Dacă nu te întorci, ești ca un om pierdut, ca un om mort. Dacă ai avea ochii deschiși să vezi starea în care ești, să vezi unde te afli, pe buza prăpastiei Iadului, și să vezi câte mii de alte persoane sunt deja acolo, oameni care n-au vrut să se întoarcă la Dumnezeu, ai fi conștient că acesta este momentul cel mai bun ca să te întorci la El.

Ei bine, prieteni, priviți în interiorul vostru astăzi, și spuneți-mi cum sunt afectate inimile voastre de toate aceste chemări de la Domnul! Voi ați auzit că este dorința Lui să vă mântuiască, fiindcă El nu găsește plăcere în moartea voastră. El vă cheamă, „Întoarce-te, întoarce-te!” Dacă toate acestea nu vă impresionează cu nimic, este un semn înfricoșător. Este chiar mai groaznic, dacă ele vă fac să continuați viața mai nepăsători, în păcatele voastre, după ce tocmai ați auzit despre îndurarea lui Dumnezeu! O, ce veste bună ar fi pentru cei care acum se află în Iad, dacă ar primi un astfel de mesaj de la Dumnezeu! Ce bucurie le-ar provoca în inimi dacă ar auzi aceste cuvinte, „Întoarceți-vă și veți trăi!” Cum v-ați bucura și voi dacă ați auzi aceste cuvinte după ce ați fi

simțit mânia lui Dumnezeu doar pentru un ceas! Sau, dacă după o mie sau zece mii de ani de chin, ați putea auzi astfel de cuvinte de la Dumnezeu, ați mai putea să le ignorați și ați permite predicatorilor să se întoarcă la Dumnezeu fără voi?

Iată, păcătoșilor, suntem trimiși aici ca mesageri ai Domnului, ca să vă punem înaintea viața și moartea. Ce aveți de spus? Pe care dintre cele două o veți alege? Hristos stă înaintea voastră cu Raiul într-o mână și Iadul în cealaltă și vă îndeamnă să alegeți. Ce anume veți alege? „Glasul Domnului face să se cutremure pustia” (Psalmii 29:8), dar pe voi nu vă înfricoșează cu nimic vocea Lui? Nu înțelegeți și nu simțiți ce vrea El să vă spună când vă îndeamnă, „Întoarce-te, întoarce-te, de ce să mori?” Iată, aceasta este vocea dragostei, a dragostei infinite, care vine de la cel mai bun Prieten pe care îl puteți avea. Ați putea să o ignorați? Este vocea milei și a compasiunii. El știe ce se va alege de voi dacă nu vă veți întoarce. El gândește în sinea Lui, „Ah, acest sărman păcătos se va arunca singur în chinurile fără sfârșit dacă nu se întoarce la Mine, căci va trebui atunci să îl tratez în dreptatea Mea conform cu Legea Mea sfântă”, și de aceea El te cheamă să te întorci. Dacă ai cunoaște chiar și doar a mia parte din ceea ce Dumnezeu cunoaște, dacă ai ști cât de aproape este pericolul de tine și că alergi către pierzare, noi, predicatorii, nici n-am mai avea nevoie să te chemăm să te întorci la El!

Mai mult, această voce care te cheamă este aceeași care a chemat cu succes mii de oameni, care i-a adus în cer pe toți

cei care se află acum acolo. Niciunul dintre ei nu și-ar fi dorit să trateze cu ușurătate chemarea lui Dumnezeu nici măcar pentru o mie de lumi. Gândește-te la moștenirea pe care au primit-o cei care au răspuns chemării lui Dumnezeu. Ei știu acum că vocea care i-a chemat la Dumnezeu a fost vocea dragostei și că ea n-a vrut să le facă niciun rău, ci să îi mântuiască. Dacă tu vei asculta acum de aceeași chemare, vei ajunge la aceeași fericire ca și a lor. Există deja milioane de oameni care regretă pe vecie că au refuzat să se întoarcă, dar în cer nu este nici măcar în suflet căruia să îi pară rău că a fost convertit.

Dragi prieteni, sunteți hotărâți să vă întoarceți la Dumnezeu, sau nu? Mai trebuie să spun ceva? Ce veți face? Vă veți întoarce sau nu? Vorbește, omule! Vorbește, femeie, în inima ta, lui Dumnezeu, chiar dacă mie nu îmi vei spune nimic. Vorbește, pentru ca Dumnezeu să nu considere tăcerea ta drept un refuz. Vorbește acum, ca nu cumva El să retragă oferta și să nu o mai primești niciodată. Vorbește cu hotărâre, fără să eviți, căci nimeni dintre cei care sunt ucenicii Lui nu este un om indiferent. Spune-ți în inima ta, fără vreo amânare, chiar înainte să te ridici din locul unde stai, „Prin harul lui Dumnezeu, sunt hotărât să mă întorc la El imediat. Și, pentru că îmi cunosc neputințele și starea inadecvată, sunt hotărât să aștept harul lui Dumnezeu și să Îl urmez pe căile Lui, să uit de tovarășii și căile vieții mele din trecut, și să mă dedic cu totul călăuzirii Domnului”.

Prietenii mei, voi nu vă aflați în întunericul păgânismului sau în disperarea celor condamnați. Viața vă stă înaintea. O puteți avea în niște termeni rezonabili, dacă vreți. Nu vă costă nimic, doar trebuie să o acceptați. Calea lui Dumnezeu este așezată clar înaintea voastră. Biserica vă este deschisă. Puteți să Îl aveți pe Hristos, iertarea și sfințenia, dacă doriți lucrurile acestea. Ce ziceți? Vreți sau nu? Dacă spuneți nu, sau nu spuneți nimic și vă continuați viețile la fel, Dumnezeu este martor și această adunare este martoră, chiar și propriile conștiințe vă sunt martore cu privire la oferta extraordinară pe care ați avut-o astăzi. Țineți minte, L-ați fi putut avea pe Hristos, dar n-ați vrut. Țineți minte, atunci când veți pierde oportunitatea aceasta, că ați fi putut avea viața veșnică asemenea celorlalți, dar n-ați vrut - totul pentru că n-ați vrut să vă întoarceți la El.

6

DORINȚA LUI DUMNEZEU ȘI OBIECȚIILE OMULUI

„Spune-le: ‚Pe viața mea’ zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce să muriți voi, casa lui Israel?’”
(Ezechiel 33:11).

Am explicat deja și am dovedit că Dumnezeu nu găsește plăcere în moartea și condamnarea omului, ci în convertirea și mântuirea lui. El dorește mai degrabă ca oamenii să se întoarcă la El și să trăiască, decât să continue în viața lor de păcat și să moară.

Cu privire la acest fapt, El nu lasă nicio umbră de îndoială, pentru că El a confirmat această dorință cu jurământul Lui: *„Pe viața mea, zice Domnul Dumnezeu”*. Mai mult, Dumnezeu este atât de dornic de convertirea păcătoșilor, încât Își repetă poruncile și îndemnurile cu insistență: *„Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele!”*

Odată ce am ilustrat și aplicat fiecare dintre aceste aspecte, haideți să mergem la următoarea învățătură. Domnul apelează la rațiune atunci când se adresează păcătoșilor neconvertiți, și îi întreabă de ce să moară. Deja apare un argument ciudat atât în ce privește subiectul despre care discutăm cât și cu privire la cei care sunt implicați. (1) Întrebarea care se pune este aceasta, „De ce să se condamne singuri oamenii răi?” Sau, „De ce să moară ei mai degrabă, în loc să se întoarcă la Dumnezeu?” Care ar fi motivele pentru care să se comporte astfel? (2) Părțile care se află în dispută aici sunt Dumnezeu și omul, cel mai sfânt Dumnezeu și cel mai stricat păcătos, omul neconvertit.

Haideți să ne ocupăm în primul rând de întrebarea care ne stă înaintea. Nu vi se pare că este un lucru ciudat că Dumnezeu este Cel care ridică această întrebare? Nu vi se pare ciudat ca o ființă omenească să vrea mai degrabă să moară și să fie condamnată, mai ales când este vorba despre oameni răi, care formează majoritatea populației lumii? Ați putea spune că acest lucru nu poate fi adevărat, căci stă în natura omului să se păzească de rele, iar cei răi sunt chiar mai egoiști decât alții. De aceea, cum ar putea un om să își dorească să fie condamnat? În această privință, eu aș sugera că, evident, nimeni nu dorește să își facă rău singur, dar omul umblă după lucrurile care au doar aparența binelui. Nimeni n-ar dori intenționat să aleagă să fie chinuit pe vecie. Pieirea, în esență, nu este dorită de nimeni! Cu toate acestea,

adevărul inevitabil ne spune că motivul pentru care cei răi mor și sunt condamnați stă în însăși răutatea lor. Acest lucru este adevărat și dovedit prin următoarele aspecte:

1. *Oamenii urmează calea care duce la Iad*, chiar dacă li se spune de către Dumnezeu și de către oameni unde conduce aceasta și unde sfârșește ea, și chiar dacă Dumnezeu a afirmat adesea în Cuvântul Lui că, dacă ei rămân pe acea cale, vor fi în final condamnați și nu pot fi mântuiți decât dacă se întorc. „Cei răi n-au pace, zice Domnul” (Isaia 48:22; 57:21). „Ei nu cunosc calea păcii și în căile lor nu este dreptate; apucă pe cărări sucite: oricine umblă pe ele, nu cunoaște pacea” (Isaia 59:8). Iată că ei au Cuvântul și jurământul Dumnezeului celui viu care le spune că, dacă nu se întorc la El, nu vor intra în odihna Lui. Și totuși cei răi rămân așa, indiferent ce le spune Dumnezeu și ce le spun oamenii. Ei sunt lumești și vor rămâne lumești, chiar dacă Dumnezeu le-a spus: „Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4) și „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2:15). În consecință, chiar dacă acești oameni nu își doresc Iadul în esență, și chiar dacă nu le place durerea pe care vor trebui să o îndure acolo, totuși sunt dornici să fie condamnați și să umble pe calea către Iad, motiv pentru care se poate spune că ei iubesc ceea ce le cauzează chinul.

Nu este acesta adevărul în cazul vostru, păcătoșilor? Voi nu vreți să ardeți în Iad, dar îi țineți aprins focul prin păcatele voastre și apoi vă aruncați voi înșivă în el. Voi nu vreți să fiți chinuiți alături de demoni pe vecie, dar, prin faptele voastre, vă garantați acest lucru, în ciuda tuturor lucrurilor care pot fi spuse împotriva acestei atitudini. Este ca și cum ați spune, „Voi bea această otravă, dar nu o să mor. Mă voi arunca în cap de pe această clădire, dar nu voi muri. Îmi voi înfige acest cuțit în inimă, dar nu este posibil să îmi iau astfel viața. Voi pune foc la baza casei mele, dar nu o voi arde”. Așa stau lucrurile și cu oamenii răi. Ei vor rămâne răi, vor fi stricați, vor trăi după îndemnul firi pământești și vor umbla după lucrurile lumii acesteia, și totuși ei nu vor să fie condamnați. Nu știți că fiecare cauză are efectul ei și că Dumnezeu, prin Legea Lui sfântă, a concluzionat deja că trebuie să vă pocăiți, altfel veți pieri?

Poate că acela care ia otravă poate să spună, „Vreau să mă sinucid”. Chiar dacă poate i-a plăcut otrava din cauza zahărului pus în ea și poate că nu a putut fi convins că aceea este otravă, siguranța lui nu îi va putea salva viața. Unii oameni - bețivi, curvari, lumești - sunt atât de nebuni încât ar putea să spună - „Noi vrem să fim condamnați”. Dar n-ați văzut nebunia unui hoț sau a unui criminal care ar spune, „voi fura și voi ucide, dar nu voi ajunge să fiu condamnat”, când el știe că, dacă face oricare dintre aceste fapte, dreptatea judecătorului va prima și el va fi condamnat? Dacă el

spune, „Voi fura și voi ucide”, ar putea să spună foarte clar și că „după toate acestea, voi fi și condamnat”. Așadar, dacă vei continua într-o viață carnală, poți foarte bine să îți scrii condamnarea: „Voi merge în Iad”.

2. *Cei răi își arată dorința de a muri pentru că ei nu vor să folosească acele mijloace pe care Dumnezeu le-a lăsat spre mântuirea lor.* Cel care nu va mânca poate foarte bine să spună că nu va muri, doar că nu poate spune cum va trăi fără mâncare. Cel care nu va pleca în călătoria lui poate foarte bine să concluzioneze de la început că nu are cum să ajungă la destinație. Acela care cade în apă și nu știe să înoate, dar nici nu îi permite altcuiva să îl scape, poate foarte simplu să spună de la început că se va îneca. În mod asemănător, dacă ești neevlavios și carnal, și dacă nu ești convertit dar nici nu te folosești de mijloacele prin care poți să ajungi convertit, poți foarte bine să privești în față destinul tău, căci vei fi condamnat. Dacă ai găsit o cale de a fi mântuit fără convertire, practic pretinzi că ai descoperit ceva care nu s-a mai petrecut niciodată până acum.

3. *Dar asta nu este totul, căci cei răi sunt chiar lipsiți de dorința de a avea parte de mântuire.* Chiar dacă ei pot avea o anume dorință pentru ceva ce ei denumesc „Rai”, totuși Raiul, atunci când îl înțelegem așa cum îl descrie Biblia, nu este de dorit de către ei. În fapt, inimile lor sunt destul de împotrivoare acestui fel de Rai. Raiul este o stare de sfințenie perfectă, de dragoste și laudă continuă la adresa lui Dumnezeu, iar cei

răi nu au nicio dorință pentru aceste lucruri. Ei nu doresc nici măcar dragostea, lauda și sfințenia imperfectă, care pot fi atinse aici pe pământ, cu atât mai puțin pe cele din Rai. Bucuriile cerului sunt de o natură spirituală atât de pură, încât inima celui rău nu poate să și le dorească.

Iată dar, poți vedea de ce Dumnezeu spune că cel rău își produce propria distrugere, căci el mai degrabă riscă să piară decât să aleagă convertirea. De aceea, pentru a-și liniști conștiințele în timp ce trăiesc în păcatele lor, ei se vor amăgi crezând că vor scăpa în vreun fel sau altul.

Haideți să vedem, în al doilea rând, cine sunt părțile implicate în această discuție. Oricât poate să pară de ciudat, oamenii sunt atât de vrăjmași propriilor lor ființe, încât să își distrugă singuri sufletele. De aceea, ar trebui să ne mire că Dumnezeu se coboară atât de jos încât să insiste înaintea omului să nu fie atât de orb și de încăpățânat încât să argumenteze împotriva lui Dumnezeu, întrucât propria mântuire este pusă în joc! Nu ar trebui să ne mire că ei nu vor să ne asculte, dacă ei nu vor să Îl asculte nici măcar pe Domnul, așa cum spune în Ezechiel 3:7, când a trimis pe profet la israeliți: *„Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să M-asculte; căci toată casa lui Israel are fruntea încruntată și inima împietrită”*. Nu este de mirare că oamenii pot să ajungă să se împotrivescă unui predicator sau unui vecin credincios, dacă ei se împotrivesc însăși Domnului, se împotrivesc chiar celor mai clare pasaje din Cuvântul Lui și

cred că dreptatea este de partea lor! Atunci când L-au obosit pe Domnul cu vorbele lor, ei au spus, „*Cu ce L-am obosit?*” (Maleahi 2:17). Preoții care au disprețuit Numele Lui au îndrăznit să întrebe, „*Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?*” (Maleahi 1:6). Când au spurcat altarul Lui și au murdărit Templul Domnului, au îndrăznit să spună, „*Cu ce Te-am spurcat?*” (Maleahi 1:6-7). Dar „*vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! Un ciob dintre cioburile pământului! Oare lutul zice el celui ce-l fățuiește: ,Ce faci?’ Și lucrarea ta zice ea despre tine: ,El n-are mâini?’*” (Isaia 45:9).

Care este motivul pentru care Dumnezeu insistă înaintea omului?

În primul rând pentru că omul, fiind o creatură rațională, trebuie tratat ca atare și convins prin intermediul rațiunii. Dumnezeu i-a dat omului rațiune, pentru ca el o folosească pentru slava lui Dumnezeu. De aceea, ne-am gândi că o ființă rațională nu s-ar împotrivi celor mai clare și mai evidente argumente din lume, atunci când i-ar fi puse înaintea.

În al doilea rând, oamenii pot vedea că Dumnezeu nu le cere nimic lipsit de rațiune și logică, căci Dumnezeu are de partea Lui toate motivele corecte ce pot fi imaginate în această lume, indiferent care ar fi lucrurile care îi rețin pe oameni să se întoarcă la El. De aceea, ei au motive întemeiate să Îl asculte. Întrucât nu există vreun motiv rațional pentru neascultarea față de Dumnezeu, până și cei condamnați vor

fi forțați să Îi ia apărarea lui Dumnezeu și vor mărturisi că ar fi fost un lucru normal, rațional, ca ei să se fi întors la Dumnezeu. Aceștia vor fi forțați să se condamne singuri și să mărturisească faptul că nu au avut motive pentru care să neglijeze harul lui Dumnezeu, în ziua când acesta le-a fost oferit.

Aplicație

Uită-te la cele mai puternice și cele mai bune motive pe care le ai, păcătosule, dacă vrei să îți aperi poziția, căci vezi cu cine ai de-a face. Ce ai de spus, păcătosule neconvertit? Îndrăznești să te aventurezi într-o dispută cu Dumnezeu? Ești tu capabil să Îl surprinzi pe Dumnezeu cu ceva? Ești gata să îți enumeri argumentele împotriva Lui? Dumnezeu te întrebă, „De ce să mori?” Ești tu pregătit să dai un răspuns suficient de bun? De ce te-ai apucat să dovedești că Dumnezeu greșește și că tu ai dreptate? O, ce idee nebunească este aceasta! Între tine și El, unul trebuie să greșească. El este în favoarea convertirii tale, iar tu împotriva ei. Cine greșește, deci?

El te cheamă să te întorci, dar tu nu vrei. El îți cere să faci acest lucru acum, cât mai ai timp, dar tu amâni și crezi că vei mai avea la dispoziție vreme ca să te gândești. El spune că trebuie să aibă loc o schimbare totală, că trebuie să fii sfânt, născut din nou și o făptură nouă, pe când tu îți imaginezi că poate fi suficient și ceva mai puțin, atâta cât să poți

păstra omul cel vechi, fără a deveni o creație nouă. Cine are dreptate în acest caz? Dumnezeu sau tu? Dumnezeu te cheamă să te întorci la El și să trăiești o viață sfântă, dar tu nu dorești acest lucru. Cel puțin, judecând după viața ta răzvrătită, așa par lucrurile. Dacă tu pretinzi că vrei să fii mântuit, atunci de ce nu te întorci la Dumnezeu? Voința ta are control asupra vieții tale și, de aceea, putem concluziona că, dacă nu te vedem întorcându-te la Dumnezeu, motivul este că nu dorești acest lucru. Dar de ce nu dorești? Poți să aduci vreo explicație plauzibilă?

Eu, care nu sunt nimic altceva decât un vierme, un om cu capacitate și putere de nimic, îl provoc pe cel mai înțelept dintre voi să aducă orice fel de argumente, iar eu voi pleda în favoarea cauzei Creatorului meu. Eu n-am nevoie să mă descurajez, pentru că știu că, acolo unde Dumnezeu susține un lucru, El îl va și duce la bun sfârșit. Dacă nu aș avea de partea mea decât următoarele două argumente, sunt convins că voi nu aveți de partea voastră niciun argument rațional:

1. Niciun argument care se ridică împotriva Dumnezeului adevărului și al rațiunii nu poate fi unul bun. Nu poate fi denumită „lumină” acel lucru care este contrar soarelui. Nici o creatură nu poate avea înțelepciune, dacă ea nu vine de la Dumnezeu și, de aceea, nimeni nu poate fi mai înțelept decât El. A se considera egal Creatorului lui, este o presupunere fatală chiar și pentru cel mai înalt dintre îngerii. Dar dacă aceasta este situația în cazul îngerilor, cu atât mai mult

este adevărată pentru o mână de țărână, o palmă de lut, care nici măcar nu se cunoaște pe sine sau nu își cunoaște sufletul, care cunoaște atât de puține lucruri despre ceea ce vede și se aude? A pune sub semnul întrebării Cuvântul lui Dumnezeu și a-L contrazice pe Creator, este una dintre cele mai groaznice descoperiri ale stricăciunii omului firesc. Acest lucru se demonstrează însăși prin faptul că există în bisericile noastre unii atât de ignoranți încât nu pot să ofere nici măcar un răspuns rațional cu privire la lucrurile esențiale ale religiei, dar totuși sunt atât de înțelepți în propria lor gândire, încât îndrăznesc să chestioneze adevărurile cele mai clare ale lui Dumnezeu, să le contrazică și să argumenteze împotriva lor, nefiind dispuși să creadă adevărurile lui Dumnezeu nici măcar până la nivelul la care ei agreează cu înțelepciunea lor nebunească!

2. *Întrucât eu știu că Dumnezeu trebuie să aibă dreptate, mai știu și că argumentele omului împotriva Lui sunt atât de superficiale și ofensatoare, încât nimeni, nicio ființă rațională n-ar putea să le susțină. Ar fi oare posibil ca un om să se agațe de vreun motiv illogic ca să încalce legile Stăpânului său și să argumenteze împotrivindu-se și dezonorându-L pe Domnul slavei, abuzând de Acela care S-a oferit să îl răscumpere? Este oare posibil ca vreun om să aibă un motiv bun pentru a-și condamna propriul suflet nemuritor? Observați aici întrebarea Domnului: „Întoarce-te, întoarce-te, de ce să mori?” Este moartea veșnică un lucru de dorit?*

Îți place atât de mult Iadul? Care ar fi logica de a pieri, de a-ți dori în mod intenționat să pieri? Dacă tu crezi că ai vreun motiv rațional de a păcătui, ar trebui să îți amintești că „*plata păcatului este moartea*” (Romani 6:23) și după aceea să te gândești încă o dată dacă există cu adevărat un motiv bun ca să îți distrugi singur trupul și sufletul, pe vecie. Ar trebui să te gândești și să te întrebi nu doar dacă îți place șarpele, ci și dacă iubești mușcătura lui!

Este un lucru suficient de trist ca un om să arunce la gunoi fericirea lui veșnică și să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu fără să ofere un argument solid. Dar este și mai irațional atunci când cineva pledează chiar în favoarea păcatului. Dacă ți s-ar fi oferit o împărăție pentru fiecare păcat pe care l-ai comite sau dacă ai obține cel mai deosebit lucru de pe pământ pentru fiecare dorință a firii pământești, ar fi ușor să convingi pe cineva că ai motive să trăiești în păcat. Dacă ar fi să le faci pe plac celor mai apropiați și mai dragi prieteni, dacă ți-ai salva propria viață sau dacă ai scăpa de cea mai mare suferință pe pământ, prin intermediul păcatului, ar fi un lucru foarte simplu să convingi pe cineva să păcătuiască. Dar dacă mâna ta dreaptă sau ochiul tău drept te împiedică să capeți mântuirea veșnică, n-ar fi un lucru lipsit de logică să scapi de acestea, decât să le păstrezi și să mergi în Iad. Atât de importante sunt lucrurile care țin de veșnicie, încât nimic din lumea aceasta nu se poate compara cu ele, nici chiar viața, coroanele sau împărățiile. Nicio persoană nu

poate avea vreun motiv rațional și bun pentru a-și distruge propria soartă. Raiul este un lucru atât de prețios încât, dacă îl pierzi, nimic nu poate compensa această pierdere. Iadul, de asemenea, este un astfel de lucru pe care, dacă ai parte de el, nimic nu poate îndepărta pierzarea ta, și nimic nu îți poate ușura soarta. Nimic nu te poate mângâia acolo. De aceea, nu există niciun argument pentru a-ți scuza neglijența în ce privește mântuirea ta, căci, așa cum Mântuitorul nostru a spus: „*La ce îi folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?*” (Marcu 8:36).

O, dragi prieteni, dacă ați cunoaște lucrurile despre care vorbim acum! Sfinții din cer au o părere foarte diferită de oamenii de pe pământ. Dacă diavolul ar putea să vină la vreunul dintre cei care acum trăiesc în dragostea și lumina lui Dumnezeu, și i-ar oferi un pahar de alcool, o prostituată sau un prieten păcătos, ca să îl distragă de la Dumnezeu și de la slava cerească, cum credeți că ar trata ei acest lucru? Sau dacă le-ar oferi ocazia să fie împărați pe pământ, credeți că ar putea să îi atragă să se coboare din cer? O, cu ce ură și cu ce dispreț sfânt ar respinge ei această ofertă! Dar voi, cărorora vi se oferă Raiul, n-ar trebui ca și voi să faceți același lucru, dacă ați avea credința să vedeți aceste lucruri? Nu există nici măcar un suflet în Iad care să nu cunoască faptul că a făcut o afacere extrem de proastă să dea Raiul pentru Iad, pentru o simplă plăcere carnală, și că nu există nicio plăcere, nici bogății lumești și nici laude ale oamenilor care să

poată fi eficiente în stingerea flăcărilor Iadului și în salvarea aceluia care și-a pierdut sufletul. Dacă ați ști și ați crede lucrurile pe care le spune Cuvântul lui Dumnezeu, ați recunoaște și voi că acesta afirmă că nu există vreun motiv pentru ca omul să își condamne sufletul. Mai puteți dormi în liniște chiar și o singură noapte fără să vă decideți să vă întoarceți la Dumnezeu și să trăiți?

Dacă ați vedea pe cineva punându-și mâna în foc până când aceasta arde, v-ați minuna cu siguranță. Dar până și acest lucru poate fi făcut cu un motiv, ca episcopul Cranmer, când și-a ars mâna pentru a-și demonstra supunerea față de Papă. Dacă ați vedea pe cineva că își taie un braț sau un picior, v-ați întrista, dar și acest lucru poate fi făcut pentru un motiv, ba chiar un motiv bun, căci mulți și-au salvat viața în acest fel. Dacă ați vedea pe vreun om dându-și trupul să fie ars și să fie chinuit, refuzând eliberarea atunci când îi este oferită, ați fi tulburați, dar și acest lucru poate fi făcut dintr-un motiv anume, căci mulți martiri au făcut astfel: *„Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare”* (Evrei 11:33-36). Toate aceste lucruri pot fi,

până la o limită și în anumite condiții, lucruri raționale, rezonabile. Dar este dincolo de capacitatea mea de a înțelege care ar fi motivul, justificarea sau scuza pentru care cineva ar uita de Domnul care l-a creat și ar alerga în flăcările Iadului, mai ales atunci când i se arată pericolul în care se află și când este îndemnat să se întoarcă, pentru a fi salvat. Existența noastră în Rai va compensa pierderea oricăror lucruri din lumea aceasta, atunci când noi ne lepădăm de ele pentru a ajunge în cer, dar nimic nu poate compensa pierderea Raiului.

Vă implor, lăsați ca acest cuvânt să pătrundă în inimile voastre. Întrucât sunteți convinși că nu aveți niciun motiv să vă distrugeți propriile ființe, spuneți - care este motivul pentru care refuzați să vă întoarceți la Dumnezeu și să trăiți? Ce motiv ar putea avea cel mai mare dintre păcătoși, cel mai nepăsător, cel mai bețiv și mai lumesc dintre voi ca să nu dorească să fie sfânt ca și alți oameni, și grijuliu cu sufletul lui? Credeți că Iadul nu va fi la fel de fierbinte pentru voi cum este și pentru alții? Credeți că sufletele voastre nu vă sunt la fel de dragi cum sunt sufletele celor care acum se chinuie acolo? Nu are Dumnezeu aceeași autoritate peste voi ca și peste ceilalți? De ce atunci să nu deveniți cu toții un popor sfânt, ca și cei din cer?

O, dragi prieteni, Dumnezeu vă pune înaintea ochilor însăși principiile naturii, și vă arată că nu aveți niciun motiv să rămâneți nemântuiți, niciun motiv pentru care să vă condamnați propriile suflete! Dacă încă nu înțelegeți acest lucru

și nu vrei să vă întoarceți, starea voastră trebuie să fie foarte disperată. Ați putea să vă împotriviți rațiunii? Ați putea face acel lucru pentru care nu aveți niciun argument? Dacă aveți totuși motive, spuneți-le, argumentați-vă cazul! Hai, semenul meu, argumentează-ți cazul puțin, căci îți va fi mult mai ușor să mă convingi pe mine decât pe Dumnezeu. Spune-mi, omule, aici, înaintea Domnului, ca și cum ar fi să mori chiar în ceasul acesta. De ce nu vrei să te întorci chiar astăzi, înainte de a pleca din acest loc? Ce motiv ai putea avea ca să refuzi sau să amâni? Stă conștiința ta liniștită când aduci motivele pe care ți le spui în mintea ta? Ar îndrăzni vreunul dintre voi să meargă înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu și să își susțină acolo cauza? Dacă există totuși motive, haideți să le auzim, aduceți-le înainte, aici, înaintea tuturor, să le auzim cu toții.

Dar, vai! Ce lucruri iraționale, ce argumente sărace auzim zilnic din gurile celor necredincioși! Dacă n-ar fi fost nevoie, mi-ar fi rușine să le și enumăr, dar voi menționa aici câteva.

Obiecțiile omului neconvertit

Obiecția 1. „Dacă nu vor fi mântuiți decât cei care sunt convertiți și sfințiți în felul în care vorbim aici, atunci Raiul trebuie să fie gol!”

Răspuns. Ce? Mi se pare că tu gândești că Dumnezeu nu știe sau că El nici n-ar trebui crezut! Nu te compara cu alți oameni. Nu îi măsoară pe ceilalți după standardul tău.

Dumnezeu are mii și milioane de copii sfințiți, chiar dacă ei sunt puțini prin comparație cu lumea, așa cum Hristos Însuși ne-a spus. De aceea, este înțelept să ne folosim de acest adevăr pe care Hristos ni-l predică: „*Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află*” (Matei 7:13-14). Pe de altă parte, Hristos le spune copiilor Lui sfințiți: „*Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția*” (Luca 12:32).

Obiecția 2. „Sunt sigur că, dacă oameni ca mine merg în Iad, voi avea acolo o mulțime de tovarăși”.

Răspuns. Și dacă ar fi așa, îți poate aduce acest lucru vreo mângâiere? Crezi că n-ai putea avea suficienți prieteni și suficientă companie în Rai? Ai vrea să fii condamnat doar pentru că îți este teamă că în Rai nu vei avea suficienți prieteni? Sau refuzi tu să crezi că Dumnezeu nu Își va pune în aplicare avertismentele, doar pentru că vor fi atât de mulți oameni vinovați? Acestea nu sunt decât niște concepții ilogice și prostești.

Obiecția 3. „Dar toți oamenii sunt păcătoși, chiar și cei mai buni dintre noi”.

Răspuns. Dar nu toți sunt păcătoși neconvertiți. Oamenii evlavioși nu trăiesc în păcate grosolane. În realitate, însăși slăbiciunile lor le provoacă durere și îi împovărează, căci

ei se roagă zilnic, tânjesc și se străduiesc să scape de acestea. Păcatul nu mai are stăpânire asupra lor.

Obiecția 4. „Eu nu văd cum ceilalți oameni, care pretind că sunt credincioși, sunt mai buni decât alții. Ei sunt ambițioși, opresivi și la fel de lacomi ca și ceilalți”.

Răspuns. Oricum ar putea fi descriși ipocriții, situația este complet diferită în ce-i privește pe cei sfințiți. Dumnezeu are mii și mii de copii, care sunt diferiți de descrierea oferită de tine. Chiar dacă lumea răutăcioasă îi acuză de lucruri care nici n-au pătruns vreodată în inimile lor, ei nu vor putea fi dovediți niciodată vinovați de astfel de lucruri. Adesea ei sunt acuzați de păcate ale inimii, pe care nimeni nu le poate vedea decât Dumnezeu, și acest lucru se întâmplă pentru că lumea nu-i poate acuza de nicio stricăciune de care să se facă cu adevărat vinovați.

Obiecția 5. „Dar eu nu sunt în curvar, nici bețiv sau violent, așa că de ce mă chemi să fiu convertit?”

Răspuns. Vorbești de parcă nu te-ai fi născut în trup și de parcă nu ai fi trăit după îndemnul firi pământești, asemenea celorlalți oameni! Nu este un păcat suficient de grav, la fel ca cele enumerate de tine, să ai o gândire lumească, să iubești mai mult lumea decât pe Dumnezeu și să ai o inimă necredincioasă, care nu poate fi smerită? O, nu, dă-mi voie să-ți mai spun ceva: mulți oameni care evită să săvârșească păcate grosolane sunt la fel de alipiți de lumea aceasta și înrobiți

de firea pământească, la fel de străini de Dumnezeu și de cer în viața lor „civilizată”, pe cât sunt ceilalți, care trăiesc în cele mai notorii și mai rușinoase păcate.

Obiecția 6. „Dar eu n-am făcut nimănui niciun rău și nici nu vreau să fac. De ce m-ar condamna Dumnezeu?”

Răspuns. Nu este un lucru suficient de rău să-L neglijezi pe Domnul care te-a creat și lucrarea pentru care ai fost trimis în lume, și să preferi creația mai mult decât Creatorul, să ignori harul care îți este oferit zilnic? Cel mai profund dintre păcate este să fii lipsit de sensibilitate la aceste lucruri! Morții nu simt că ei sunt morți, dar dacă, dintr-o dată, i-ai face vii, dacă tu însuși ai deveni dintr-o dată viu, ai conștientiza foarte repede cât de mult rău se găsește în tine și te-ai mira de felul cum tratezi, cu ușurătate, aceste lucruri.

Obiecția 7. „Eu cred că tu îi înnebunești pe oameni sub pretextul că vrei să îi convertești. Oamenii pot să ajungă la nebunie gândindu-se atât de mult la lucruri așa de înalte pentru ei”.

Răspuns. Ai putea fi mai nebun decât ești deja? Sau, cel puțin, poate exista o nebunie mai periculoasă decât aceea când îți ignori fericirea veșnică și te îndrepti singur către pierzarea ta? Un om nu poate fi niciodată într-o stare bună până nu este convertit. El nu-L cunoaște niciodată pe Dumnezeu, nu conștientizează păcatul, nici lumea, nu se cunoaște nici pe el și nici pe Hristos, nu știe nici care îi este rolul pe

pământ, până nu este convertit. Scriptura spune că unii oameni sunt „*nechibzuiți și răi; căci nu toți au credința*” (2 Tesaloniceni 3:2), și „*Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?*” (1 Corinteni 1:20; cf. Luca 15:17). Despre fiul risipitor ni se spune că, atunci când și-a venit în fire, s-a hotărât să se întoarcă. Este un lucru ciudat când oamenii nu vor să asculte de Dumnezeu și aleargă către Iad de teamă ca nu cumva să cadă pradă nebulniei dacă devin creștini.

Mai mult, ce anume se găsește în lucrarea lui Hristos la care El te cheamă, care ar putea să-l scoată din minți pe vreun om? Ar putea să înnebunească pe cineva dragostea lui Dumnezeu și chemarea Lui? Ar putea să te înnebunească să te gândești la gloria viitoare și să te lepezi de păcatele tale, să-l iubești pe aproapele tău și să îți găsești plăcere în slujirea lui Dumnezeu? Cum ar putea ca aceste lucruri să înnebunească pe cineva?

Atunci când spui că aceste lucruri sunt prea înalte pentru tine, de fapt Îl acuzi pe Dumnezeu că ar fi făcut un lucru rău prin a ne transmite Cuvântul Lui și a ne porunci să medităm la el zi și noapte. Cum pot să fie gândurile pentru care noi suntem creați și pentru care suntem chemați să trăim, prea înalte pentru noi? Acest argument este pur și simplu inuman și ne transformă în niște animale, dacă ar fi să trăim fără să ne gândim la lucrurile mai înalte, ci să ne concentrăm

doar la cele care țin de trup și de lumea aceasta. Dacă Raiul este un lucru prea înalt ca să te gândești la el și să îți planifici cum să ajungi acolo, atunci el va fi cu adevărat prea înalt ca să îl capeți vreodată.

Apoi, dacă Dumnezeu îi permite câteodată vreunui copil mai slab de-al Lui să fie distras de la gândurile cerești, chiar dacă nu le înțelege și merge înainte fără să fie călăuzit, între acesta și nebunul din lumea neconvertită, care consideră înțelepte distracțiile lumii acesteia, eu îl prefer mai degrabă pe primul.

Obiecția 8. „Nu cred că lui Dumnezeu Îi pasă prea mult de ce gândesc oamenii sau ce vorbesc ori ce fac ei, așa încât să facă un mare caz din asta”.

Răspuns. Judecând după cum pui problema, se pare că tu consideri fals Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, în ce ai putea să îți pui încrederea? Dacă nu crezi Scripturile, folosește-ți atunci rațiunea, căci vezi că Dumnezeu ne prețuiește atât de mult, încât El ne tot îndeamnă și ne susține în fiecare zi, în providența Lui pentru noi. Gândește-te în termeni omenești: ar cumpăra cineva un ceas și s-ar uita la el în fiecare zi, fără să îi pese dacă funcționează bine sau nu, dacă arată corect ora sau nu? Evident, dacă tu nu crezi că ochiul lui Dumnezeu vede și cercetează inimile și viețile noastre, cum ai putea sau te-ai aștepta ca El să te salveze atunci când vin necazurile peste tine? Dacă lui Dumnezeu nu-I pasă atât

de mult de tine, nici n-ai mai fi trăit acum, căci sute de boli ar fi putut să te distrugă deja, diavolul te-ar fi bântuit și te-ar fi târât prin multe rele, așa cum un pește mai mare îl devorează pe cel mai mic sau cum păsările răpitoare le chinuie pe altele. Este imposibil să crezi că Dumnezeu l-a creat pe om fără vreun scop sau utilitate. Iar dacă El l-a creat pe om cu un scop anume, atunci în mod cert acel scop Îl are pe Dumnezeu în vedere. De aceea, cum poți să crezi că nu Îi pasă dacă scopurile Lui sunt împlinite și dacă noi facem lucrarea pentru care am fost creați?

Fără îndoială, prin această obiecție ateistă, tu gândești că Dumnezeu a creat și susține întregul Univers în zadar. Pentru ce scop există celelalte creaturi, dacă nu pentru om? Ce altceva face pământul, decât să ne susțină și să ne hrănească? Animalele ne slujesc prin viețile și hrana pe care ele ne-o procură, la fel ca toate celelalte lucruri din această lume. După ce Dumnezeu a creat un loc atât de frumos și l-a așezat pe om să locuiască pe acest pământ, supunându-i toate lucrurile, cum ar putea El să nu aștepte nimic de la om sau să nu-i pese ce gândește, vorbește sau face omul? Acest lucru pare cu totul irațional.

Obiecția 9. „Am trăi într-o lume mult mai bună dacă oamenii n-ar face atât de mult zgomot în legătură cu religia”.

Răspuns. Omul a avut întotdeauna tendința de a lăuda vremurile trecute. Cei care trăiau în vremurile despre care

vorbești credeau și ei că, în vremea părinților lor, lumea era mai bună. Acesta este un obicei vechi, pentru că noi toți conștientizăm mai bine relele din vremurile noastre, dar nu le vedem cu claritate pe cele din generațiile anterioare. Dar probabil că tu vorbești așa cum gândești. Cei care iubesc lumea, gândesc că ea este cea mai bună atunci când se aliniază gândurilor lor și când au parte de cele mai bune plăceri lumesti. Nici nu mă îndoiesc că diavolul, ca și tine, ar spune că am trăi într-o lume mai bună dacă n-am avea creștini, pentru că astfel el și-ar face de cap, fiind mai puțin tulburat. Dar lumea este mai bună atunci când oamenii Îl iubesc, ascultă și prețuiesc cel mai mult pe Dumnezeu. Cum altfel ai putea să cunoști când lumea este bună sau rea, dacă nu prin intermediul lui Dumnezeu?

Obiecția 10. „Există atât de multe căi spre cer și religii încât nu știm care dintre ele este cea adevărată și, de aceea, vom rămâne așa cum suntem”.

Răspuns. Să stai într-o stare despre care știi că este greșită, doar pentru că există multe religii? Nimeni nu este mai departe de calea către cer decât păcătosul lumesc, carnal, neconvertit. Nu doar că oamenii de acest fel sunt în greșală în privința opiniilor lor, dar însăși cursul vieților lor este greșit. Dacă ai pleca într-o călătorie de care ar depinde viața ta, te-ai opri și te-ai întoarce, doar pentru că ai ajunge la o intersecție și pentru că ai vedea că unii călători merg într-o direcție și alții în altă direcție? Sau mai degrabă ai fi

atent să întrebi și să cercetezi pentru a vedea care este calea corectă?

Obiecția 11. „Nu văd în ce fel s-a îmbunătățit situația celor care sunt evlavioși, față de ceilalți. Ei sunt la fel de săraci și au aceleași necazuri ca și ceilalți”.

Răspuns. Este adevărat, și poate chiar mai mult decât atât, în situațiile când Dumnezeu găsește că este mai potrivit așa. Dar cei credincioși nu consideră prosperitatea pământească drept răsplata lor. Ei și-au acumulat comori și speranțe în cealaltă lume, altfel nu ar fi creștini adevărați. Cu cât mai puține lucruri au aici pe pământ, cu atât mai multe lucruri sunt acumulate drept comori în cer, și ei sunt mulțumiți să își aștepte răsplata din lumea viitoare.

Obiecția 12. „După ce vei spune tot ce poți, sunt hotărât să am și eu nădejde și să mă încred în Dumnezeu, să fac tot ce pot, dar nu voi face atât de mult zgomot pe tema asta”.

Răspuns. Cum ai putea să spui că faci tot ce poți când tu nu vrei să te întorci la Dumnezeu, ci inima ta se împotrivesc slujirii Lui sfinte? Da, aceea poate să fie dorința ta, dar rezultatul va fi pierzarea ta. Este adevărat că și dorința mea este ca tu să îți pui nădejdea și încrederea în Dumnezeu. Dar pentru ce îți pui nădejdea? Ca să fii mântuit, dacă te întorci și ești sfințit? Da, pentru aceasta ai promisiunea lui Dumnezeu și, de aceea, te implor să sper în ea și să nu abandonezi. Dar dacă tu speră să fii mântuit fără convertire și fără să trăiești o viață

sfântă, asta nu înseamnă să speri în Dumnezeu, ci în Satana sau în tine însuși, căci Dumnezeu nu ți-a dat nicio astfel de promisiune, ci ți-a spus tocmai contrariul. Satana, iubirea de sine și egoismul au făcut astfel de promisiuni și au creat în tine nădejdea că poți fi mântuit fără convertire și fără o viață sfântă.

Dacă obiecții și întrebări ca acestea sunt tot ce aveți să spuneți împotriva convertirii și a vieții sfinte, atunci tot ce aveți este nimic, sau chiar mai rău decât nimic. Dacă obiecții ca acestea sunt considerate în mintea voastră suficiente, motive clare pentru ca să vă convingă să uitați de Dumnezeu și să vă aruncați în Iad, Domnul să vă elibereze de astfel de gândire, de o înțelepciune atât de oarbă și de inimile voastre împietrite! Cum veți îndrăzni să folosiți măcar unul dintre aceste argumente atunci când veți ajunge înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu? Cum credeți că vă va ajuta atunci să spuneți: „Doamne, eu nu m-am întors la Tine, pentru că am avut atât de multe lucruri de făcut în lume, sau pentru că nu mi-au plăcut viețile unora dintre cei care spuneau că sunt creștini, ori pentru că am văzut oameni care aveau atât de multe opinii și atât de variate?” O, cât de repede va face de rușine lumina acelei zile toate aceste obiecții și motivații! Ați avut o lume de care să vă îngrijiți? Atunci să plătească ea pentru păcatele voastre și să vă mântuiască, dacă poate! N-ați avut o lume mai bună înaintea ochilor voștri? Nu vi s-a poruncit să căutați mai întâi Împărăția lui

Dumnezeu și neprihănirea Lui și, dacă faceți asta, toate celelalte lucruri se vor da pe deasupra? (Matei 6:33) Și nu vi s-a spus că *„deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are fâgăduința vieții de acum și a celei viitoare”* (1 Timotei 4:8)?

V-au împiedicat păcatele preinșilor creștini? Ar fi trebuit să vă învățați lecția mai bine și să luați aminte, datorită păcatelor lor, să fiți mai atenți, nu mai indiferenți. Scriptura, nu viețile lor, trebuia să fie regula vieții voastre. V-au împiedicat opiniile diferite privitoare la această lume? Dar Scriptura trebuia să fie standardul vostru, ea ar fi trebuit să vă învețe singura cale, calea cea dreaptă. Dacă ați fi urmat chiar și numai acea parte a ei care este clară și fără echivoc, nu ați fi ajuns la pierzare. Nu credeți că răspunsuri ca acestea vă vor aduce la tăcere când veți sta în prezența lui Dumnezeu? Chiar dacă acestea nu vă vor închide gurile, Dumnezeu are alte răspunsuri care vor face acest lucru, ca atunci când El l-a întrebat pe omul venit îmbrăcat în zdrențe la nunta împăratului: *„Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?”* (Matei 22:12). Altfel spus, *„Ce cauți în biserica Mea, printre credincioși, fără convertire și o viață sfântă?”* Dar ce răspuns a dat acel om? Textul ne spune că el a rămas mut, nu a avut nimic de spus. Claritatea acestui exemplu și măreția lui Dumnezeu vor stopa cu ușurință gurile celor mai confidenți dintre voi, chiar dacă acum probabil că sunteți foarte vocali și n-ați putea fi reduși la tăcere, indiferent ce vom spune noi.

Eu știu deja că nu există vreun motiv care să poată fi folosit atunci când vă veți afla înaintea Domnului și a întregii lumi. Fără îndoială, nu cred nici faptul că, în propriile voastre conștiințe, sunteți satisfăcuți cu motivele pe care le aveți, căci dacă ar fi așa, nici măcar n-ați încerca să vă pocăiți. Ce aveți de spus, păcătoșilor neconvertiți? Aveți vreun motiv pe care să îl oferiți pentru care să nu vă întoarceți acum din toată inima la Dumnezeu? Sau vreți să mergeți în Iad în ciuda tuturor îndemnurilor? Gândiți-vă la lucrurile acestea cât mai aveți timp, căci în curând va fi prea târziu. Ați putea găsi vreo greșală la Dumnezeu sau în lucrarea Lui? Este El un Stăpân rău? Este diavolul, pe care voi îl slujiți, un stăpân mai bun? Sau cumva firea pământească este mai bună? Este ceva dăunător în a trăi o viață sfântă? Sau este viața păcătoasă și lumească mai bună? Credeți în conștiințele voastre că v-ar face vreun rău să fiți convertiți și să trăiți o viață sfântă? Ce rău ar putea să vă facă? Este ceva greșit să aveți în voi Duhul lui Hristos și o inimă curățată? Este ceva greșit să fiți sfinți, atunci când Dumnezeu spune, „*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt*” (1 Petru 1:15-16; Levitic 20:7)? Este ceva rău să fii sfânt precum Dumnezeu? Stă scris că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său? Această sfințenie nu înseamnă nimic altceva decât chipul Său, asemănarea pe care Adam a pierdut-o și pe care Hristos, prin Cuvântul și Duhul Lui, le va restaura în voi, așa cum face cu toți cei pe care îi mântuiește.

Spune-mi adevărul, ca înaintea Domnului, chiar dacă nu ești dornic să trăiești o viață sfântă – nu este așa că ai muri mai degrabă ca unul dintre cei sfinți? Dacă ar fi să mori astăzi, nu este adevărat că ai prefera mai degrabă să mori ca un om convertit decât ca unul păcătos? Mai degrabă ca un om sfânt și ceresc decât ca un om pământesc și carnal? Nu ai spune și tu asemenea lui Balaam din Numeri 23:10 – „*O, de aş muri de moartea celor neprihăniți, și sfârșitul meu să fie ca al lor*”? Cândva trebuie să ajungi și tu la acest moment, să te hotărăști să fii convertit, altfel că vei trăi clipa când va fi prea târziu pentru asta. Dar ce anume te temi că vei pierde dacă te întorci la Dumnezeu? Cumva prietenii tăi? Fii fără frică, căci îi vei schimba cu alți prieteni: Dumnezeu va fi cel mai bun Prieten al tău, la fel ca și Hristos și Duhul Sfânt. De asemenea, orice creștin din lume va deveni prietenul tău. Vei câștiga astfel un Prieten care te va iubi mai mult decât toți cei din lume. Prietenii din lume, pe care tu i-ai pierde, te-ar fi ispitit să mergi împreună cu ei în Iad, dar nu te-ar fi putut elibera de acolo. Dar Prietenul pe care îl câștigi te va salva de la Iad și te va duce în odihna Sa veșnică.

Te temi cumva că îți vei pierde plăcerile? Crezi că nu vei mai fi vreodată fericit după ce ești convertit? Vai! Ce gândire bolnavă trebuie să fie să crezi că este o plăcere mai mare să trăiești în distracții nebunești și să îi faci pe plac firii tale pământești, decât să trăiești cu gândul gloriei și în dragoste față de Dumnezeu, în neprihănire, pace și bucurie în Duhul

Sfânt (Romani 14:17), lucruri care însoțesc starea de har! Dacă pentru tine este o plăcere mai mare să te gândești la averi decât este pentru un copil să se joace prostete, de ce n-ar fi o bucurie mai mare să te gândești la Împărăția cerurilor mai presus decât la bogățiile și plăcerile acestei lumi? Așa cum pentru un copil este o nebunie să își găsească încântarea în jucăriile lui, și să nu fie dispus să le schimbe pentru cele mai valoroase averi, tot așa este o nebunie pentru tine să îți găsești plăcere în carnalitate și răutate, în păcatele tale, în casele, terenurile, hrana și băutura ta, în onorurile și plăcerile lumii, mai mult decât în moștenirea cerească.

Dar cum îți vei mai găsi plăcerea și de ce îți vei mai alipi inima, când toate acestea vor fi pierdute? Nu te gândești la asta? Când plăcerile tale vor sfârși în oroare și când te vei stinge în stricăciune, plăcerile sfinților vor fi atunci cele mai bune. Eu însumi, în gândurile mele cu privire la dragostea lui Hristos și în anticiparea acelei zile binecuvântate care vine, degust doar puțin din plăcerile cerești. Dar trebuie să îți mărturisesc, din mica mea experiență, că, deși am gustat în trecut și din plăcerile lumești, cele două nu se pot compara. Există mai multă bucurie într-o zi trăită în sfințenie decât într-o întreagă viață de plăceri păcătoase. *„Căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății!”* (Psalmii 84:10). *„Doamne al*

oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!” (Psalmii 84:13).

Plăcerile celui rău sunt ca râsul unui nebun, care nu-și cunoaște ticăloșia și, de aceea, Solomon spune în Eclesiastul 2:2, „*Am zis râsului: ‚Ești o nebunie!‘*”, iar în Eclesiastul 7:2-6, el zice, „*mai bine să te duci într-o casă de jale decât să te duci într-o casă de petrecere; căci acolo îți aduci aminte de sfârșitul oricărui om, și cine trăiește își pune la inimă lucrul acesta. Mai bună este întristarea decât râsul; căci, prin întristarea feței inima se face mai bună. Inima înțelepților este în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii. Mai bine să ascuți mustrarea înțeleptului decât să ascuți la cântecul celor fără minte. Căci râsul celor fără minte este ca pârâitul spinilor sub căldare. Și aceasta este o deșertăciune”.*

Fără îndoială că toate plăcerile lumești nu sunt decât ca scărpinatul unui om pe care îl deranjează pielea. Dar boala este ceea ce determină nevoia lui de a se scărpinga. Rezultatul este ca acela al unui om care este gădilat. El n-are niciun motiv rațional de bucurie. În mod asemănător, scărpinatul tău, natura ta carnală, nesfințită, este ceea ce face viața sfântă să ți se pară plictisitoare, în timp ce senzualitatea, care nu satisface, ți se pare mai încântătoare. Dacă te vei întoarce la Dumnezeu, Duhul Sfânt îți va da o altă natură și alte înclinații, și atunci va fi mult mai plăcut pentru tine să scapi de păcatul tău decât îți este acum plăcut să îl îmbrățișezi. Atunci vei spune că n-ai cunoscut niciodată ce înseamnă

o viață împlinită și că niciodată nu ți-a fost atât de bine ca atunci când Dumnezeu și sfințenia au devenit bucuria ta.

Întrebare. Cum se face că oamenii sunt atât de lipsiți de rațiune în ce privește mântuirea, în timp ce sunt foarte sensibili la alte lucruri? Ce îi face atât de împotriviți la a fi convertiți încât este nevoie de atât de multe argumente pentru a susține un lucru așa de simplu și, chiar și așa, ei tot nu pot fi convinși, ci majoritatea continuă să trăiască și să moară neconvertiți?

Răspuns. Iată care sunt aceste cauze, enumerate în doar câteva cuvinte:

1. *Oamenii iubesc în mod natural lumea și firea lor pământescă, iar natura lor este la fel de vrăjmașă lui Dumnezeu și evlaviei după cum este natura unui șarpe față de un om.* Atunci când tot ceea ce noi spunem vine împotriva înclinației naturale a oamenilor, nu trebuie să ne surprindă când cuvintele noastre nu îi pot convinge.

2. *Oamenii sunt în întuneric spiritual și, de aceea, nu cunosc lucrurile pe care le aud, nici nu le înțeleg.* Este ca acela care s-a născut orb și aude pe cineva vorbind cu putere în favoarea luminii: cu ce îl ajută să audă, dacă el nu o vede? Oamenii aflați în întuneric nu știu cine este Dumnezeu, nu cunosc puterea crucii lui Hristos, nu știu ce înseamnă duhul sfințeniei sau ce câștig este să trăiești în dragoste, prin credință. Ei nu cunosc ce înseamnă siguranța, frumusețea și superioritatea moștenirii

cerești. Ei nu conștientizează ce înseamnă convertirea, ce înseamnă o minte sfântă și o viață trăită în evlavie, chiar dacă aud vorbindu-se despre toate acestea. Mințile lor sunt încețoșate de ignoranță. Ei sunt pierduți și sălbăticiți de păcat, ca un om care s-a pierdut în noapte și nu știe nici unde se află și nici cum să iasă la lumină, până când venirea zilei îl readuce pe calea cea dreaptă.

3. *Oamenii sunt siguri că ei nu au nevoie de convertire, ci doar de o reformare parțială.* Ei cred că se află pe calea către cer și că sunt chiar convertiți, dar adevărul este departe de ei. Dacă întâlnești vreunul dintre aceștia care umblă pe alte căi, străine de cer, ai putea să îl chemi să se întoarcă, și ai putea face acest lucru oricât de fierbinte, el totuși nu te va crede, și nici nu va fi convins că este pe o cale rătăcită.

4. *Oamenii sunt robi ai propriilor firi pământești, înecați în această lume, pe care se bizuie, acumulându-și comori pentru lăcomia lor.* Poftele, patimile și dorințele lor le-au captivat și le controlează mințile atât de mult încât ei nu pot să aibă tăria de a le respinge sau de a lua în considerare o altă cale. Așa spune bețivul, „Îmi place un pahar de băutură bună, nu pot să rezist fără el”. Cel lacom spune, „Îmi plac mâncărurile gustoase, nu rezist în fața uneia”. Curvarul zice, „Nu mă pot abține să nu îmi satisfac poftele”. Și tot așa. Astfel, acești oameni au devenit sclavii trupurilor lor, captivi neputințelor lor. Ceea ce ei nu-și doresc să facă, obișnuiesc să spună că nu pot face. Așa este omul lumesc, cucerit de

lucrurile pământești, încât el nu are nici dorință, nici gânduri, nici timp pentru lucrurile cerești. Este ca în visul lui faraon din Geneza 41, când vacile mai slabe le-au mâncat pe cele grase. Tot așa, acest pământ slab și pustiu le mănâncă oamenilor toate gândurile despre cer.

5. Unii oameni sunt atât de influențați de prietenii lor, încât ei ajung să gândească lucruri cinice despre viața evlavioasă, doar pentru că i-au auzit în mod repetat pe prietenii lor vorbind împotriva ei. Mai mult, ei cred că riscă aceleași lucruri ca și alții și, de aceea, rămân pe căile lor păcătoase. Când vreunul dintre ei moare și este aruncat în Iad, ei nu se tulbură prea mult, pentru că prietenii lor spun că nu știu unde s-a dus mortul. Astfel, ei se agață de păcătoșenia lor, căci nu știu că tovarășii lor urlă acum în chinuri! În Evanghelia după Luca, capitolul 16, bogatul aflat în Iad și-a dorit să se ducă cineva să îi avertizeze pe cei cinci frați ai lui, ca să nu vină și ei în acel loc de chin. Este ca și cum el ar fi știut gândirea și viețile lor, și știa unde aveau ei să ajungă, pentru că el deja se afla acolo. Dar, vai, ei n-ar fi crezut nici dacă cineva ar fi venit din morți să le spună!

Îmi amintesc despre un pod care exista cândva peste râul Severn. Un domn mi-a povestit că un cioban își îndrepta turma de miei peste acel pod când, la un moment dat, a intervenit un obstacol în calea lor, iar unul dintre miei a sărit peste marginea podului și, alunecând, a căzut în râu. Restul mieilor, văzându-l pe acesta, au sărit și ei peste marginea

podului, unul după altul, și aproape toți s-au înecat. Se pare că toți cei care s-au aflat în spate nu au știut ce soartă îi aștepta, căci tot ceea ce ei au făcut a fost să îi urmeze pe tovarășii lor. La fel este și cu oamenii neconvertiți și carnali: moare unul dintre ei și ajunge în Iad, și alții îi urmează pe aceeași cale. Cu toate acestea, ei continuă să îi urmeze pe cei morți, pentru că ei nu știu și nu iau aminte la soarta celor de dinaintea lor. O, dar atunci când moartea le deschide mințile și văd ce se află de cealaltă parte a zidului, în cealaltă lume, ce n-ar da să se poată întoarce în această lume!

6. Mai mult, oamenii au un vrăjmaș subtil, rău, diavolul, pe care nu îl pot vedea și care își face jocul în întuneric. Principala lui preocupare este să împiedice convertirea lor și să îi păstreze în starea în care se află, convingându-i să nu creadă Scripturile și să nu își necăjească mințile cu lucrurile religioase. El este preocupat să îi determine să gândească rău despre viața evlavioasă sau să creadă că este o chestiune neînsemnată, ori că ar putea fi mântuiți fără convertire și fără toată această agitație. El îi amăgește mereu spunându-le că Dumnezeu este atât de îndurător încât El nu va condamna pe niciunul ca ei sau, cel puțin, că ei mai pot convertirea amâna câtva timp, găsimdu-și plăcerea în această lume și continuând încă puțină vreme în păcate. După el, oamenii se pot pocăi și mai târziu. Prin astfel de minciuni și amăgiri, diavolul îi ține pe majoritatea oamenilor în robia lui, conducându-i spre distrugere.

Iată, acestea sunt o parte dintre multele impedimente care îi țin neconvertiți pe atât de mulți oameni, chiar dacă Dumnezeu a făcut atât de mult pentru ei și chiar dacă Hristos a suferit atât de mult. Chiar dacă predicatorii le-au spus atât de multe lucruri spre convertirea lor, ei rămân încă nemișcați. Chiar și atunci când argumentele lor sunt reduse la tăcere și sunt incapabili să mai răspundă cu ceva, împotrivindu-se Domnului care îi cheamă să se întoarcă la El, ca să nu moară, pe cea mai mare parte a lor nimic nu îi poate convinge. Astfel, după toate acestea, nu ne mai rămâne nimic de făcut pentru ei, decât să deplângem pieirea lor.

7

ÎNCĂPĂȚÂNAREA OMULUI ÎN CONDAMNAREA PROPRIE

„Spune-le: ,Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11).

V-am arătat până acum cât de raționale sunt poruncile lui Dumnezeu și care sunt obiecțiile lipsite de logică ale omului rău, în neascultarea lui. Dacă nimic nu îi va determina să se întoarcă la Dumnezeu, ci oamenii vor rămâne încăpățânați în refuzul lor, ne vom uita acum la cine este acela care se face vinovat de condamnarea lor. Acest lucru mă conduce la ultima parte a studiului nostru. Ceea ce se poate spune de departe este că, dacă după toate acestea, oamenii nu se întorc la Dumnezeu, nu este vina Lui că ei ajung să fie condamnați, ci ei înșiși se fac vinovați de aceasta. Ei mor pentru că vor să moară, pentru că nu vor să se întoarcă la El.

Dacă tu vrei să mergi în Iad, cine este vinovat? Iată, în pasajul acesta, Dumnezeu nu poate fi făcut vinovat de sângele tău. Dacă tu vei fi pierdut, responsabilitatea nu poate să cadă asupra Lui. Da, o parte de vină îi poate fi atribuită unui predicator neglijent. O altă parte le poate fi atribuită celor care te încurajează sau nu te împiedică să păcătuiești. Dar un lucru este sigur - responsabilitatea nu Îi poate fi atribuită lui Dumnezeu. În ce privește via Lui neroditoare, Domnul spune în Isaia 5:1-4: *„Voi cânta Preaiubitului meu, cântarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit de pietre, și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei, și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici. Acum dar, - zice Domnul - locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce i-aș mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni?”* Ce putea să îi facă mai mult, după ce a plantat-o într-un sol roditor, a îngădit-o, a înconjurat-o cu pietre și a sădit în ea cele mai alese vițe? Tot așa, El ți-a dat un suflet și te-a înzestrat cu rațiune. El acoperit toate nevoile tale și ți-a dat o Lege perfectă și dreaptă. Atunci când tu ai încălcat-o și te-ai distrus singur, El a avut milă de tine și L-a trimis pe Fiul Lui, printr-o minune a îndurării Sale, ca să moară pentru tine, să fie o jertfă pentru păcatele tale, și astfel El era în

Hristos, împăcând lumea cu Sine. Domnul Isus a fost darul Lui trimis pentru tine, odată cu viața veșnică în El, cu condiția ca tu să Îl primești și să te întorci la Dumnezeu.

Cu această condiție rezonabilă, El ți-a oferit iertarea fără plată a tuturor păcatelor. El a scris acest lucru în Cuvântul Lui și l-a pecetluit cu Duhul Lui, trimițându-l la tine prin slujitorii Lui, predicatorii Evangheliei. Ei ți-au făcut adesea oferta Evangheliei și te-au chemat să o primești și să te întorci la Dumnezeu. Au insistat înaintea ta în Numele Lui și au apelat la rațiunea ta, răspunzând celor mai ciudate întrebări din partea ta. El a avut îndelungă răbdare și te-a așteptat, tolerându-te să Îl abuzezi în față. El te-a susținut cu îndurare în mijlocul păcatelor tale, te-a înconjurat cu tot felul de binecuvântări. El ți-a trimis și suferințe ca să îți amintească de nebunia ta și să te cheme să îți vii în fire. De asemenea, Duhul Lui s-a luptat adesea cu inima ta și ți-a spus în conștiința ta: „Întoarce-te, păcătosule, întoarce-te la Acela care te cheamă! Încotro te îndrepti? Ce faci? Știi care vor fi consecințele faptelor tale? Câtă vreme vrei să îți mai urăști prietenii și să îți mai iubești dușmanii? Când te vei lepăda de toate acestea și te vei întoarce, dedicându-ți viața lui Dumnezeu și Răscumpărătorului tău? Când te vei întoarce?”

Iată, aceste îndemnuri au fost folosite mereu în ceea ce vă privește, dar voi ați amânat constant, chiar dacă ați fost avertizați, căci Dumnezeu v-a chemat ca „*astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile*” (Evrei 3:13-15). De ce să

nu te întorci curând, fără vreo altă amânare? Ți-a fost pusă înaintea viața prin Evanghelie, bucuriile cerului au fost deschise în fața ochilor tăi. Certitudinea lor ți-a fost arătată, la fel ca siguranța chinurilor veșnice ale celor condamnați. Ce ai mai putea să ceri, după ce ți-au fost arătate chiar Raiul și Iadul? Isus a fost „*zugrăvit ca răstignit*” (Galateni 3:1). De sute de ori ți s-a demonstrat că nu ești altceva decât un suflet pierdut, dacă nu vii la El. La fel de des ți s-a vorbit despre răutatea păcatului, despre deșertăciunea lumii și despre toate plăcerile și bogățiile ei, despre cât de scurtă și nesigură este viața și despre durata infinită a bucuriei sau a chinului în viața viitoare. Toate acestea ți-au fost spuse în mod repetat, până când ai oboșit să le tot auzi și chiar ai început să le batjocorești pentru că le-ai auzit atât de des. Tu ai ajuns ca și câinele fierarului, care este atât de obișnuit să doarmă la zgomotul ciocanelor și să vadă flăcările din cuptor, încât nici nu le mai observă. Cu toate acestea, chiar dacă nici unul dintre aceste lucruri nu te-a convertit, totuși ești viu azi, și ai putea chiar acum să ai parte de îndurare, dacă ai avea inimă să o iei în considerare. După toate acestea, gândește rațional, fii tu judecătorul - este vina lui Dumnezeu sau a ta dacă vei rămâne neconvertit și vei fi condamnat? Dacă vei muri acum, toate consecințele se vor datora faptului că tu ai vrut să mori.

Ce ți-am mai putea spune? Cu ce am putea să te convingem? Ai putea să spui, cu toată onestitatea, „Am vrut să

fiu convertit și să devin o făptură nouă, dar n-am putut. Am dorit să mi se ierte păcatele, dar nu a fost posibil. Am vrut să îmi schimb prietenii, gândurile, vorbele, dar nu a fost cu puțință”. De ce nu s-a putut, dacă tu ai vrut? Ce anume te-a împiedicat, dacă nu răutatea inimii tale? Cine te-a forțat să păcătuiești și cine te-a împiedicat să îți faci datoria de creștin? N-ai avut parte de aceeași învățătură, de același timp la dispoziție și de aceeași libertate ca să fii evlavios ca și ceilalți credincioși? De ce atunci nu ai fost la fel de sfânt? Au fost cumva ușile bisericii închise în fața ta? Sau cumva tu ai ținut biserica la distanță sau ai stat acolo și ai dormit, având urechile astupate la mesajul care ți-a fost predicat? A pus Dumnezeu cumva vreo excepție cu privire la tine în Cuvântul Lui, atunci când a invitat păcătoșii să se întoarcă și când le-a promis îndurare acelor care vor face acest lucru? A spus El cumva, „Îi voi ierta pe toți cei care se pocăiesc, cu excepția ta?” Ți-a refuzat El libertatea de a te închina Lui într-un mod sfânt? Ți-a interzis El să te rogi înaintea Lui, pe când altora le-a permis acest lucru? Este evident, și tu știi acest lucru, că El n-a făcut niciunul dintre lucrurile acestea.

Nu Dumnezeu a fost cel care te-a ținut la distanță și nici nu te-a îndepărtat de la El, ci tu ai fost cel care a fugit de El și care L-ai uitat. Iar atunci când te-a chemat la El, nu ai vrut să vii. Dacă Dumnezeu te-ar fi exclus din promisiunea Lui generală și din oferta îndurării Lui, sau ți-ar fi spus - „Tu stai acolo! Nu vreau să am de-a face cu persoane ca tine. Să

nu te rogi înaintea Mea, căci nu te voi asculta, indiferent cât de mult te vei pocăi și vei striga după milă”, ai putea avea ceva de spus împotriva lui Dumnezeu. Dacă El nu ți-ar fi lăsat nimic în care să te încrezi decât disperarea, atunci ai fi avut o scuză rezonabilă. Ai fi putut spune: „Care ar mai fi folosul să mă pocăiesc și să mă întorc, dacă nu îmi va aduce niciun lucru bun?” Dar nu acesta este cazul tău. Tu ai fi putut să Îl ai pe Hristos ca Domnul și Mântuitorul tău, la fel ca alții, dar nu ai vrut, pentru că nu te-ai simțit suficient de bolnav ca să crezi că ai nevoie de un Medic și pentru că n-ai vrut să scapi de boala ta. Ai spus în inima ta ca acei răzvrățiți din Luca 19:14: *„Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi”*. Hristos te-ar fi adunat sub aripile mântuirii Lui, dar *„n-ai vrut!”* (Matei 23:37).

Dar ce dorință a exprimat Domnul în Cuvântul Lui sfânt spre binele tău! Cu ce compasiune a stat El înaintea ta și ți-a spus: *„O, de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele!”* (Psalmii 81:13)! *„O! de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor!”* (Deuteronom 5:29). *„Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege și s-ar gândi la ce li se va întâmpla”* (Deuteronom 32:29). El putea fi Dumnezeul tău și putea să facă pentru tine tot ceea ce sufletul tău ar fi dorit, conform cu voia Lui, dar tu ai iubit mai mult lumea și firea ta pământească și, de aceea, n-ai vrut să te apropii de El și să Îl ascuți. Chiar dacă tu L-ai linguși și I-

ai vorbi folosind cuvinte alese, atunci când a venit vorba să te apropii de El, „*poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor*” (Psalmii 81:11-12). Nu te mira, atunci, dacă El te-a lăsat în voia poftelor tale și tu ai umblat după sfatul minții tale.

Acum, El apelează la rațiunea ta și te întreabă: „Ce găsești greșit în Mine și în slujirea Mea, ca să fii atât de împotrivor Mie? Ce rău ți-am făcut, păcătosule? Am meritat Eu acest tratament din partea ta? Ți-am arătat multă îndurare și te-am binecuvântat în multe feluri. Pentru care dintre acestea merită să Mă disprețuiești astfel? Cine este vrăjmașul tău, Eu sau Satana? Cine vrea distrugerea ta, Eu sau firea ta carnală? De ce anume merită să fugi – de o viață sfântă sau de o viață de păcat? Dacă vei pieri, vei aduce distrugerea asupra ta cu mâinile tale, prin Mă refuza, Eu, Domnul, care vreau să te mântuiesc”. „*Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să-L părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău, și să n-ai nicio frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor*” (Ieremia 2:19). „*Așa vorbește Domnul: ,Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine, au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic? Ei n-au întrebat: ,Unde este Domnul, care ne-a scos din țara Egiptului, care ne-a povățuit prin pustie, printr-un pământ*

uscate și plin de gropi, printr-un pământ unde domnește seceta și umbra morții, printr-un pământ pe unde nimeni nu trece și unde nu locuiește nici un om?” (Ieremia 2:5-6).

Iată, El cheamă, cum a chemat în vechime creația Lui să asculte controversa dintre tine și El. „*Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi! Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei și i-am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron și Maria! Poporul Meu, adu-ți aminte ce plănuia Balac împăratul Moabului, și ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor, și ce s-a întâmplat din Sitim până la Ghilgal, ca să cunoști binefacerile Domnului!*” (Mica 6:3-5). „*Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul vorbește: Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine’. Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuiri, copii stricați! L-au părăsit pe Domnul, L-au disprețuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele*” (Isaia 1:2-4). „*Pe Domnul Îl răsplătiți astfel! Popor nechibzuit și fără înțelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, Te-a întocmit și ți-a dat fință?*” (Deuteronom 32:6). Când El a văzut că tu L-ai uitat și te-ai lepădat de El pentru nimicuri, îndepărtându-te de Domnul tău și de viață, pentru a umbla după pleava lumii acesteia, El ți-a vorbit despre nebunia ta și te-a chemat la o altă cale a vieții, mai avantajoasă: „*Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și*

cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David. Căutați-L pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:1-3, 6-7). Iar atunci când nu voiai să auzi aceste cuvinte, cât de serioase erau reproșurile Lui la adresa ta și acuzațiile Lui împotriva ta, împotriva încăpățânării tale: „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ieremia 2:13).

Cât de des a venit El înaintea ta, invitându-te să te întorci la El și să fii mântuit fără plată! „Și Duhul și Mireasa zic: ‚Vino!’ Și cine aude, să zică: ‚Vino!’ Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17). Dar tu Îl obligi să deplângă starea ta, după toate ofertele Lui: „nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:40). El te-a invitat să cinezi cu El în Împărăția harului Său, dar tu te-ai scuzat, spunând că ești ocupat cu terenurile tale,

cu vitele tale și cu afacerile tale lumești. Când n-ai vrut să vii la El, ai argumentat că, de fapt, nu poți veni. De aceea, L-ai provocat să concluzioneze că tu nu vrei niciodată să guști din cina Lui (Luca 14:15, 24). După toate acestea, cine poate fi învinuit, dacă nu tu? Care ar putea fi cauza principală a condamnării tale, dacă nu propria ta dorință de a rămâne în păcat? Vei fi condamnat! Situația ta este prezentată de însuși Hristos, în Proverbe 1:20-33: *„Înțelepciunea strigă pe ulițe, își înalță glasul în piețe: strigă unde e zarva mai mare; la porți, în cetate, își spune cuvintele ei: ,Până când veți iubi prostia, proștilor? Până când le va plăcea batjocoritorilor batjocura, și vor urî nebunii știința? Întoarceți-vă să ascultați muștrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele... Fiindcă eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna și nimeni ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile mele, și nu vă plac muștrările mele, de aceea și eu, voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza, când vă va apuca groaza ca o furtună, și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea. Atunci mă vor chema, și nu voi răspunde; mă vor căuta, și nu mă vor găsi. Pentru că au urât știința și n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile mele și au nesocotit toate muștrările mele. De aceea, se vor hrăni cu roada umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor. Căci împotrivirea proștilor îi ucide și liniștea nebunilor îi pierde; dar cel ce m-ascultă va*

locui fără grijă, va trăi liniștit și fără să se teamă de vreun rău”.

Am considerat că este cel mai bine să îți citez întreg pasajul, pentru că el arată atât de bine care este cauza distrugerii celor răi. Aceasta nu stă în faptul că Dumnezeu nu i-ar învăța, ci în faptul că ei nu vor să fie învățați. Nu că Dumnezeu nu i-ar chema, ci ei nu vor să se întoarcă la îndemnul Lui. Încăpățânarea lor este cauza distrugerii lor.

APLICAȚII

1. Se poate vedea din aceste lucruri nu doar ce blasfemie și lipsă de sfințenie este să Îi atribui lui Dumnezeu vina distrugerii omului, dar și cât de nepotrivit este ca acești ticăloși să aducă o astfel de acuzație împotriva Creatorului lor. Ei strigă împotriva lui Dumnezeu, spun că El nu le dă har și că amenințările Lui sunt severe, că Dumnezeu ar trebui să îi ierte pe cei care nu sunt convertiți și sfințiți! Ei gândesc că ar fi o pedeapsă prea aspră ca un om să sufere pe vecie pentru un păcat mărunț. De asemenea, ei cred că, dacă sunt condamnați, ei nu pot schimba nimic. Între timp, totuși, ei sunt preocupați cu distrugerea proprie, decapitându-și propriile suflete și împotrivindu-se tuturor celor care vor să îi oprească. Ei spun că Dumnezeu ar fi crud dacă i-ar condamna, dar ei înșiși se manifestă cu cruzime față de propriile ființe, prin faptul că se aruncă singuri în flăcările Iadului. Chiar dacă Dumnezeu le-a spus că pierzarea este aproape de

ei, nici amenințările Lui, nici îndemnurile Lui și nici altceva care poate fi spus nu îi oprește. Îi putem vedea aproape distruși. Nepăsarea lor, viețile lumești și carnale, ne spun că se află sub puterea diavolului. Noi știm, de asemenea, că, dacă ei mor înainte să fie convertiți, nimic din lumea aceasta și din lumea viitoare nu îi poate salva. Fără îndoială, cunoscând nesiguranța vieților lor, ne temem în fiecare zi ca nu cumva să fie aruncați în foc. De aceea, noi insistăm înaintea lor, îndemnându-i să manifeste măcar puțină compasiune față de sufletele lor și să nu se distrugă singuri atâta vreme cât mai au acces la îndurarea lui Dumnezeu, dar ei tot nu vor să ne audă. Îi implorăm să se lepede de păcatele lor și să vină la Hristos fără întârziere, pentru a căpăta îndurare, dar ei nici nu vor să audă de așa ceva. Cu toate acestea, ei gândesc că Dumnezeu este crud dacă îi condamnă.

O, păcătoși încăpățânați și ruinați! Nu Dumnezeu este crud cu voi, ci voi sunteți cruzi cu propriile vieți. Vouă vi se spune că trebuie să vă întoarceți, altfel veți arde, dar nu vreți să faceți acest lucru. Vi se predică faptul că, dacă insistați în păcatele voastre, veți atrage asupra voastră, alături de ele, și blestemul lui Dumnezeu, dar voi alegeți să vă lipiți inimile de ele. Vi se spune de asemenea că nu există nicio cale de a ajunge la fericire, decât prin sfințenie, și totuși nu vreți să fiți sfinți. Ce altceva ar putea să vă spună Dumnezeu? Ce ar putea să mai facă El ca să vă dea îndurarea Lui? El vă oferă mila Lui, dar nu vreți să o primiți. Voi vă aflați în groapa

păcatului și a pierzării, iar El vrea să vă întindă mâna ca să vă scoată din ea, dar Îi refuzați ajutorul. El dorește să vă curețe de păcate, dar voi doriți să le păstrați. Voi iubiți poftele voastre, lăcomia voastră, distracțiile și bețiile voastre, și nu vreți să le abandonați. Ați vrea cumva ca El să vă ducă în cer indiferent dacă voi vreți sau nu lucrul acesta?

Ori ați vrea ca El să vă ducă în cer împreună cu păcatele voastre? Atenție, acest lucru este imposibil – mai degrabă v-ați putea aștepta ca El să întunece soarele. Ce? O inimă nesfințită și carnală în Rai! Este imposibil, pentru că *„nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună”* (Apocalipsa 21:27), căci *„ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?”* (2 Corinteni 6:14-15). *„Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă”* (Romani 10:21). Ce veți face acum? Veți striga la Dumnezeu pentru îndurare? Iată, Dumnezeu vă cheamă să căpătați îndurarea Lui, dar voi nu vreți. Predicatorii văd paharul otrăvit din mâna bețivului și îi spun că este otravă în el, arătându-i dorința lor de a căpăta îndurare pentru sufletul lui și de a se întoarce de la judecata lui, și totuși bețivul nu-i va asculta. El trebuie și vrea să își bea paharul. Îi place acest lucru și, de aceea, chiar dacă pentru el urmează Iadul, el spune că nu se poate abține. Ce altceva le-am putea spune unor astfel de oameni?

Celor nepăsători și necredincioși le spunem că o astfel de viață nu îi va duce niciodată în Rai. Dacă în spatele vostru s-ar afla un urs, cât de repede v-ați schimba atitudinea, dar atunci când blestemul lui Dumnezeu se află înapoia voastră, iar Satana și Iadul sunt la câțiva pași de voi, voi nici nu vă agitați, ci doar întrebați zeflemist: „Ce tot atâta tam-tam despre religie?” Pentru voi, un suflet nemuritor nu valorează nimic? Aveți milă de voi înșivă! Dar ei nici nu vor să audă, nu-și doresc compasiune pentru ei înșiși. Noi le spunem că sfârșitul lor va fi amar, căci „*Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?*” (Isaia 33:14). Cu toate acestea, ei trăiesc în continuare nepăsători. Mai mult, acești sărmani ticăloși spun că Dumnezeu este prea îndurător ca să îi condamne, când realitatea este că, de fapt, ei se condamnă singuri, crud și fără milă. Chiar dacă am cădea în genunchi înaintea lor, nu îi putem opri, căci ei merg cu pas grăbit către Iad, și totuși nu cred că aceasta este direcția vieților lor. Dacă i-am implora, în Numele lui Dumnezeu, care i-a creat și care îi păzește, de dragul lui Hristos, care a murit de dragul sufletelor lor sărmane, să aibă îndurare față de ei înșiși și să se întoarcă de pe calea către Rai, să vină la Hristos câtă vreme brațele Lui sunt primitoare, intrând pe calea vieții câtă vreme ușa este deschisă, totuși ei nu se lasă convinși.

Chiar dacă am muri pentru ei, tot n-am putea să îi convingem nici măcar să se gândească la aceste lucruri în sinea

lor, darămite să se întoarcă la Dumnezeu. Și totuși, ei continuă să spună, „Eu sper că Dumnezeu va fi îndurător”. Ei n-au citit niciodată ce spune El în Isaia 27:11: *„Când i se usucă ramurile, sunt rupte; vin femeile, să le ardă. Căci acesta era un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce l-a făcut n-a avut milă de el, și Cel ce l-a întocmit nu l-a iertat”*. Dacă nu s-ar găsi nimeni care să te îmbrace atunci când ești gol și să te hrănească atunci când ești flămând, ai spune despre oameni că sunt lipsiți de milă. Dacă cineva te-ar arunca în închisoare și te-ar chinui acolo, ai spune despre acel om că este crud. Cu toate acestea, tu însuți îți faci mai mult rău, de mii de ori mai mult decât aceștia, ba chiar îți arunci atât sufletul cât și trupul în Iad pe vecie, dar niciodată nu te plângi de lipsa ta de milă! Ba chiar mai rău, Dumnezeu, care te-a așteptat în toată această vreme cu îndurarea Lui, ajunge să fie considerat crud, dacă te pedepsește în final! Fără îndoială, pentru astfel de oameni, se pare că, dacă Dumnezeu cel sfânt al cerului nu le va da acestor ticăloși abilitatea de a călca în picioare sângele Fiului Lui și, ca și evreii din vechime, de a scuipa constant Fața Lui, de a vorbi împotriva Duhului harului, de a batjocori sfințenia și a glumi despre păcat și, după toate acestea, dacă nu îi va mântui prin îndurarea pe care acum ei o resping, ar trebui ca tot Dumnezeu să fie etichetat drept lipsit de milă față de ei! Dar Scriptura spune că El va fi drept în judecata Lui și că nu va putea fi judecat de un vierme păcătos.

Știu că există multe obiecții aduse de acești oameni împotriva Domnului, dar nu am de gând să le răspund acum, pentru că am făcut acest lucru deja în cartea mea intitulată *Tratat despre Judecată*. Este suficient să spun că, dacă astfel de oameni ar fi fost atenți să evite păcatul și pierzarea lor așa cum au fost în a găsi modalități prin care să Îl învinuiască pe Dumnezeu, ar fi descoperit că își pot folosi mintea mai util, ar fi greșit mai puțin cu privire la Dumnezeu și ar fi fost mai folositori propriilor persoane. Atunci când suntem conștienți de existența unui monstru atât de hidos precum păcatul din noi, de existența unui lucru atât de grav precum judecata și de cea a unui lucru atât de îngrozitor precum Iadul, am putea gândi că este un lucru ușor să știm a cui este vina - a lui Dumnezeu sau a omului? Unii oameni au ajuns să fie judecători atât de părtinitori ai propriilor persoane, încât li se pare mult mai ușor să-L acuze pe Dumnezeu, care este Perfecțiunea Infinită și Bunătatea întruchipată, decât să își acuze propriile inimi, așa cum au făcut primii noștri părinți, pe care ei îi imită - „*Femeia pe care [Tu] mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat*” (Geneza 3:12) - sugerând că Dumnezeu ar fi fost de vină. Astfel, ei spun că „nu mi-ai dat înțelepciunea să discern, nici voința ca să fac o alegere mai bună; lucrurile pe care le-ai pus înaintea mea m-au ispitit și poftele care mi-au stat înaintea au primit permisiunea Ta de a mă convinge”.

Dar haideți să analizăm două obiecții în acest sens.

Obiecția 1. „Dar noi nu ne putem converti singuri, căci nu putem face nimic fără harul lui Dumnezeu: „Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă’ (Romani 9:16)”.

Răspuns. Dumnezeu are două grade de îndurare pe care le arată oamenilor: îndurarea convertirii, care vine prima, și îndurarea mântuirii, care vine mai la urmă. Pe cea de-a doua, El o va da doar acelor care vor și care aleargă, căci El a promis-o doar acestora. Astfel, convertirea înseamnă a-i face dornici pe aceia care nu doresc și, chiar dacă dorința și străduințele tale nu sunt meritorii în ce privește harul Lui, totuși refuzul tău conduce la faptul că ți se neagă accesul la har. Neputința ta constă în însăși lipsa ta de dorință, iar lucrul acesta nu îți scuză păcatul, ci îl face chiar mai grav. Tu ai putea să te întorci la Dumnezeu, dacă ți-ai dori cu adevărat acest lucru. Și, dacă voința ta este atât de coruptă încât nimic nu o poate mișca decât harul eficient, atunci ai cu atât mai mult un motiv să cauți acel har și să te agăți de el, folosind mijloacele pe care Dumnezeu le-a lăsat pentru convertire, nu ignorându-le sau împotrivindu-te lor. Fă în primul rând ceea ce ești capabil să faci, și apoi vino să te plângi că Dumnezeu îți refuză harul, dacă vei descoperi că, într-adevăr, așa ar sta lucrurile.

Obiecția 2. „Dar tu pari să sugerezi prin mesajul tău faptul că omul are voință liberă”.

Răspuns. Discuția legată de liberul arbitru este dincolo de capacitatea ta și, de aceea, nu te voi necăji cu nimic altceva decât prin a-ți spune aceasta: voința ta este în mod natural liberă, adică este o capacitate de a lua decizii de unul singur, dar ea este înclinată către rău și se opune binelui. De aceea, experiența tristă ne arată că omul nu are o libertate morală virtuoasă și că răutatea omului și stricăciunea libertății lui sunt lucrurile care merită pedeapsa. Ceea ce îți cer este să nu ne prostesti cu opiniile tale. Dacă ai avea un dușman atât de rău încât s-ar năpusti asupra ta și te-ar lovi de fiecare dată când v-ați întâlni, dacă el ar lua viețile copiilor tăi, l-ai scuza pentru că el ți-ar spune, „Nu am voință liberă; asta este natura mea și nu pot alege să fac altceva decât dacă Dumnezeu îmi dă har”? Dacă ai avea un angajat care te fură, ai accepta un astfel de răspuns de la el? Cum ar fi dacă orice hoț și orice criminal, care ar fi adus înaintea legii, ar da un astfel de răspuns: „Eu n-am voință liberă, nu pot să îmi schimb inima! Ce aş putea să fac fără harul lui Dumnezeu?” Ar fi ei achitați pe baza acestui lucru? Dacă nu, atunci de ce crezi că tu vei fi achitat astfel pentru o viață de păcat săvârșit împotriva Domnului?

2. *Se pot vedea din aceste lucruri, de asemenea, trei realități: (1) subtilitatea ispitei și a ispititorului; (2) înșelăciunea păcatului și (3) nebunia omului corupt.* Este evident că Satana este un ispititor subtil, care poate convinge cea mai mare parte a oamenilor din lume să meargă intenționat în

focul veșnic, chiar dacă au parte de multe avertismente. Păcatul este și el, cu adevărat, un lucru înșelător, care poate amăgi mii de oameni să fugă de viața veșnică, dând-o la schimb pentru lucruri atât de banale și lipsite de valoare! Mai mult, omul este o creatură nebună, care se înșeală singur în ce privește mântuirea, dând viața veșnică pentru lucruri despre care cunoaște că sunt nimic, ba chiar pentru un vrăjmaș, un vrăjmaș cunoscut! Te-ai gândi, în mod normal, că este imposibil ca un om sănătos la minte să poată fi convins să se arunce în foc pentru un lucru de nimic, să își distrugă viața pentru un fleac. Și totuși, oamenii se lasă amăgiți și atrași pe calea către Iad exact în felul ăsta. Dacă viețile voastre trupești ar sta în propriile mâini, astfel încât n-ați putea să muriți decât atunci când v-ați pune singuri capăt vieților, cât timp ați trăi? Și totuși, când focul cel veșnic este în mâinile voastre, așa încât ați putea să vă distrugeți atunci când vreți, cât de puțini se vor feri de propria pierzare? O, ce ființă nebună este omul! Și ce lucru amăgitor și nebunesc este păcatul!

3. Putem vedea din aceste lucruri și faptul că nu trebuie să ne mire prea mult când vedem că oamenii răi îi împiedică și pe alții să meargă pe calea către cer și caută să îi atragă în păcat și să îi țină acolo, astfel încât să îi țină pe cât de mulți în starea de neconvertiți! V-ați putea aștepta ca oamenii care nu au milă de ei înșiși, să aibă milă de alții? Sau ca aceia care

nu își fac probleme cu privire la distrugerea propriilor persoane să își facă griji cu privire la pierzarea altora? Este evident că ei sunt puși pe a face mai mult rău altora decât propriilor persoane.

4. *În ultimul rând, putem vedea că omul este pentru sine cel mai mare vrăjmaș, și că cea mai mare judecată în această viață, care poate cădea asupra lui, este să fie lăsat în voia minții lui.* Astfel, cea mai mare lucrare pe care harul o are de făcut este să ne salveze din mâna minților noastre blestemate. Tot așa, cele mai mari acuzații ale oamenilor ar trebui să se îndrepte împotriva propriilor persoane. Cea mai mare lucrare pe care noi o avem de făcut este să ne împotrivim firilor noastre pământești. Cel mai mare dușman împotriva căruia trebuie să ne rugăm zilnic, să veghem și să ne luptăm, este inima noastră firească, voința noastră carnală. De aceea, cea mai mare parte a lucrării tale, dacă vrei să faci bine altora și să îi ajuți să meargă în cer, este să îi salvezi din propriile lor gândiri, din înțelepciunea lor oarbă, din voința lor coruptă, din simțămintele lor perverse, din patimile lor aprinse și din simțurile lor nestăpânite. Am enumerat doar aceste lucruri, și vă las să vă gândiți mai mult la ele.

8

APLICAȚII ȘI CONCLUZII

Ei bine, dragi prieteni, acum că avem atâtea dovezi cu privire la adevărul că marele ucigaș al sufletului omului este el însuși, chiar prin voința lui, ce ne mai rămâne este să ne judecăm conform acestor dovezi și să ne mărturisim această mare răutate înaintea Domnului, să fim smeriți și umiliți din cauza ei și să renunțăm la ea. Voi concluziona acum cu încă puține gânduri, cu scopul de a vă convinge mai mult, de a vă conduce la smerenie și de a vă întoarce și corecta viețile, atât timp cât mai aveți speranță.

ULTIMELE ARGUMENTE

1. Deja cunoaștem atât de multe lucruri despre natura minunată și plină de har a lui Dumnezeu, care este cu totul dornic să vă facă bine și care găsește plăcere în a-Și arăta mila, încât nu mai avem niciun motiv să spunem că El este crud sau să Îl suspectăm de vreo greșeală în ce privește moartea noastră. El a făcut toate lucrurile bune și tot El este

Cel care păzește și păstrează orice ființă în viață. Privirea tuturor viețuitoarelor se îndreaptă către El, și El le acoperă toate nevoile la momentul oportun. El Își deschide mâna și împlinește dorințele tuturor vietăților (Psalmii 145:15-16). El nu este doar drept în toate căile Sale – și de aceea El va trata pe oricine cu dreptate – și sfânt în toate lucrările Lui – de aceea, El nu poate fi autorul păcatului – ci El este și „*bun față de toți, și îndurărilor Lui se întind peste toate lucrările Lui*” (Psalmii 145:9).

Dar, în ceea ce privește omul, știm că mintea lui este întunecată, voința lui este perversă, simțămintele și înclinațiile îl duc în direcția Iadului, iar nebunia și corupția inimii lui îl fac să se ocupe cu o lucrare îngrozitoare - distrugerea propriei ființe. Dacă ați vedea un miel zăcând mort pe marginea drumului, pe cine ați suspecta mai degrabă ca fiind autorul crimei, pe oaie sau pe lup? Sau dacă ați vedea o casă spartă și oameni uciși, ați suspecta mai degrabă că autorul acestei nelegiuiri a fost judecătorul sau ofițerul de poliție, sau un hoț ori criminal cunoscut? De aceea, spun și eu asemenea lui IacovȘ „*nimeni, când este ispitit, să nu zică: ‚Sunt ispitit de Dumnezeu’. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea*” (Iacov 1:13-15). Puteți vedea aici că păcatul este rodul poftelor voastre și că nu Dumnezeu este

autorul lui. De asemenea, puteți vedea că moartea este rezultatul propriului vostru păcat, un rod care va fi cules imediat ce se va coace. În propriile voastre ființe aveți o comoară de rău, așa cum un păianjen are în interiorul trupului lui otravă, iar din aceasta izvorăsc toate rănilile pe care vi le provocați și, cu ajutorul lui, întindeți plasele prin care vă ucideți propriile suflete.

2. *Este evident că voi sunteți propriii distrugători prin faptul că sunteți gata să dați curs aproape oricărei ispite care vă este oferită.* Satana este întotdeauna gata să vă determine să faceți orice rău, iar voi sunteți mereu pregătiți să îl ascultați și să faceți ce vă îndeamnă el. Dacă vă ispitește mintea la erori și prejudecăți, voi vă supuneți. Dacă vă împiedică să luați decizii sănătoase, curând el vă convinge. Dacă vrea să reducă la tăcere orice dorințe și simțăminte bune, este ca și făcut. Dacă vrea să aprindă orice fel de poftă sau înclinație rea în voi, curând lucrul acesta se și petrece. Dacă vrea să pună în mintea voastră gânduri rele sau să vă împingă să faceți fapte nelegiuite, nu are nevoie nici de nuia și nici de pedepse ca să reușească. Dacă vrea să vă împiedice să aveți gânduri, cuvinte și căi sfinte, aveți nevoie de foarte puțină încurajare ca să îl ascultați. Rareori stați să cercetați sugestiile lui sau vă împotriviți lui în vreun fel. Rareori ajungeți să lepădați ispitele lui așa cum el vi le servește, sau să stingeți săgețile arzătoare pe care el vi le tot aprinde. Dimpotrivă, voi

vă aliați cu el, ieșiți în calea lui, îi ieșiți în întâmpinare, îmbrățișați gândurile lui și îl momiți ca să vă ispitească. Pentru el este atât de ușor să prindă un pește lacom care umblă tot timpul după momeală, încât aproape că are nevoie doar de un cârlig gol ca să vă prindă în capcana lui.

3. Este de asemenea evident că sunteți sursa propriei distrugerii prin faptul că vă împotriviți tuturor aceluia care vor să vă ajute să fiți mântuiți, împotriva celor care vă fac bine sau vă împiedică să vă distrugeți singuri. Dumnezeu ar vrea să vă ajute și să vă mântuiască, prin Cuvântul Lui, dar voi vă împotriviți, pentru că, spuneți voi, este prea strict pentru oameni ca voi. El ar vrea să vă sfințească prin Duhul Lui, dar voi vă poticniți și Îl stingeți. Dacă cineva vă mustră pentru păcatele voastre, voi răspundeți cu vorbe rele acestor persoane. Dacă încearcă să vă spună despre pericolul în care vă aflați și să vă atragă către o viață sfântă, nici măcar nu îi mulțumiți, ci îi spuneți să-și vadă de treaba lui, pentru că voi nu vreți să vă întoarceți atunci când sunteți îndemnați de alții. Dacă predicatorii se oferă să vă dea învățătură în privat și să vă ajute, voi nu vreți să veniți la ei, căci sufletele voastre mândre simt că nu au nevoie de ajutorul lor. Dacă ei ar vrea să vă învețe cu privire la doctrinele credinței, vă considerați prea bătrâni, chiar dacă nu sunteți prea bătrâni să păcătuiți și să fiți ignorați. Orice ar spune ei spre binele vostru, voi vă considerați atât de înțelepți și pricepuți, chiar dacă în realitate sunteți în groapa ignoranței, încât nu veți asculta la

nimic din ceea ce nu vine în acord cu opiniile voastre. Mai mult, vă veți apuca să vă contraziceți cu predicatorii voștri, ca și cum ați fi mai înțelepți decât ei. Voi vă împotriviți oricărui lucru pe care ei îl pot spune, prin ignoranța voastră, prin argumentele voastre nebune, prin încăpățânarea voastră, prin schimbarea constantă a subiectului discuției sau prin răspunsuri ori respingeri lipsite de politețe, astfel încât nimic, niciun lucru bun care vi se oferă nu poate fi primit de voi.

4. Mai mult, este evident că voi sunteți distrugătorii propriilor suflete, prin faptul că faceți tot ce puteți ca să îl învinuiți chiar și pe Dumnezeu cel binecuvântat pentru păcatul și distrugerea voastră. Vouă nu vă place dreptatea Lui, ci o considerați cruzime. Nici sfințenia Lui nu vă încântă, ci sunteți gata să gândiți că El este la fel ca voi. Adevărul Lui nu vă place, ci voi încercați să dovediti că avertismentele Lui sunt niște falsuri. Când vine vorba despre bunătatea Lui, vă grăbiți să o aclamați și să o lăudați în cele mai frumoase cuvinte, dar vă împotriviți ei când vă arată că ar trebui să vă pocăiți, și o abuzați chiar prin împietrirea voastră în păcat, ca și cum ați crede că puteți păcătui în mod liber, fiindcă voi credeți că Dumnezeu este îndurător și că harul Lui nu are limite.

5. Voi căutați propria distrugere chiar din mâna binecuvântatului Răscumpărător și moartea voastră de la Domnul vieții! Nimic altceva nu vă încăpățânează mai mult în păcatul vostru decât credința că Hristos a murit pentru voi, ca

și cum s-ar fi dus pericolul morții și vă puteți aventura curajos în păcat, închipuindu-vă că Hristos ar putea fi slujitorul Satanei și al păcatelor voastre în timp ce voi abuzați de bunățatea și răbdarea Lui. Întrucât voi știți că El a devenit Medicul sufletelor oamenilor și că este capabil să îi mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El, voi credeți că de acum El vă permite să refuzați ajutorul Lui, și că puteți arunca la gunoi medicamentele Lui; că Dumnezeu trebuie să vă mântuiască indiferent dacă voi veniți la El sau nu. Prin această gândire, voi vă justificați cea mai mare parte a păcatelor, presupunând că ele sunt acoperite de moartea lui Hristos. Voi ignorați să vedeți că El a venit să Își răscumpere poporul din păcatele lor și să-i sfințească pe copiii Lui, transformându-i în sfințenie după chipul Tatălui lor ceresc și al Capului lor, care este viu (Matei 1:21; Tit 2:14; 1 Petru 1:15-16; Coloseni 3:10-11; Filipeni 3:9-10).

6. Pieirea voastră este sigură în ciuda providenței și a lucrărilor lui Dumnezeu. Atunci când voi vă gândiți la cunoașterea Lui veșnică și la hotărârile Lui, luate dinainte de întemeierea lumii, acest lucru nu slujește decât la împietrirea inimilor voastre pe calea păcatului și la ocuparea minților voastre cu gânduri complicate, ca și cum aceste hotărâri veșnice ale lui Dumnezeu ar putea să vă scutească de datoria pocăinței și a vieții sfinte, sau ca și cum ele ar fi cauza păcatului și a morții voastre. Dacă El vă lovește cu suferințe, voi vă plângeți, dar dacă El aduce prosperitate asupra vieților

voastre, uitați de El și omiteți să vă gândiți la viața viitoare. Dacă oamenii răi prosperă, voi pierdeți din vedere sfârșitul care va așeza toate lucrurile după judecată, și sunteți gata să vă gândiți că este totuna să fii rău sau credincios. De aceea, oricare ar fi situația, singurul lucru cu care vă alegeți este moartea.

7. *La fel faceți și cu toate binecuvântările și ființele cu care Dumnezeu v-a binecuvântat.* El vă binecuvântează ca o demonstrare a dragostei Lui și pentru a fi capabili să Îi slujiți, dar voi întoarceți toate acestea împotriva Lui, folosindu-le spre plăcerile voastre carnale. Voi mâncați și beți pentru a vă satisface poftele, nu spre gloria lui Dumnezeu sau pentru a vă face mai bine pregătiți ca să împliniți lucrarea Lui. Bogățiile voastre vă îndepărtează inimile de la gândurile cerești (Filipeni 3:18). Onorurile și aplauzele pe care le primiți vă fac să vă mândriți și, dacă aveți parte de sănătate și bogăție, vă credeți în siguranță și uitați astfel de sfârșitul vostru. Voi abuzati chiar și binecuvântările lui Dumnezeu date altora, și asta spre distrugerea voastră. Dacă vedeți că alți oameni primesc onoruri și demnități, vă simțiți îndemnați să îi invidiați. Dacă vedeți bogățiile pe care ei le primesc din mâna lui Dumnezeu, sunteți gata să tânjiți după ele. Dacă vreunii dintre semenii voștri sunt binecuvântați cu frumusețe, sunteți stârniți să pofțiți la ea. Evlavia altora a ajuns să vă fie o rană în ochi.

8. *Voi transformați în păcat însăși darurile pe care Dumnezeu vi le dă și chiar sacramentale harului pe care El le-*

a instituit pentru Biserica Lui. Dacă voi aveți daruri mai bune decât alții, inima vă crește în mândrie și autosuficiență. Dacă aveți parte de daruri comune, ajungeți să le considerați drept har special. Voi considerați lucrurile de bază care formează îndatoririle voastre către Dumnezeu drept principii atât de înalte, încât vă scuzați că nu ascultați de ele. Voi transformați rugăciunile în păcat, pentru că vă uitați la păcat în inimile voastre (Psalmii 66:18). Rugăciunile voastre sunt abominabile, pentru că voi vă întoarceți urechea de la ascultarea Legii (Proverbe 28:9) și sunteți gata să aduceți jertfa nebunilor, crezând că astfel Îi faceți o slujire specială lui Dumnezeu, în loc să ascultați și să împliniți Cuvântul Lui (Eclesiastul 5:1).

9. Oamenii cu care intrați în contact și toate acțiunile lor, le folosiți drept ocazie pentru a păcătui și a vă pierde sufletele. Dacă ei trăiesc în frică de Dumnezeu, voi îi urâți. Dacă trăiesc ca niște necredincioși, îi imitați. Dacă în jurul vostru sunt mulți oameni răi, voi credeți că trebuie să îi urmați cu mai mult curaj. Dacă cei evlavioși sunt puțini, sunteți mai degrabă tentați să îi disprețuiți. Dacă oamenii umblă cu atenție în viețile lor, voi spuneți că sunt prea chițibușari și legalști. Dacă vreunul dintre cei credincioși cade într-o ispită anume, voi vă poticniți de ei și vă îndepărtați de sfințenie pentru că spuneți că și ei sunt păcătoși. Dacă vreun ipocrit este dat pe față, voi spuneți că toți credincioșii sunt la fel și gândiți că voi sunteți într-o situație mult mai bună prin comparație cu aceștia. După voi, un creștin nu poate să cadă nici

măcar în cel mai mărunț păcat pentru că, dacă el și-ar tăia degetul, voi credeți că aveți dreptul să vă tăiați gâtul.

Dacă păstorii se ocupă de voi cu onestitate, spuneți că ei sunt duri cu voi. Dacă vă vorbesc cu blândețe sau într-un fel mai rece, voi ajungeți fie să dormiți la predicile lor sau veți fi mai puțin afectați de acestea decât scaunele pe care sunteți așezați. Voi n-ați fi dispuși să ascultați și să împliniți nici măcar învățăturile incontestabile care vin din partea oricărei persoane, dacă nu sunt compatibile cu gândirea voastră. Unii nu vor asculta de predicatorul lor, pentru că acesta folosește rugăciunea *Tatăl nostru*. Alții pentru că nu o folosește. Unii nu îi vor asculta pe cei care sunt în favoarea unui sistem de conducere episcopală a bisericii, iar alții pentru că sunt împotriva acestui sistem. Atunci când slujitorii Evangheliei au diferențe între ei, acești oameni îi vor denunța pe toți. Și așa putea să vă dau multe alte exemple, când vă folosiți de oricine se află în jurul vostru spre propria distrugere. Este atât de clar că oamenii necredincioși se distrug pe ei înșiși și că pierzarea lor li se datorează în totalitate!

RUȘINAȚI-VĂ DE CĂILE VOASTRE

În al doilea rând, având în vedere ce s-a spus până acum și examinându-vă căile, judecând ce ați făcut, cred că este nițmerit să fiți rușinați și profund umiliți de comportamentul și gândirea voastră. Dacă acest lucru nu s-a întâmplat încă, vă rog să luați în considerare următoarele adevăruri:

1. *A fi ucigașii propriilor voastre suflete înseamnă a păcătuți împotriva celei mai elementare înclinații a naturii noastre, aceea de autoconservare, prin care orice persoană tânjește în mod natural către fericire, bunăstare și perfecțiune.* Cum puteți să umblați singuri pe drumul către propria distrugere? Chiar și Isus, când v-a poruncit să vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă, a presupus că, în mod natural, voi aveți dragoste față de propriile persoane.

2. *Cât de sever vă crucificați propriile intenții bune!* Știu că voi nu doriți să aveți parte de condamnare, chiar dacă sunteți în plin proces de a o procura. Voi credeți însă că vă faceți un bine prin satisfacerea dorințelor voastre pământești, dar atunci când vă jucați cu focul, nu faceți decât să agravați problema. Dacă vreți cu adevărat să aveți parte de plăcere, avantaje, onoare, căutați-le acolo unde se pot găsi și nu le vânați pe calea către Iad!

3. *Ce ciudat este să vă faceți atâta rău, pe care nimeni altcineva pe pământ sau în Iad nu l-ar face!* Dacă toată lumea s-ar uni împotriva voastră sau toți demonii din Iad s-ar aduna să se războiască cu voi, ei n-ar putea să vă distrugă fără consimțământul vostru, nici n-ar putea să vă convingă să păcătuiți împotriva voinței voastre. Atunci când alergați la păcat, când fugiți de evlavie, când refuzați să vă întoarceți la chemarea lui Dumnezeu, voi sunteți mai răi față de propriile persoane decât sunt demonii. Astfel, voi faceți mai mult rău propriilor voastre suflete decât pot să vă provoace

oamenii și demonii. Dacă ar fi să vă hotărâți în mințile voastre să vă provocați cele mai mari răni, n-ați putea să imaginați o cale mai rea decât aceasta.

4. *Voi batjocoriți lucrurile pe care Dumnezeu vi le-a oferit și vi le-a încredințat.* El nu v-a lăsat în această lume ca să vă neglijați propria mântuire, ci v-a poruncit „*Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții*” (Proverbe 4:23). Puteți spune că v-ați achitat de toate lucrurile acestea?

5. *Voi ați ajuns chiar să le interziceți tuturor celorlalți oameni să manifeste milă față de voi, pentru că nici voi nu aveți milă față de propriile persoane.* Dacă strigați la Dumnezeu în ziua necazului vostru, cerând îndurare de la El, ați putea să vă așteptați ca oamenii să vă respingă și să spună: „Nu, nu meriți îndurare. Cine a adus acest necaz asupra ta, dacă nu încăpățânarea ta?” Dar voi îi respingeți.

6. *Când veți ajunge în Iad, veți fi cei care vă veți tortura gândindu-vă că ați adus singuri pierzarea asupra voastră.* O, ce gând chinuitor va fi pe vecie în mintea voastră, să știți că ați fost sursa propriei distrugerii, că ați fost avertizați că va veni ziua judecății, dar voi ați continuat în păcat și intenționat v-ați îndepărtat de Dumnezeu! Că ați avut timp la dispoziție pentru a vă întoarce la Dumnezeu, dar ați abuzat de El! Că ați avut învățători, asemenea celorlalți oameni, dar ați refuzat sfaturile lor! Că ați avut exemple de oameni sfinți, dar

n-ați vrut să îi imitați. Că vi s-au oferit Hristos, harul și gloria, la fel ca altora, dar v-ați gândit mai mult la plăcerile voastre lumești. Ați avut în mâinile voastre prețul răscumperării, dar n-ați avut inima pentru a plăti prețul (Proverbe 17:16). O, dacă ați avea ochii deschiși să vedeți ce rău ați făcut sufletelor voastre și să înțelegeți mai bine cuvintele Domnului: *„Ascultați învățătura, ca să vă faceți înțelepți, și nu lepădați sfatul meu. Ferice de omul care m-ascultă, care veghează zilnic la porțile mele, și păzește pragul ușii mele. Căci cel ce mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința Domnului. Dar cel ce păcătuiește împotriva mea își vatamă sufletul său; toți cei ce mă urăsc pe mine, iubesc moartea”* (Proverbe 8:33-36).

SFATURI DE ÎNCHEIERE

Acum că am ajuns la finalul acestei cărți, pot spune că am inima tulburată la gândul că trebuie să vă las, știind că, după aceasta, firea voastră pământească încă va dori să vă înșele, lumea și diavolul încă vor încerca să vă țină adormiți iar eu trebuie să vă las acum până când, unii dintre voi, vă veți trezi în Iad. Chiar dacă sunt pus să am grijă de sărmănele voastre suflete, mi-e teamă de acest lucru, știind cât de mare poate fi încăpățânarea unei inimi carnale; totuși, pot să spun ca și profetul Ieremia: *„Și eu, ca să Te ascult, n-am vrut să nu fiu păstor; nici n-am dorit ziua nenorocirii, știi; și ce a ieșit din buzele mele, este descoperit înaintea Ta”* (Ieremia 17:16).

Nu mi-am dorit și nu îmi doresc, ca Iacov și Ioan, să se po-goare foc din cer pentru a-i distruge pe cei care L-au respins pe Isus Hristos (Luca 9:54), ci tot ceea ce vreau este să preven-ajungerea voastră în focul cel veșnic. O, dacă n-aș fi fost nevoit să fac lucrul acesta și dacă Dumnezeu și conștiința m-ar fi scu-tit de această trudă!

Dragi prieteni! Mă tem atât de mult că veți muri în fo-cul cel veșnic, în afara Raiului, încât, dacă ar fi posibil să preven-ajungerea voastră în focul cel veșnic, v-aș mai cere odată să vă decideți să vă în-toarceți, căci altfel veți muri. Mă uit la voi așa cum un doctor se uită la pacientul lui care prezintă simptomele unei boli periculoase și îi spune: „Chiar dacă ai înaintat mult în boală, dacă vei lua acest medicament și vei evita câteva lucruri care îți fac rău, am o mare speranță că vei trăi. Dar dacă nu faci aceste lucruri, ești ca și mort”. Ce ați crede despre o astfel de persoană, dacă medicul și toți prietenii lui nu îl pot convinge să ia medicamentul care îi salvează viața sau să se abțină de la cele câteva lucruri otrăvitoare care îl pot ucide?

Aceasta este situația multora dintre voi. Indiferent cât de departe ați ajuns în păcat, doar trebuie să vă întoarceți acum, să veniți la Hristos și să primiți vindecarea Lui, și su-fletele voastre vor trăi. Lepădați-vă de păcatele voastre mor-tale prin pocăință și nu vă întoarceți la voma otrăvitoare. Veți trăi. Dacă am avea de-a face doar cu trupurile voastre, am putea să vă ținem legați în timp ce medicamentele vă vor fi turnate pe gât. V-am separa cu forța de lucrurile care vă

rănesc. Dar nu putem face același lucru cu sufletele voastre; nu vă putem converti împotriva voinței voastre. Nu putem duce oamenii legați fedeleș în cer. Oamenii pot fi condamnați împotriva voinței lor, pentru că au păcătuit cu voia, dar nu pot fi mântuiți împotriva acesteia. Înțelepciunea lui Dumnezeu a lăsat ca pe un lucru normal ca mântuirea sau distrugerea omului să stea în alegerea proprie, astfel că nimeni nu poate ajunge în Rai dacă nu a ales calea către Rai. Tot așa, nimeni nu va merge în Iad, decât cei care pot fi forțați să spună: „Am primit lucrul pe care l-am vrut, căci am ajuns aici prin alegerea mea”.

Dacă aș putea să vă fac dornici, dacă aș putea să vă stimulez în inimi și să vă înmoui voința, lucrarea ar fi pe jumătate împlinită. Dar, după cum se vede, suntem nevoiți să ne pierdem prietenii, iar ei sunt nevoiți, prin alegerea lor, să-L piardă pe Dumnezeu, fericirea lor și sufletele lor tocmai din cauza lipsei de voință. Dumnezeu să ne ferească de acesta! Mi se pare un lucru ciudat că oamenii sunt foarte civilizați, politicoși și buni în lucruri atât de puțin importante, dar atât de inumani și încăpățânați în lucrurile mult mai importante precum Raiul și Iadul. Am parte de respectul tuturor vecinilor mei până acolo încât, dacă le-aș cere orice lucru rezonabil, mi-ar împlini dorința. Dar când vine vorba să le cer lucruri mărețe în lumea aceasta, spre binele lor, nu spre binele meu, tot ce obțin din partea lor nu este decât faptul că mă ascultă cu răbdare. Dacă le-aș povesti tot felul de lucruri pe

care le-am văzut, le-am făcut sau le cunosc cu privire la această lume, ei m-ar crede și ar lua aminte la ceea ce le spun. Dar dacă le-aș vorbi din Cuvântul fără greșală al lui Dumnezeu, dacă le-aș spune ce ar putea să vadă și să cunoască despre lumea viitoare, ei îmi arată prin viețile lor că fie nu cred aceste lucruri, fie că nu le dau prea mare importanță. Dacă m-aș întâlni cu oricare dintre ei și i-aș spune că acolo este o groapă sau că dincolo sunt nisipuri mișcătoare, ori că dincolo sunt hoți care stau ascunși la pândă, aș reuși să îl avertizez. Dar dacă i-aș spune că Satana îi pândește sufletul și că păcatul îl otrăvește, că Iadul nu este un lucru cu care să glumească, ar continua să trăiască ca și cum nu m-ar fi auzit. Vecinilor, cu adevărat îmi pasă de soarta voastră aici, de la amvon, la fel cum îmi pasă de voi în orice discuție obișnuită. De aceea, dacă este să mă ascultați o dată, măcar ascultați-mă acum, vă implor.

Nu cred că există vreunul dintre voi care să nu fie dornic de mântuirea mea, dacă soarta sufletului meu ar sta în puterea voinței voastre, chiar dacă nu sunt la fel de sigur că aveți aceeași dorință să vă lepădați de păcatele voastre pentru aceasta. Dacă aș veni la ușa voastră flămând sau dezbrăcat, nați împărți cu mine lucrurile voastre și mâncarea voastră, pentru a-mi acoperi nevoile? Sunt sigur că ați face acest lucru și, dacă ar fi să-mi salvați viața, știu că unii dintre voi v-ați pune în pericol chiar propriile vieți. Cu toate acestea, nu vă lăsați convinși să vă despărțiți de plăcerile voastre firești spre

mântuirea propriilor voastre suflete. Vă mărturisesc, prieteni, că astăzi sunt dispus să mă port ca un cerșetor cu voi, ca să vă mântuiți sufletele, și voi face aceasta ca și cum aș fi forțat să cerșesc în pragul caselor voastre. De aceea, dacă este să mă ascultați cândva, faceți asta acum. Dacă vă este milă de mine, fie-vă milă acum de propriile voastre suflete. Vă implor din nou, ca și cum aș îngenunchea aici, înaintea voastră, să luați aminte la Răscumpărătorul vostru și să vă întoarceți la El, ca să puteți trăi.

Toți cei care ați trăit în ignoranță, nepăsare și prejudecăți până astăzi, toți cei care v-ați complăcut în preocupările lumești și nu v-ați gândit la Dumnezeu și la slava veșnică, toți cei care sunteți robi dorințelor voastre carnale după plăcere, mâncăruri, băuturi și poftă, și toți cei care nu cunoașteți necesitatea sfințeniei și nu ați experimentat niciodată lucrarea sfințitoare a Duhului Sfânt în sufletele voastre, care nu L-ați primit niciodată pe Mântuitorul binecuvântat printr-o credință vie, admirând și fiind recunoscători pentru experimentarea dragostei Lui, care nu ați simțit niciodată o apreciere mai înaltă sau o dragoste mai fierbinte pentru Dumnezeu și pentru cer decât ați făcut-o pentru prosperitatea voastră lumească și pentru lucrurile de pe pământ: vouă tuturor, vă adresez această implorare fierbinte, nu spre binele meu, ci de dragul Domnului și spre binele sufletelor voastre, și rugămintea mea este aceasta - nu mai rămâneți nici măcar o zi în starea voastră, ci priviți în jurul vostru și

strigați la Dumnezeu să vă dea harul convertirii, ca astfel să fiți făcuți fapte noi și să scăpați de rănilor care sunt la doar un pas înaintea voastră.

Dacă vreți să faceți vreodată ceva pentru mine, răspundeți la cererea mea și întoarceți-vă de la căile voastre rele ca să trăiți. Refuzați orice altceva aș putea să vă cer, dacă mă ascultați în acest lucru. Nu-mi pasă de nimic altceva ce ați putea face pentru mine, dacă mă refuzați cu privire la aceasta. Dacă vreți să faceți vreun lucru pe care Domnul, care v-a creat, vi-l cere, atunci nu Îl refuzați în acest aspect, pentru că, dacă Îl refuzați, Lui nu-I pasă de nimic altceva decât de ceea ce v-a cerut. Dacă vreți ca El să vă asculte vreodată rugăciunile și să răspundă cererilor voastre, dacă vreți ca El să aibă urechi pentru voi în ceasul morții și în ziua judecății, sau în orice moment în care treceți prin suferință, nu Îl refuzați acum, în ziua prosperității voastre. O, credeți acest lucru, moartea și judecata, Raiul și Iadul or să vi se pară diferite atunci când le priviți îndeaproape, cu alți ochi decât ochii firești.

Nu pot să sper în egală măsură cu privire la voi toți, dar nădăjduiesc că măcar unii dintre voi veți dori să vă întoarceți și să trăiți, că sunteți gata să spuneți: „Să mă ferească Dumnezeu să aleg distrugerea mea refuzând convertirea, așa cum am făcut până acum”. Dacă acestea sunt gândurile și scopurile inimilor voastre, vă voi oferi cu toată bucuria sfaturile și călăuzirea mea, doar pe scurt, pentru ca voi să puteți să vă amintiți aceste lucruri și să le puneți în practică.

1. *Dacă vrei să fii convertit și mântuit, străduiește-te să înțelegi necesitatea și natura adevărată a convertirii. Gândește-te la ce anume, de la ce anume, către ce și prin ce anume trebuie să vă întoarceți. Gândește-te în ce stare lamentabilă te afli până când vei ajunge în ceasul convertirii tale, și la faptul că aceasta nu este o stare în care să te simți bine. Te afli sub vinovăția tuturor păcatelor pe care le-ai comis vreodată, sub mânia lui Dumnezeu și sub blestemul Legii Lui. Ești rob față de diavolul și folosit zilnic în lucrarea lui, îndreptată împotriva Domnului, împotriva propriei tale ființe și împotriva altor oameni. Ești mort și deformat spiritual, lipsit de viață sfântă și de chipul și natura Domnului. Ești total nepotrivit pentru orice lucrare sfântă și nu poți face nimic care să fie plăcut cu adevărat lui Dumnezeu. Ești lipsit de orice promisiune sau garanție a protecției Lui și, de aceea, trăiești în pericolul continuu de a cădea în mâna dreptății Lui, neștiind care va fi ceasul când vei fi aruncat în Iad și vei fi condamnat, dacă mori în acea stare. Doar convertirea poate opri acest lucru. Oricare ar fi schimbările pe care le produci în viața ta, oricât de civilizată ai fi, oricare ar fi virtuțile tale, în afara convertirii, niciuna dintre acestea nu poate să obțină mântuirea sufletului tău. Păstrează în mintea ta sensul adevărat al acestei ruine a ființei tale și astfel te vei gândi la necesitatea convertirii inimii tale. Apoi trebuie să înțelegi ce înseamnă să fii convertit: să ai o nouă inimă, înclinații noi și un comportament nou în viață.*

Dar *către* ce trebuie să te întorci? Iată către ce:

1) *În această viață*, vei fi făcut imediat un mădular viu al lui Hristos, vei fi părtaș Lui și vei fi înnoit după chipul lui Dumnezeu, împodobit cu toate harurile Lui și făcut viu, cu o nouă viață, cerească, mântuit de sub tirania Satanei și de sub dominația păcatului, și justificat de blestemul Legii. Vei fi iertat de toate păcatele din întreaga ta viață și acceptat de Dumnezeu, făcut copil al Lui. Vei avea libertatea de a-I spune Tată și de a merge la El în rugăciune, în toate nevoile tale, având promisiunea că El te va primi mereu.

De asemenea, Duhul Sfânt va locui în tine, sfințindu-te și călăuzindu-te. Vei fi părtaș frățietății, comuniunii și rugăciunilor sfinților. Vei fi echipat pentru slujirea lui Dumnezeu, eliberat de sub dominația păcatului și, astfel, vei ajunge folositor, fiind o binecuvântare pentru locul unde vei trăi. Vei avea promisiunea acestei vieți și a vieții viitoare. Nu îți va lipsi nimic din lucrurile cu adevărat bune pentru tine și vei fi făcut să înduri suferințele care îți vor fi necesare. Vei gusta din părtășia cu Dumnezeu în Duhul Sfânt, în special în toate sacramentele sfinte, prin care Dumnezeu pregătește un ospăț special pentru sufletul tău. Vei fi moștenitor al cerului chiar de aici, de pe pământ, și vei putea să vezi, prin credință, slava veșnică, trăind și murind în pace. Niciodată nu vei mai fi atât de trist, căci fericirea ta va fi incomparabil mai mare decât suferințele tale. Cât de prețioasă îți va fi fiecare dintre

aceste binecuvântări pe care doar le-am enumerat și pe care le poți primi în această viață.

2) *La moarte*, sufletul tău va merge la Hristos, iar în Ziua Judecății, atât sufletul cât și trupul îți vor fi justificate și glorificate, intrând astfel în bucuria Stăpânului tău, unde fericirea ta va consta în mod special din aceste lucruri:

a) Vei fi făcut o ființă perfectă. Trupul tău muritor va deveni atunci nemuritor - „trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:53). Nu vei mai simți foamea, setea, oboseala sau boala. Nu vei mai experimenta niciodată frica, rușinea, întristarea, moartea sau Iadul. Sufletul va fi eliberat de păcat într-un mod perfect și va fi înzestrat pentru cunoașterea, dragostea și laudele Domnului.

b) Îți vei petrece veșnicia admirându-L pe Răscumpărătorul tău glorios, împreună cu toți concetățenii sfinți ai Raiului. Vei vedea gloria Dumnezeuului cel binecuvântat și Îl vei iubi într-un mod perfect, fiind, de asemenea, iubit de El. Îl vei lăuda pe vecie.

c) Slava ta va contribui la slava noului Ierusalim, cetatea Dumnezeuului cel viu, lucru care înseamnă mai mult decât a căpăta fericirea personală.

d) Slava ta va contribui la glorificarea Răscumpărătorului tău, care va fi preamărit veșnic și Își va găsi plăcerea în

tine, care ești truda sufletului Lui. Acest lucru înseamnă mai mult decât glorificarea ființei tale.

e) Dumnezeu cel viu va fi glorificat în proslăvirea ta și în laudele tale, în vreme ce El îți va face bine și te va proslăvi, găsindu-și plăcerea în tine și în împlinirea lucrării Sale glorioase, în slava Noului Ierusalim și a Fiului Lui.

Toate acestea se vor petrece cu fiecare dintre voi, și de ele se vor bucura până și cei mai sărmani cerșetori dintre voi, dacă sunteți convertiți.

De la ce să te întorci? De la firea ta carnală, care este trăsătura tuturor celor neconvertiți. De la firea pământească, căreia i-ar place să fie binecuvântată și văzută bine înaintea lui Dumnezeu, dar care dorește să te amăgească. De la lumea care te momeste și de la Satana, care este pescarul sufletului tău și amăgitorul. De la toate păcatele cunoscute și făcute cu voia.

Către ce să te întorci? Dumnezeu trebuie să fie scopul ultim, și Hristos calea către Tatăl. Trebuie să te întorci la sfințenie, căci ea este calea lăsată de Hristos. Trebuie să te întorci folosindu-te de toate mijloacele harului pe care Domnul ți le pune la dispoziție.

Prin ce să te întorci? Prin Hristos, singurul Răscumpărător și Mijlocitor. Prin Duhul Sfânt, în calitate de sfințitor. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, ca instrument. Prin credință și

pocăință, ca mijloace și responsabilități pe care le ai de făcut. Toate acestea sunt necesare, dacă vrei să fii convertit.

2. *Dacă vrei să fii convertit și mântuit, gândește-te mult la aceste lucruri, cu seriozitate și în taină.* Lumea este falimentară tocmai pentru că este indiferentă! Retrage-te adesea într-un loc privat, unde să te gândești la scopul pentru care ai fost creat, la viața pe care ai trăit-o, la timpul pierdut, la păcatele comise, la dragostea, suferințele și plinătatea lui Hristos, la pericolul în care te afli, la apropierea morții și a judecății, la siguranța și superioritatea bucuriilor cerului, la siguranța și teroarea chinurilor Iadului, la eternitatea Raiului și Iadului și la necesitatea convertirii și a unei vieți sfinte. Deschide-ți inima către lucruri ca acestea!

3. *Dacă vrei să fii convertit și mântuit, acordă atenție Cuvântului lui Dumnezeu, care este modalitatea obișnuită lăsată de El care să ducă la convertirea sufletelor.* Citește Scripturile și alte scrieri sănătoase, care o explică, și vino în mod regulat la predicarea publică a Cuvântului. Așa cum Dumnezeu va lumina pământul prin soarele Lui, tot așa El îi va converti și mântui pe oameni prin intermediul predicatorilor Lui, care sunt lumina lumii (Faptele Apostolilor 26:17-18; Matei 5:14). Când El l-a smerit într-un mod miraculos pe Pavel, l-a trimis la Anania (Faptele Apostolilor 9:10), iar când a trimis un înger la Corneliu, acesta i-a spus să îl aducă pe Petru, cel care avea să îi spună Evanghelia și tot ce trebuia să facă.

4. *Vino înaintea lui Dumnezeu în rugăciune constantă și fierbinte.* Mărturisește și deplânge-ți viața trăită până acum, implorând harul Lui care să te ilumineze și să te convertească. Roagă-L să îți ierte trecutul și să îți dea Duhul Lui, care să îți schimbe inima și viața, conducându-te pe căile Lui și eliberându-te de ispите. Fă acest lucru zilnic și nu ceda.

5. *Renunță imediat la toate păcatele cunoscute și făcute cu voia.* Trasează-ți limitele și nu le încălca niciodată. Renunță să mai mergi pe căile de până acum. Renunță la beție, și evită locurile și ocaziile în care poți fi atras de ea. Leapădă de la tine poftele și plăcerile păcătoase și nu mai abuza de prilejurile de a păcătu. Dacă ai greșit față de cineva, rezolvă problema ca Zacheu. Dar dacă te vei întoarce la păcatele tale, ce binecuvântări poți aștepta?

6. *Dacă este posibil, schimbă-ți imediat tovarășii și prietenii care te-au îndreptat și care te ispitesc la rău.* Prin aceasta nu vreau să spun să te desparți de rudele tale, ci de prietenii păcătoși de care nu ai nevoie, și să te alături acelor care se tem de Domnul și care sunt preocupați să meargă pe calea către cer (Faptele Apostolilor 9:19, 26; Psalmii 15:4).

7. *Dedică-te cu totul Domnului Isus, ca Medic al sufletului tău, astfel încât El să te ierte prin sângele Lui și să te sfințească prin Duhul Lui, prin Cuvântul Lui și prin slujitorii Lui, ca instrumente ale Sale.* El este Calea, Adevărul și Viața și nimeni nu vine la Tatăl decât prin El (Ioan 14:6). „În nimeni altul nu este

mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12). Studiază Persoana și natura Lui, și lucrurile pe care le-a făcut și le-a suferit pentru tine, ceea ce este El pentru tine și ce va fi, și felul cum este El, Cel care îți împlinește toate nevoile.

8. Dacă vrei cu adevărat să te întorci și să trăiești, fă acest lucru repede și fără întârziere. Dacă nu ești dornic să te întorci astăzi, nu vei fi dornic niciodată. Amintește-ți că, în toată această vreme, te afli sub vinovăția multor mii de păcate și sub mânia lui Dumnezeu, stând chiar pe marginea prăpastiei Iadului. Între tine și moarte nu există decât un pas. De aceea, nu este normal pentru un om rațional să amâne. Ridică-te, deci, imediat și fugi să-ți salvezi viața, ca și cum casa ți-ar fi luată în flăcări. O, dacă ai ști în ce pericol te afli continuu, și la ce pierzare contribui în fiecare zi! Și dacă ai ști ce viață sigură și dulce ai putea trăi, n-ai sta acolo nepăsător, ci te-ai întoarce acum. Mulțimi de oameni care amână acest lucru sunt ruinați, chiar dacă sunt convinși că trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Viața ta este scurtă și nesigură. Ce groaznic va fi dacă vei muri înainte de a te întoarce la Dumnezeu! Ai amânat deja prea multă vreme, ai greșit față de Dumnezeu prea mult timp. Păcatul câștigă în putere și se înrădăcinează tot mai mult în inima ta prin amânare. Convertirea ta va fi tot mai dificilă și mai îndoielnică. Ai multe lucruri de făcut, așa că nu amâna pentru ultima zi, ca Dumnezeu să te părăsească și să te lase în voia minții tale, căci atunci vei fi distrus pe vecie!

9. *Dacă vrei să fii mântuit și să trăiești, întoarce-te la Dumnezeu fără rezerve, în mod absolut și total.* Nu te gândi să Îi dai lui Hristos doar o parte, împărțindu-ți inima între El și lume, între Dumnezeu și anumite păcate, păstrând pentru tine unele dintre necurățiile lumii. Nu te lepăda doar de acele lucruri de care firea ta se poate dispensa cu ușurință. Aceasta nu este decât amăgire de sine. Trebuie să te lepezi din toată inima și cu toată hotărârea de tot ceea ce ai, altfel nu poți fi ucenicul lui Hristos (Luca 14:26, 33). Dacă nu vei face din Dumnezeu și din Rai partea ta și dacă nu vei așterne toate lucrurile, toată viața ta, la picioarele lui Hristos, ci vrei să ai parte și de păcatele și poftele tale aici, pe pământ, dacă Dumnezeu și slava Lui nu sunt suficiente pentru tine, atunci degeaba visezi la mântuire în acești termeni, căci niciodată nu se va petrece. Chiar dacă vrei să pari religios, dacă aceasta nu este decât o neprihănire carnală, o siguranță, plăcere și prosperitate a firii pământești, dacă dai prioritate acestor lucruri în fața dedicării față de Dumnezeu, te afli în mod cert pe calea către moarte și ești pe un drum al păgânismului fățiș!

10. *Dacă vrei să te întorci și să trăiești, fă acest lucru cu hotărâre și nu mai sta în cumpănă, ca și cum aceasta ar fi o decizie îndoielnică.* Nu rămâne într-o stare de nehotărâre, gândindu-te cine ar putea fi un stăpân mai bun, Dumnezeu sau firea pământească, sau care ar putea fi o destinație mai bună, Raiul sau Iadul. Nu te gândi prea mult care cale este mai sănătoasă – calea păcatului sau calea sfințeniei. Hotărăște-te

să fii îndreptat într-o singură direcție, nu astăzi să fii de o părere, și mâine de cealaltă. Predă-te cu totul lui Dumnezeu! Hotărăște-te acum, chiar când citești sau auzi aceste cuvinte. Hotărăște-te înainte de a-ți așterne capul pe pernă. Hotărăște-te înainte să te ridici din locul în care te afli. Înainte ca Satana să te cucerească cu gânduri stricate. Nu te vei întoarce niciodată cu adevărat până nu vei fi hotărât să faci acest lucru, printr-o decizie fermă.

Iată, eu mi-am făcut partea în această lucrare și te-am chemat, și-am transmis chemarea lui Dumnezeu de a te întoarce la El, ca să trăiești. Ce va fi în final, nu pot spune. Eu am aruncat sămânța la porunca lui Dumnezeu, dar nu stă în puterea mea să îi dau creștere. Nu pot merge mai departe cu mesajul meu. Nu îl pot lipi de inimile voastre, nici nu pot să îl fac să funcționeze să lucreze în inimile voastre. Nu pot să fac și partea voastră, nu pot să gândesc și să decid pentru voi. Nu pot să fac nici partea lui Dumnezeu, deschizând inimile voastre ca să luați în considerare aceste lucruri. Nu pot să vă deschid ochii să vedeți Raiul și Iadul, nici nu pot să vă dau inimi noi, ascultătoare. Dacă aș ști că pot face vreun lucru în plus pentru convertirea voastră, l-aș face imediat.

Dar Tu, care ești Tatăl duhurilor, cel plin de har, care ai jurat că nu găsești plăcere în moartea celui rău, ci mai degrabă ca el să se întoarcă și să trăiască, nu refuza să dai binecuvântarea Ta acestor îndemnuri și sfaturi, și nu lăsa ca vrăjmașii Tăi să biruie înaintea ochilor Tăi! Nu lăsa ca marele

amăgitor al sufletelor să aibă întâietate față de Fiul Tău, Duhul Tău și Cuvântul Tău! Fie-Ți milă de sărmanii păcătoși neconvertiți, care nu au în inimile lor nici măcar compasiune pentru propriile persoane. Poruncește-le orbilor să vadă, surzilor să audă și morților să învie, și nu lăsa ca păcatul și moartea să îi facă să Ți se împotrivescă. Trezește-l pe cel care se consideră sigur, convinge-l pe cel nehotărât, întărește-l pe cel care se clatină și fă ca păcătoșii care citesc aceste rânduri să își deplângă păcatele, să își vină în fire și să se întoarcă la Fiul Tău, înainte ca păcatele lor să îi ducă la pierzare. Dacă Tu vei spune doar un cuvânt, aceste sărmane încercări ale mele vor câștiga multe suflete, spre bucuria lor veșnică și spre slava eternă a lui Dumnezeu. Amin.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! *“Fără plată ați primit, fără plată să dați”.*

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!